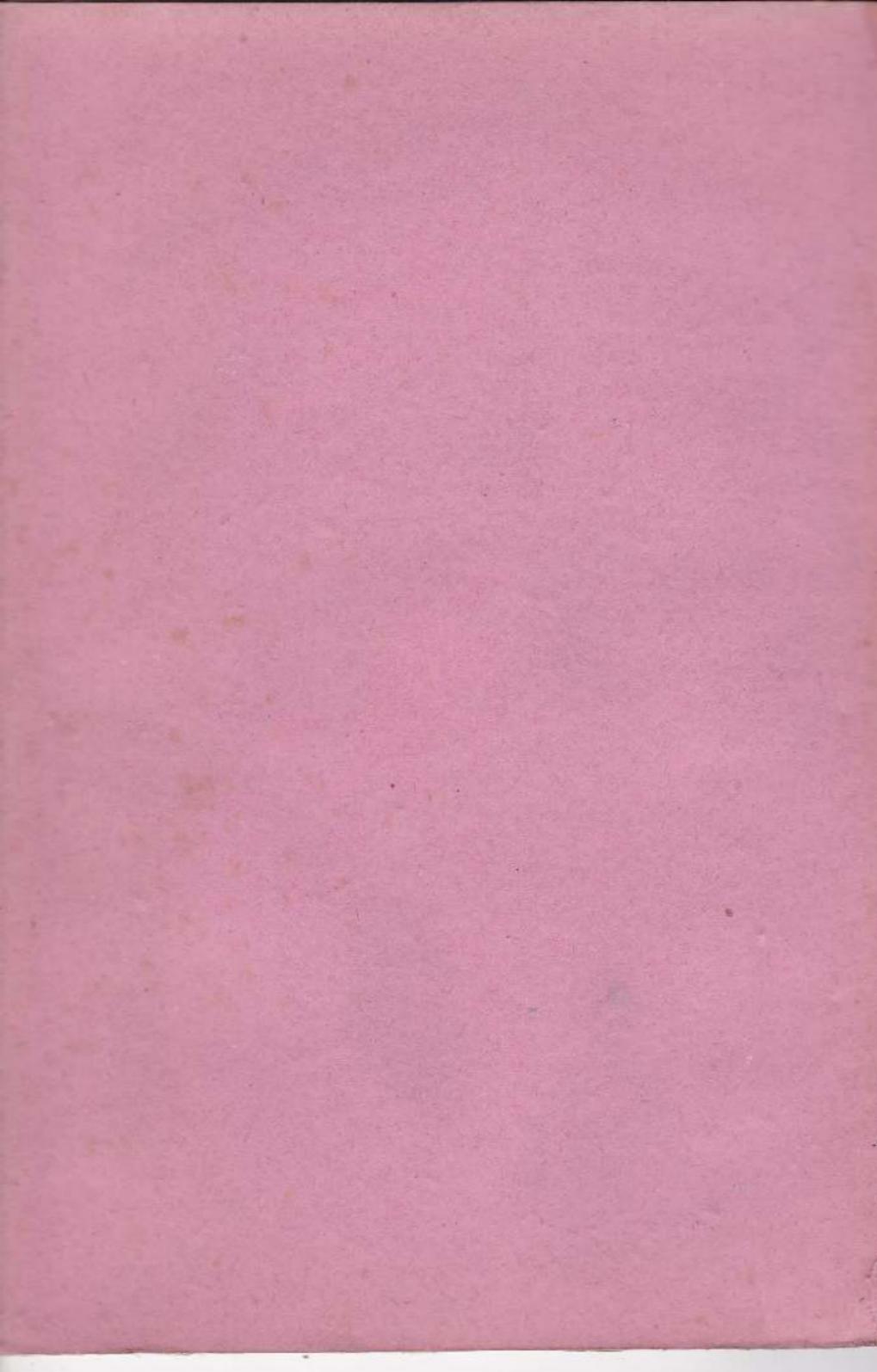

நெடுஞ்செழுதல்

12.5/-

நந்தியின் கதைகள்

Dr. செ. சீவஞான சுந்தரம் MBBS, DPH, PhD.

விற்பனை உரிமை :

பாரி நினலயம்

184, மிரட்வே : : சென்னை - 108.

முதற் பதிப்பு : மே 1994

விலை. ரூ. ~~100/-~~ 100/-

NANTHIYIN KATHAIKAL
A collection of short stories
by 'Nanthi'
Dr. C. SIVAGNANA SUNDARAM

First Edition	:	May 1994
Pages	:	140 + IV
Size	:	18×12.5cm
Types	:	10 point
Paper	:	10.7 kg Creamwove
Binding	:	Duplex Board
Price	:	Rs. 22
Published by	:	KUMARAN PUBLISHERS 27, Hind street, Kumaran Colony, Vadapalani. Madras-600 026.
Printed by	:	ALAIGAL ACHAGAM Madras-24.

திறனாய்வுரை

கலாநிதி. நா. சுப்பிரமணியன்

முதுநிலை விரிவுரையாளர்

தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை

தோற்றுவாய்

தமிழ்ச் சிறுகதை தனது நாறாவது ஆண்டை நெருங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. பல்லாயிரக்கணக்கான சிறுகதைகள் தமிழில் எழுதப்பட்டுளிட்டன. ஆயிரக்கணக்கான சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்துளிட்டன. உள்ளடக்கம், உணர்த்துமுறை, கட்டமைப்பு ஆகிய கூறுகளில் தமிழ்ச் சிறுகதை பல்வகைப் பரிமாணங்களையும் பல படிமுறைப் பரிணாமங்களையும் எய்தி, அனைத்துலகத் தரத்துக்கு வளர்ந்துள்ளது. இவ்வாறான வளர்ச்சிக்குக் குறிப்பிடத்தக்க அளவு பங்களிப்புச் செய்த பெருமை தமிழிலக்கிய உலக்குக்கு உரியது, கடந்த அறுபது ஆண்டுகட்டு மேலாக ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை தனக்கெனத் தனித் தன்மை கொண்ட ஒரு வரலாற்றுத் தடத்தில் நடை பயில்கிறது. இந்த வரலாற்றில் கடந்த மூப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தொடர்ந்து செயற் பட்டு வந்துள்ள முதுபெரும் படைப்பாளிகளில் ஒருவரான ‘நந்தி’ என்ற புணைபெயர் பூண்ட பேராசிரியர் வைத்தியகலாநிதி. செ. சிவஞான சுந்தரம் அவர்களின் படைப்புகளில் ஒரு பகுதி எய்திய நூல் வடிவம் இது.

நந்தியவர்கள் புன்னக்கை, நாடகம், மருத்துவ அறிவியல் ஆகிய துறைகளில் தமது எழுத்தாற்றலைச் செயற்படுத்தி நின்றவர். மலைக்கொழுங்கு (1964), தங்கச்சியம்மா (1977), உப்பிக்கைகள் (1989) ஆகிய நாவல் கனும் குரங்குகள் (1975) என்ற நாடக நூலும் எண்பதுக்கு மேற்பட்ட சிறுக்கைகளும் இவரது ஆக்க இலக்கியத் திறனின் பன்முகப் பரிமாணங்களை உணர்த்தி நிற்பன. இவரது சிறுக்கைகளில் ஒரு பகுதி (24 க்கைகள்) முன்னரே ஊர்நம்புமா? (1966), கண்களுக்கு அப்பால்... (1984) ஆகிய தொகுதிகளாக நூலுருப் பெற்றுள்ளன. ஏனையவற்றுள் பதினொன்று, நந்தியின் க்கைகள் என்ற தலைப்பிலான இத்தொகுதியில் இடம்பெறுகின்றன. இத்தொகுதியைத் திறனாய்வு நோக்கில் அணுகுவதூடாக நந்தியவர்களின் 'இலக்கியத்தடம்', தமிழ்ச் சிறுக்கை வரலாற்றில்-குறிப் பாக சமுத்துத் தமிழ்ச் சிறுக்கை வரலாற்றில்-இவரது க்கைகளுக்குரிய இடம் என்பவற்றை இனங்கானும் முயற்சியாக இவ்வுரை அமைகின்றது.

இலக்கியக் கொள்கையும் படைப்புநிலைப் பரிணாமங்களும்

நந்தியவர்கள் கனல் இலக்கியங்களின் சமுதாயப்பணி யிலே நம்பிக்கை கொண்டவர். திட்டமிடப்பட்ட இலக்கிய முயற்சிகள் மூலம் சமுதாயத்தை ஓரளவு மாற்ற முடியும் என்ற சருத்துண்டயவர். சில ஆண்டுகளின் முன் வெளிவந்த தேவீபொழுது (1985) என்ற செவ்வி நூலில் வினாவொன்றுக்கு விடையாக இவர் புலப்படுத்தி நின்ற சருத்து நீலை இது. மருத்துவ அறிவியலைக் கற்கை நெறி யாகவும் அதில் 'சமூகமருத்துவப் பிரிவை' விருப்பத்துறை யாகவும் கொண்ட இந்த வைத்திய கலாநிதிக்கு சமுகத் துண் புறநிலை நோய்களை மட்டுமன்றி அகற்றிலை நோய் களையும் நீக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் இயல்பாக உருவாகி வளர்ந்த ஒன்றாகவே தெரிகிறது. இதற்கான

எழுத்து முயற்சி பிரசாரமாக மட்டும் அமைந்திருப்பின் ஒரு கட்டுரையாளர்தான் எமக்குக் கிடைத்திருப்பார். அம்முயற்சி உணர்வைத்தொற்ற வைக்கும் கதைக்கலையாக—புனைக்கதை, நாடகம் என்பனவாக—வெளிப்பட்ட மையே ‘நந்தி’ என்ற படைப்பாளியை எமக்கு அறியுகிற செய்தது. இலக்கியமானது சமூக நலன் பயக்கும் ஒரு கருத்துக்கு விடைச்சமாகத் திசையும் அதே வேளை இலக்கியம் என்பதற்குரிய கூறுகளையும் நிறைநிலையில் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதில் இவர் தெளிந்த சிந்தையுடன் திகழ் திறார் என்பதையும் மேற்கூட்டிய செவ்விநூல் விடைகளில் உய்த்துணரலாம்.

“உணவு சமைத்தபின் அதில் மீன்வாடையோ பச்சை இரத்த வாடையோ வீசினால் எப்பிடியிருக்கும்? அதேபோல் கருத்துக்களைத் தரும்போது எழுத்தில் பச்சைப் பிரசாரம் வீசினால் அது இலக்கியம் ஆகாது. ஒரு கோட்பாட்டையோ, சித்தாந்தத்தையோ கொண்டவர்கள் அதைபக்களுக்கு இலக்கிய ரூபத்தில் பரிமாற முயலுவார்கள். இது பேதவை. தயாரித்துப் பரிமாறும் முறையில் தான் அதன் இலக்கிய அந்தஸ்து கணிக்கப்படுகிறது.”

(தேன்பொழுது. ப. 18)

இவரது கூற்று இவரது மேற்கூட்டியவாறான தெளிந்த நிலைப்பாட்டுக்குத் தக்க சாஸ்ராகும்.

ஒரு இலக்கியவாதி என்ற வகையில் எழுத்துப்பணி யுடன் மட்டும் நின்று விடாமல் இலக்கியக்காரர்கள் பலரையும் இணைத்து இயங்கும் நிறுவனம் செயற் பாட்டிலும் பங்கு கொண்டிருப்பவர் இவர். ‘இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்’ தின் முக்கிய உறுப்பினராகத் திகழ்ந்து இவர் ஆற்றிவரும் பணி இவ்வகையில் கட்டிக்காட்டத்தக்கது.

02.03.1947 வீரகேசரி இதழில் வெளியான 'சுந்தலமும் சந்தோசமும்' என்ற திறுக்கைத்தயுடன் இலக்கிய உலகில் அடிப்படைக்க முற்பட்ட சிவஞானசந்தரமவர்கள் 1951 களின் பிற்பகுதியிலிருந்தே தமது படைப்பிலக்கிய ஆளுமையைத் தெளிவாக இனங்காட்டத் தொடங்கினார்; 'நந்தி' என்ற புளைபெயரும் பூண்டார். 1950 களிலும் 60 களிலும் இவரின்படைப்புப் பார்வையானது சமுதாயத்தின் புற நிலையிற் புலனாகிநின்ற முரண்பாடுகள், போலித்தனங்கள், ஆசாபாசங்கள் என்பவற்றின்பாற் சென்றது. சமூகபொருளியல் ஏற்றத்தாழ்வுகளால் பாதிப்புற்றவர்கள்கும் நிலையின் கைதிகளாகித் துன்ப—துயரங்களில் மூழ்கித் தவிப்பவர்கள் முதலியோர் மீதான பரிவுணர்வின் வெளிப்பாடுகளாக இவரது அச்காலக்ட்டங்களின் படைப்புக்கள் பலவும் அமைந்தன. குறிப்பாக மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகம் சார்ந்த பிரச்சினைகள் இவரால் இலக்கிய வெளிச்சத்துக்கு இட்டு வரப்பட்டன. ஊர்நம்புமா? தொகுதியிலமைந்த கதைகளிலும் மலைக்கொழுங்கு நாவலிலும் நந்தியவர்களின் மேற்சட்டிய காலகட்டங்களின் உணர்வோட்டங்களையும் படைப்புப் பாங்குகளையும் அவதானிக்கலாம்.

1970 களில் நந்தியவர்கள் சமூகப்பார்வை ஆழம் பெறுவதையும் சமூகவிமர்சனநோக்கு முனைப்படையத் தொடங்குவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. சாதி ஏற்றத்தாழ்வுணர்வு, வர்க்க முரண்பாடுகள், தமிழினவிடுதலையுணர்வு என்பனவும் சமுதாயத்திற் பொதுவான குறைபாடுகளான ஊழல்கள், சிறுமைகள் என்பனவும் இவரால் தனித்து நோக்கப்படலாயின. இவை தொடர்பான விமர்சன நிலையிலான சித்திரிப்புக்களாக இவருடைய படைப்புக்கள் பலவும் அமைந்தன. கண்களுக்கு அப்பால்... தொகுதியிலமைந்த 'ஒரு பகலும் ஒரு இரவும்', 'ஷாக்ரன்' முதலிய சில கதைகளிலும் ஈம்பிக்கைகள் நாவலிலும் இவ்வாறான பார்வைசித்திரிப்பு

என்பவற்றை நாம் தெளிவாக இனங்காணமுடியும். இவ்வாறாக நிகழ்ந்துவந்துள்ள படைப்பு நிலைப் பரிணாமங்களை மேலும் தெளிவாக இனங்காட்டி நிற்கும் தரமான சில கதைகளைக் கொண்டது என்ற வகையிலே ‘நந்தியின் கதைகள்’ என்ற இத்தொகுதி தமது கணிப்புக்குத் தகுதியுடையதாகத் திகழ்கின்றது.

கதைகளின் பரப்பும் நோக்குநிலையும்.

இத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள கதைகளை அவற்றின் உள்ளடக்க அடிப்படையில் நால்வகைப்படுத்தலாம். கதைகள் வரிசைப் படுத்தப்பட்டுள்ள முறைமையும் உள்ளடக்க வகைமை சார்ந்ததாகவே அமைந்துள்ளது. முதலாவது கதையான ‘சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு’ என்பது அனைத்து சமூகத்துக்கும் பொதுவான முரண்நிலை ஒன்றைச் சுட்டியுணர்த்துவது. அடுத்து அமையும் நான்கு கதைகளை ஈழத்தின் தமிழர் மத்தியில் நிலவும் வர்க்கநிலைப்பட்ட பிரச்சினைகள், அந்தஸ்து உணர்வு என்பன தொடர்பானவை. இவற்றைத் தொடர்ந்து இடம்பெறும் நான்கு கதைகள் ஈழத்தின் சமகால இன எழுச்சிச் சூழலுடன் தொடர்புடைய பிரச்சவங்களாகும். இறுதியில் அமைந்த இருக்கதைகள் ஆசிரியரின் மருத்துவத்துறைசார் அறிவு— அநுபவங்கள் என்பவற் றோடு தொர்புடையவை. இவற்றுள் ஒன்று (சிங்களத்து மருத்துவச்சி) முப்பத்தைந்தாண்டுகளுக்கு முற்பட்டது; 1. 10. 1959 குமுதத்தில் பிரசரமானது. ஏனைய பத்தும் கடந்த பண்ணிரண்டு ஆண்டுக்காலப்பகுதியில் பல்வேறு இதழ்களிற் பிரசரமானவை.

மேற்படி கதைகளின் உள்ளடக்கம், கதைமாந்தரின் இயங்குதளங்கள் என்பவற்றை நோக்கும்போது நந்திபவர் களின் பார்வையானது அவரது சொந்த மன் ஆசியாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் பண்முகப் பிரச்சினைச் சூழல்

தனில் தொடங்கி, அனைத்துலக அறிவிடற் சிந்தனைகள் வரை விரிந்து பரந்து சென்றுள்ளமையை அவதானிக்கலாம்.

நந்தியின் பரப்பு, நோக்குநிலை எண்பன அவரது சமூகநோக்கின் ஆழத்தைத் தெள்வாக உணர்த்தி நிற்பன.

கதையம்சமும் கட்டமைப்பும்

சிறுகதை எண்பது குறித்த ஒரு உணர்வு நிலையையையப்படுத்திப் புனையப்படும் சொற்கோலம் ஆகும். மையப்புள்ளியாக அமையும் அந்த உணர்வுநிலைக்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் வகையில் கதையம்சம் செப்பமும் செறிவும் கொண்டதாக அமையும் போதே சிறுகதை கட்டமைப்புச் சிறப்புடையதாகும். இத் தொகுதியிலே பல கதைகளில் இவ்வாறான கட்டமைப்புச் சிறப்பை அவதானிக்க முடிகிறது.

அனைத்து சமூகத்துக்கும் போதுவான “முரண்நிலை” சார்ந்த கதையான “சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு (To whom it May Concern) என்ற கதை ஒரு நன்நடத்தைச் சான்றிதழ் பற்றிப் பேசுவது. சமூகத்தின் பொறுப்புள்ள குடி மகன் ஒருவருக்கு அவரை விட உயர் தகுதிவாய்ந்த ஒருவர் தம் மனச்சான்றுக்கு முரண்படாத வகையில் வழங்கும் நிலையிலேயே அது ‘நன்நடத்தைச் சான்றிதழ்’ என்ற பெயருக்குப் பொருத்தமானதாக அமையும். ஆனால் சமகால அரசியல் நிருவாகக் கட்டமைப்புச் சூழலும் அதிகார வர்க்கப் படிநிலைகளும் இதனை ஒரு கேளிக்குரிய சம்பிரதாயமாக மாற்றி விட்டன. இது இனம், தேசம் என்ற எல்லைகளைக் கடந்த அனைத்துலக சமூகத்துக்கும் பொதுவான ஒரு சமகால நிலையாகும். இலங்கையின் யாழிப்பாணப் பிரதேச சமூகச் சூழலும் இதற்கு விலக்கல்ல. அங்கு ஆசிரியரொருவர் தம்மிடங்கள்வி கற்ற மாணவரோருவரிடம் ‘நன்நடத்தைச் சான்றிதழ்’

பெறவேண்டியிருக்கும் சந்தர்ப்பச் சூழலை இன்காட்டி. அதனை எமது விமர்சனத்துக்கு முன்வைக்கும் கதை இது. மாணவர், பதவி நிலையில் நிர்வாக அதிகாரியாக உள்ளனமை அவரைச் சான்றிதழ் வழங்கும் தகுதியுடைய வராக்கியுள்ளது. அதிகாரவர்க்கப் படிநிலையில் இது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றுதான். அந்த நிர்வாக அதிகாரி ஒழுக்கம் குன்றியவர் எனவும் சான்றிதழ் பெற வந்த ஆசிரியர் பண்பாளராகவும் சிறந்த சமூகப் பணியாளரா கவும் திகழ்பவர் எனவும் சித்திக்கப்பட்டுள்ள நிலையே கதையின் தொனிப்பொருளை வலுப்படுத்தி நிற்கின்றது. நிர்வாக அதிகாரியின் அன்னை, சீர்குலைந்து வரும் தன் மகனது ஆளுமையைச் சீர்செய்வதற்கு இந்த ஆசிரியரின் ஆசூரவை நாடியுள்ளார் என்ற வகையில் அமையும் கதைப் பகுதி தொனிப்பொருளுக்கு தக்கதொரு பின்னணிபா கத்திகழ்கிறது. எந்த நாட்டில் எந்த மொழியில் எழுதப் பட்டாலும் தனது தொனிப்பொருளால் வரவேற்றபைப் பெறுத்தக்க தரமானதொரு படைப்பு இது.

வர்க்க நிலைப்பட்ட பிரச்சினைகளைக் காட்டும் வகையில் அமைந்த கதைகளில் ‘சரஸ்வதி பின் வேண்டு கோள்’, ‘ஒரு பாவாடை கொடியாகிறது’, ‘விதியின் அர்த்தங்கள்’ ஆகிய மூன்றும் வீட்டு வேலைக்காரச் சிறுமியர் தொடர் பானவை;’ பார்வைகள் கதை ஒருவன் தனது சமூகத்தில் வகிக்கும் பாத்திரத்துக்கும் பணிபுரியும் சூழலின் அதிகாரப் படிநிலையில் எய்தும் கணிப்புக்கும் இடையிலுள்ள முரண்பாட்டின் அடிப்படையில்மைந்த கதையம்சம் கொண்டது.

வீடுகளிலே வேலைக்காரச் சிறுவர் சிறுமியரை வைத்திருக்கும் குடும்பத்தினருட் பலருக்கு அவ்வேலைக்காரரும் தம்மைப் போல மனிதர்களே என்ற உணர்வு ஏற்படுவதில்லை. ‘வேலைக்காரர்களுக்கு எதைத் தின்றாலும் செமிக்கும் வயிறும் கல்லையும் குருதியாக்கக் கூடிய குடலும் உள்ளன’ என்பதே மேற்படி குடும்பத்தினருட்

பலரின் பொதுவான உணர்வு நிலையாகும். இவ்வாறான உணர்வு நிலையால் அவல் நிலைக்குத் தள்ளப்படும் வேலைக்காரச் சிறுமியரின் ஏக்கப் பெருமுச்சக்களே ‘சரஸ்வதியின் வேண்டுகோள்’ ஆகவும் ‘ஒரு பாவாடை கொடியாகிறது’ ஆகவும் கதை வடிவம் எய்துகின்றன. அதிகமாக ஒன்றிலிருந்து வேலைக்காரியாக அழைத்து வரப்பட்ட எட்டு வயதுச் சிறுமியாருத்தியின் கண்களில் புலப்படும் ஏக்கப்பார்வையிலே வேலைக்காரச் சிறுவருக்கின் ஒட்டுமொத்த சோகத்தை— ஆதரவை நாடி நிற்கும் ஏக்கத்தை— ‘சரஸ்வதியின் வேண்டுகோள்’ வெளியிடுகின்றது. இச்சிறுமியைப் போலவே முன்னர் இதே குடும்பத்தில் வேலைக்காரியாகச் சேர்ந்து தக்க பராமரிப் பின்மையால் நோயுற்று மரணமெய்திய ஒரு சிறுமியின் தந்தையின் உணர்வோட்டத்தில் இக்கதை கூறப்பட்டுள்ளது. வேலைக்காரர் சிறுவர் வர்க்கம் தமக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளுக்கு எதிராக கொடி ஏந்திப் போராடுவதான் ஒரு காட்சியை ‘ஒரு பாவாடை கொடியாகிறது’ கதை காட்டுகிறது.

‘விதியின் அர்த்தங்கள்’ கதை வர்க்கம் தொடர்பான அந்தஸ்துணர்வு சார்ந்த ஒரு மனக்குமுறையின் வெளிப் பாடாகும். தன்னைப் போன்ற இன்னொரு பெண்ணுக்குக் கிடைத்த உயர் குடும்ப வாழ்க்கை தனக்குக் கிட்டவில்லையே என்ற வகையிலான ஏக்கமே கதையின் மையப்புள்ளி. கதையின் முடிவில் எதிர்பாராத திருப்பம். விதியின் அர்த்தங்கள் விசித்திரமானவை என்பது இக்கதை உணர்த்தும் புறநிலைச்செய்தி. அனாதைக் குழந்தைகளைத் தத்தெடுத்து வளர்க்கும் உயர் குடும்பத்தினர்க்கு சொந்தமாகப் பின்னை பிறக்கும் போது அவர்களது மனம் எப்படி வக்கிரப்பட்டுப் போய்விடுகிறது என்பது (வளர்ப்பு மகனை வேலைக்காரியாக நடத்தும் காட்சி மூலம்) உள்ளடங்கி நிற்கும் செய்தி.

மேற்படி மூன்று கதைகளிலும் மூன்றாவது கதை ஒரு இளம் பெண்ணின் இயல்பான உணர்வோட்டங்களில்

வளர்த்துச் செல்லப்பட்டாலும் எதிர்பாராத முடிவு ஒன்றை நோக்கி வளர்ந்து கெல்கிறது. இரண்டாவது கதை காட்டும் வேலைக்கார சிறுவர் எழுச்சி உண்மையில் இன்னும் எம்மண்ணில் நிகழாதது. எனவே அது ஒரு எதிர் பார்ப்பு— கற்பனை, கனவு ஆனால் நிதர் சனமாக வேண்டிய ஒன்று. எனவே இக்கதை இலட்சியத் தன்மை வாய்ந்தது. இவற்றுள் முதலாவதான் ‘சாஸ்வதின் வேண்டுகோள்’ கதையம்சத்திலும் கட்டமைப்பி இலும் ஏனைய இரண்டையும் விட செப்பமுடையதாக— சமூக யதார் தத்தின் பிரசவமாகக் கொள்ளத்தக்கது. இக்கதை விலே வேலைக்காரச் சிறுவனை வைத்திருக்கும் குடும்ப மொன்றின் வர்க்க நிலைப்பட்ட குணாம்சம் துல்லியமாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. யாழிப்பாணப் பிரதேசத் தின் கல்வி கற்ற உயர் நடுத்தர வர்க்கத்தினரில் ஒரு பகுதியினர் தென்னிலங்கையின்- குறிப்பாக மலையகத்தின் தோட்டத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மீது எத்தனு பாதிப்பு களை ஏற்படுத்தினர் என்பது அத்தகையோர் சமகால இன உணர்வுச் சூழலில் அகதிகளான மக்கள் மீதும் எவ்வாறு ஆதிக்கம் செலுத்த முற்படுகின்றனர் என்பது இக்கதையின் மையப்புள்ளிக்கு அமுத்தம் கொடுக்கும் பகைப்புல அம்சங்களாக அமைந்துள்ளன.

அம்மா கேள்விகள் கேட்டபோது ‘அப்பாவும் இருக்கிறார். அம்மாவும் இருக்கிறாள், என்று சரள்வதி தந்த தகவல் பரஞ்சோதி அம்மாவுக்கு ஓர் ஐயச்சத்தைக் கூடுபண்ணியது...’

“இப்படியானதுகள் கணநாள் நில்லாதுகள்” தகப்பன் அல்லது தாய் அல்லது இருவரும் அவலத்தில் கொல்லப்பட்டார்கள். அதாவது அவள் அகதி மட்டு மல்ல அநாதை என்ற பதில் அம்மாவுக்கு கூடிய திருப்தி அளித்திருக்கும்...

எனவரும் பகுதி மேற்படி வர்க்க குணாம்சத்திற்குத் தக்க தொரு வெட்டுமுகக் காட்சியாகக் காட்டத்தக்கது.

மேற்காட்டிய மூன்று கதைகளையும் விட வறுவான் கணபரிமாணங் கொண்டது 'பார்வைகள்' கதை. ஒரு தவிமணிதனின் ஆளுமை சமூகத்தின் இருவேறு தள்ளிலைகளில் எய்தும் நெருக்கடிதான் நந்தியவர்கள் உணர்த்த விழைந்த செய்தி. சமூக மதிப்புள்ள ஒரு குடும்பத் தலைவன் பணி புரியும் இடத்தில் சிற்றாழியனாக இருப்பதால் எய்தும் ஆளுமைப் பாதிப்பைக் காட்டி, எமது கவனத்தை அப்பிரச்சனைபால் சர்க்க முனைகிறார் ஆசிரியர், மேலதி காரியால் அவமதிக்கப்படும் நிலையில் அவன் தன் மதிப்புணர்வு கிளர்ந்தெழு எதிர்ப்புக் குரல் கொடுக்கிறான். இது ஒரு வர்க்க நிலை சார்ந்த எதிர்ப்புக்குரலாக மட்டும் புணையப்பட்டிருந்தால் கதை மிகவும் சாதாரணமான பிரசாரத் தன்மை வாய்ந்ததாக அமைந்திருக்கும். மாறாக, ஒரு இளந்தலைமுறையின் ஆளுமை உருவாக்கத் தின் முக்கிய தேவையாகப் புணையப்பட்ட வகையில் இக் கதையம்சம் புதியதொரு கணபரிமாணத்தையுடியுள்ளது. தந்தையும் மகனுமான இருபாத்திரங்களின் உணர்வைட்டங்களினுரோடாக கதை வளர்த்துச் செல்லப்பட்டுள்ள உத்தி முறை இக்கதையின் தொனிப் பொருளைத் துல்லிய மாக உணர்த்தியுள்ளது. தந்தையின் சமூக ஆளுமைபைச் சித்திரிப்பதற்கு மகனது பார்வைத் தளமும் அதிகார வர்க்க குணாம்சத்தை இணங்காட்டுவதற்குத் தந்தையின் பார்வைத் தளமும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள முறைமை கதையின் கட்டமைப்புக்கு அணிசெய்கின்றன.

கிராமத்து நர்சரிப் பள்ளியில் படிப்பை முடித்துப் பட்டணத்துப் பாடசாலையில் அநுமதிபெறாக் செல்லும் நிலையிலுள்ள விமலன் என்ற பாலகனின் உள்ளத்தில் தன் தந்தையைப் பற்றிய பெருமிக உணர்வு நிறைந்துள்ளது. அப்பெருமித்ததோடு நேர்முகத் தேர்வை நாடிச் செல்லவுள்ள அவனுக்கு தந்தை அவரது மேலதி காரியால் அவமதிக்கப்பட்ட காட்சி மனச் சோர்வை விளைவிக்கிறது. இந்த மனச் சோர்விலிருந்து மகனை

கீட்பதற்கு நேர்முகத் தேர்வில் நன்கு தேறி அநுமதி பெறுவதோடு எதிர்காலத்தில் அவன்து ஆளுமை சிறப்பாக உருவாவதற்கு—தந்தை தனது ஆளுமையை மேலதி காரியின் முன் நிலைநாட்ட வேண்டியுள்ளது. இதுவே மையக்கரு. இவ்வாறு தான் ஆளுமையை நிலைநாட்ட எதிர்ப்புக்குரல் கொடுப்பதில் நியாயம் மட்டுமல்ல ஒரு தேவையும் இருந்தது என்பதே இக்கதை உணர்த்த வந்த செய்தி. இதற்கு அழுக்கம் தரும் வகையில் கதை மாந்துரின் உணர்வு நிலைகளைப் பொருத்திக்காட்டும் செயற்பாட்டில் ஒரு பொறியிப்பாளனுக்குரிய கட்டமைப்புத் திறனுடன் நந்தியவர்கள் தொழிற் பட்டுள்ளார். குறிப்பாக விமலனின் குழந்தையுள்ளத்தின் தினைவோட்டங்களில் தந்தையின் ஆளுமை அறிமுகமாகும் பாங்கும் கதை யம்சம் வளர்ந்து செல்லும் பாங்கும் மிக இயல்பாக—உள்விபலுக்குப் பொருந்துவனவாக உள்ளன.

“கிழக்கில் உதிக்கும் குரியன் மேற்கில் மறைவான். காலையிலே சேவல் கூவும். வானத்து வாழைமரம் குட்டிபோடும்; குலையும் தள்ளும். கழுகு, செவ்விளனி எலுமிச்சை, நந்தியாவட்டம், அணில், காகம், வண்ணாத்தி. இவற்றைப் பற்றிய சங்கதிகளை இங்கிதமாக அப்பா விளக்குவார்.

“கு! அப்பா எவ்வளவு கஷ்டமான சொற்களை யும் சொல்லித் தருவார்... அவற்றைபெல்லாம் இன்று பட்டணத்துப் பெரிய பாடசாலையில் ஏரிபாட்சர் கேட்கும் போது அவன் பயப்படாமல் தலைநிமிர்ந்து நின்றபடி பட்ட, பட்ட எனக் கூற வேண்டும்.

இவ்வாறு தந்தை பற்றிய பெருமித உணர்வில் மிதக் கிரான் மகன். தந்தையும் சிறந்ததொரு குடும்பத் தலைவராக, சமூகத்தின் பொறுப்புள்ள ஒரு குடிமகனாக, ஒரு கலைஞராக—பல தளங்களில் மதிக்கத்தக்க ஆளுமை

கொண்டவனாக — சித்திரிக்கப்படுகிறான். இவ்வாறு மதிப்புப் பெற்றிருக்கும் தந்தை தருமலிங்கத்தை அவன்து மேலதிகாரியான டொக்டர் ‘மடையன்’ எனசூட்டி டேய்! என விளித்த போது விமலனின் உள்ளத்தில் எதிர் பாராத அதிர்ச்சி

விமலன் காதுகளை இருக்ககளாலும் பொத்திக் கொண்டான். ஒரு கால்வின் மேல் இருந்து விட்டான், அவன் கால்களை ஆட்டவில்லை. கால்களை ஆட்டுவதற்குப் பயம் அவனுக்கு...

பிடுங்கி வைக்கப்பட்ட ஒரு சிறிய செடிபோல் சோர்ந்து காணப்பட்டான். அவனுடைய மனத்துக்கு ஒரு விபத்து ஏற்பட்டிருப்பது போல விங்கத்துக்குத் தோன்றியது. முதல் உதவியின் அவசியமும் அவசரமும் தெரிந்தது.

இந்த நிலையில் வழங்கப்பட்ட முதல் உதவி போலவே விங்கத்தின் எதிர்ப்புக்குரல் அமைகிறது. ‘டொக்டர் பரஞ்சோதி!’ என அழைத்து தனது நியாயமான நிலைப் பாட்டை உணர்த்துகிறான். பின்னர் தான் அவ்வாறு நடந்து கொண்டது ஏற்படையதா என்ற ஜயம் அவன்து உள்ளத்தில் எழுகின்றது. ஆணால் மகன் நேர்முகத் தேர்வில் சிறப்பாகத் தனது ஆளுமையை இனங்காட்டிய விதத்தைக் கண்ணுற்ற போது தனது எதிர்ப்புக் குரலில் நியாயம் மட்டுமல்ல ஒரு தேவையும் இருந்தமையை அவன் உணர்கிறான் எனக் கதை நிறைவடைகிறது.

டொக்டருக்குத் தன் சிற்றுாழியனான விங்கத்தின் மீது வேறுப்பும் அலபதிப்புணர்வும் ஏற்பட்டமைக்கான காரணம் கதையில் மிக நுட்பமாக உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. மேல் மட்டத்தில் உள்ளவர்கள் தங்களது சந்ததியினர்க்கு நிகராக தங்கள் கீழ்மட்ட ஊழியர் நிலையில் உள்ளவர்களில் பிள்ளைகள் படித்து முன்னேறுவதை வரும்புலதில் என்ற வர்க்க குணாம்சமே அக்காரணமாகும்.

கதை மாந்தரியல்புகளையும் உணர்வுகளையும் சித்திரிப்பதில் நந்தியவர்களுக்கு உள்ள திறனுக்கு பல சான்றுகளை இக்கதையிற் காட்ட முடியும். மொழியைக் கையாணும் நுட்பத்துக்கும் சாஸ்ருகள் பல உண்டு. சில வற்றை இங்கு காட்டலாம்.

“வால லப்பருவ வாழை இலைகளை வருடிய கையளவு பணிக்காற்று அவன் முகத்தை வருடியது!”

“ஆர் அப்பா பெரியவர் அவரா நீங்களா?”

“ஆஸ்பத்திரியில் அவர் பெரிச்” என்றான் விங்கம்.

“அப்ப நீங்களி?”

“எங்கள் வீட்டினல், எங்கள் ஊரிலை அப்பா பெரிச் நாங்கள் எல்லோரும் பெரிச்.”

பின்னைய உரையாடற் பகுதி இச் சிறுகதையின் தொனிப் பொருளை நுட்பமாக இணங்காட்டி நிற்கிறது.

இவ்வாறாக, கதையம்சம், கட்டமைப்பு ஆகிய கூறுகளில் சிறப்பானதொரு படைப்பாக ‘பார்வைகள்’ திகழ்கின்றது.

இன உணர்வெழுச்சிக் குழல் சார்ந்த கதைகளில் முதலிரண்டும் அவ்வெழுச்சியின் மெய்ம்மையை உணர்த்தும் வகையிலான கதையம்சம் கொண்டவை. பெளத்து சிங்கள பேரினவாதச் குழலில் தமிழர் மத்தியில் உருவாகி வந்த போராட்ட உணர்வோட்டத்தையும் அதன் செயல் வடிவங்களையும் உரியவாறு புரிந்து கொள்ள மறுத்து வந்த முதிய தலைமுறையினரில் ஒரு சாராரின் மனப் பாங்கில் நிகழ்த் தொடங்கிய மாற்றத்தை உணர்த்தி நிற்பது ‘கேள்விகள் உருவாகின்றன’ கதை. மேற்கூட்டிய

பேரினவாதச் சூழலில் நிகழ்ந்த இனக்கொலைகள், சமாதானப் பேச்சுக்கள், கிழித்தெறியப்பட்ட ஒப்பந்தங்கள் எனப்பற்றின் தர்க்க ரீதிபான விளைவாகவே தமிழரின் தாயக மீட்புணர்வு முகிழ்த்து முனைப்புற்றது என்பதை வரலாற்று முறைப்படி உணர்த்தும் கதை ‘பதுங்கு குழி’.

இவற்றில் முதலாவது கதை ஒய்வு பெற்ற ஆசிரிய ரோருவரின் நினை வோட்டத்தில் விரிகிறது. தான், தனது குடும்பம், புகலடைந்த நாடுகளில் பொருளீட்டி வாழும் புதல்வர்கள், அவர்களின் திருமண உறவுகள் என்ற குறுகிய வட்ட த்துக்குள் சிந்தித்துப் பழகிய அவர், இங்கு மண்மீட்புக்காகப் போராடும் இளைய தலை முறையின் உணர்வோட்டங்களை உள்ளாங்கிக் கொள்ள முற்படு கிறார் என்பதே கதையம்சம். ஒரு ‘மினிவான்’ பயணத்தில் நிகழும் நினைவுத் தொடர்ச்சியில் உருவாகி வளரும் கதை மரண வீடொன்றின் சல ஊர்வலத்தில் நிறைவு பெறுகிறது.

‘மாத இறுதியில் பென்சன் பணம் வாங்கக் கிழு சில் நிற்கவேண்டும். தபால் கந்தோரிலை வான் கடிதம் கிடைப்பதில்லை. கொழும்புக் குளிர்பானம் வருவதில்லை.’

‘மினிவான்’ பயண ஆரம்பத்தில் அந்த ஒய்வுபெற்ற ஆசிரியரின் மனதில் நிழலாடி நின்ற பிரச்சினைகள் இவை. இதற்கெல்லாம் காரணம் போராடும் இளைஞர்கள்தான் என்ற தீர்ப்பை வழங்குகின்றது அவரது மனம். இப்படிச் சிந்தித்தபடி தமது குடும்ப நிலை, சமூக நிலை என்பன பற்றிப் பொதுவாக அசைபோட்டு நின்ற அவர், மண்ணுக்காகத் தம்மை அர்ப்பணிக்கும் இளந்தலைமுறையின் செயற்பாடுகளிலும் அர்த்தம் இருப்பதாக உணரத் தொடங்குகிறார்-

அவன் கிழே மண்ணைப் பார்த்து மெல்ல நடந்து வருகிறான். தீர்க்கமான பார்வை அது. அங்கேயும் ஒரு தாய் அவனுடைய தாயகம், அவனுடைய இந்தப் பார்வையிலும் அர் த்தம் இருப்பது போல் தெரிகிறது.

தாய்க்கு ஈமக்கடன் செய்யவந்த ஒரு போராளி தன் தாயக மன்னுக்கும் தன்னை அர்ப்பணிக்கும் நிலையில் இருள்ளதை அப்பெரியவர் உணர்ந்து கொள்கிறார். இந்த உணர்வை நோக்கிக் கடையை வளர்த்துச் செல்லும் முறை இதனை ஒரு சிறந்த கட்டமைப்புடைய சிறுக்கை ஆக்கியுள்ளது. 1986 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட இக்கதை ஏழாண்டுகளுக்குப் பின் இன்றும் கூட நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கின்றது. வரலாற்றில் நிலைத்து இடத்தைப் பெறும் தகுதியுடைய கடை இது.

இரண்டாவது கடையான 'பதுங்குகுழி' பேரினவாதச் சூழலால் பல்வேறு காலகட்டங்களில் பேரிழப்புக்களை எதிர்கொண்ட ஒரு முதியவரின் நினைவில் நிகழ்வது-விமானத்தாக்குதல்களிலிருந்து தற்காத்துக் கொள்வதற்காகத் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் அமைக்கப்பட்ட நில அரண்கள்' பதுங்குகுழிகள் எனப் பெயர் பெறுவன், இவ்வாறான பதுங்குகுழியொன்றின் வாயிலில் இருந்து அவர் நினைவுகளை மீட்டுகிறார். தமிழர் தாயகமான வடக்கு-கிழக்குப் பிரதேசங்களில் முழுமையுமே தமிழரின் பதுங்கு குழிகள் தான் என்ற தொன்பபொருள் இக்கதையில் உணர்த்தப் படுகின்றது. கடையம்சம், கட்டமைப்பு என்பவற்றில் 'கேள்விகள் உருவாகின்றன' கடை எய்தியுள்ள தரத்தை 'பதுங்குகுழி' கடை எய்தவில்லை.

இனப்பிரச்சனைச் சூழல் சார்ந்த ஏனைய இரு கடைகளும் இச்குழிலின் நிமித்தம் அந்நிய நாடுகளில் புகவிடம் நாடி வாழும் ஈழத்தமிழரில் ஒரு சாராரின் மனோபாவங்களையும் அவை ஈழத்தில் வாழ்பவர்களது சமூக பண-

பாட்டுத் தளத்தில் விளைவிக்கும் தாக்கங்களையும் சுட்டியுணர்த்தும் கதையம்சம் கொண்டவை. புகலடைந்து வாழும் நாடுகளின் பண்பாட்டில் இவையமுடியாமலும் அந்நாடுகளில் தமிழர் பண்பாட்டைப் பேணமுடியாமலும் அவர்கள் எய்தும் ‘பண்பாட்டு தெருக்கடி’ அந்நாடுகளிலிருந்தவாறே இந்த மன்னின் நவன்களைத் துயக்க விழையும் ஆர்வம் என்பன அங்கதச் சுவையுடன் இக்கதைகளில் விமர்சிக்கப்படுகின்றன.

புகலிட வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட ஒருவர் தான் வாழும் மன்னினின்று (இங்கிலாந்திலிருந்து) ஈழ மன்னின் குழல், பாசபந்தம் என்பவற்றினின்று எவ்வாறு அந்தியப்பட்டுள்ளார் என்பதைச் சுட்டும் கதை. ‘கதையோடு கதையாக’ என்ற தலைப்பில் அமைகின்றது. வெளி நாடுகளிலிருந்து வரும் பணமும் அதனால் இந்த மன்னில் வாழ்வோரில் ஒரு சாராரிடை நிலவும் ஆடம்பர மோகம் அந்தஸ்துணர்வு என்பனவும் குடும்ப உறவுகளில் ஏற்படுத்த வல்ல பாதிப்புக்களை ‘பல்லுக் கொழுக்கட்டை’ கதை உணர்த்துகிறது.

இவற்றுள் முதலாவது கதை ‘கதைக்குள் கதையாக’ அமைகின்றது. நந்தியவர்கள் தமது வழமையான பாணியை விட்டு வேறுபட்ட ஒரு பாணியில் கதை கூற முயன்றுள்ளனமை தெரிகிறது. பின்னைய கதையிலே அவரது வழமையான பாணியிலேயே கதை அமைகின்றது. கட்டமைப்பிலே பின்னையது முன்னையதை விட நேர்த்தியாக வள்ளுதென்பது எனதுகணிப்பு தனது குழந்தைக்கு பல முளைத்ததை மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாட முனையும் ஒரு இளம்தாயின் நியாயமான உணர்வுக்கும் பல்விழுந்த முதிய வரொருவருக்கு அயல் நாட்டிலிருந்து அனுப்பப் பெற்ற ‘பொய்ப்பல்’ லுக்காக நிகழும் கொண்டாட்டத்தின் ஆடம்பரத்தன்மைக்கும் உள்ள முரண்பாட்டைப் பொருத்திக் காட்டும் முறைமையும் சுவை பயப்பதாகும். ‘பல்லுக் கொழுக்கட்டை’ என்ற தலைப்பு கதையின் தொனிப்

பொருளை இனங்காண உதவும் குறியீடாக அமைந்துள்ளது.

மருத்துவத்துறை சார்ந்த கதைகளில் முதலாவதான சிங்களத்து மருத்துவச்சி படிப்பறிவை விட அநுபவத்தை முன்தமைப்படுத்திய வகையில் பொருட் சிறப்புடையது. இது ஆசிரியரின் ஆரம்பகாலக் கதை என்பது இங்கு எமது கவனத்துக்குரியதாகும்.

மதிப்பீடு

இரு இலக்கிய ஆக்கத்தின் வெற்றி அது வாசகருள்ளத் தில் அநுபவத்தைத் தோற்றவைப்பதில் பெறும் வெற்றியே யாம். இத் தொகுப்பில் உள்ள கதைகளில் இவ்வாறான அநுபவத் தோற்றவைப்பில் முதல் நரத்தில் திகழ்வன என்ற கணிப்பை ‘சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு’, ‘கேள்விகள் உருவாகின்றன’, ‘பார்வைகள்’ ஆகிய மூன்றும் பெறு கின்றன இவற்றுக்கு அடுத்த தரத்திலே ‘சரஸ்வதியின் வேண்டுகோள்’, ‘பல்லுக்கொழுக்கட்டை’, ‘பதுங்குகுழி’ ஆகிய கதைகள் அமைகின்றன.

சிறைவாக.....

இரு சமூகப் பார்வையுள்ள எழுத்தாளர் என்ற வகையிலும் அநுபவங்களின் பிழிவாக இலக்கியம் படைக்க முற்படுபவர் என்றவகையிலும் நந்தியவர்களின் புனை திறன் படிப்படியாக வளர்ந்து முதிர்ந்து வந்துள்ளமையை இத்தொகுப்பு தெளிவாக இனங்காட்டி நிற்கிறது. சமூகத் தில் பாதிக்கப் பட்டவர்களின் பெருமூச்சுக்களை உள்ளவாங்கிப் பக்குவப்படுத்திக் கலைவடிவம் தருபவர்களாக இன்று நம்மத்தியில் உள்ள எழுத்தாளர்களில் முதல் வரிசைக் கணிப்புக்கு உரியவராக அவர் திகழ்வதை இத் தொகுப்பு உறுதி செய்து நிற்கிறது.

பொருளாடக்கம்

பக்கம்

1. சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு	17
2. சரஸ்வதியின் வேண்டுகோள்	24
3. ஒரு பாவாடை கொடியாகிறது	36
4. பார்வைகள்	51
5. விதியின் அர்த்தங்கள்	66
6. கேள்விகள் உருவாகின்றன	75
7. பதுங்கு குழி	85
8. கதையோடு கதையாக	96
9. பல்லுக் கொழுக்கட்டை	113
10. சிங்களத்து மருத்துவச்சி	124
11. கண்டறியாதன்	131

1. சம்பங்தப்பட்டவர்களுக்கு

குரியணக் காணவில்லை. காரி மேகங்கள் மட்டும் வானத்தை ஆட்சி செய்தன. கைக் கடிகாரத்தையும் நம்ப முடியவில்லை; எட்டோகால் ஆயிற்றா? வீட்டு முற்றத்திலே முச்சக்சர மிதிவண்டியை உழுக்கும் ஒரு சிறுவனின் உற்சாகத்துடன், பூபாலசிங்கம் மாஸ்றர் தனது சைக்கிளை நெடுந்தெகருவிலே வலுவாகச் செலுத்தினார். தனது எச்மாளைப் போல, அந்த இயந்திரத்திற்கும் மூப்பான காலம்; அதன் சகல மூட்டுக்களிலும் கிறீச்சிடும் வியாதி வேறு.

‘மாஸ்றர்.....மாஸ்றர்’

கூப்பிடும் குரல்கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தார் பூபால சிங்கம். விழாத குறையாக குதித்து இறங்கினார். அங்கே திருவாளர் வேதவியாசரின் தாயார்தான் நின்றார்.

‘கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கை வந்தது போல’ மனுவி ஆரவாரித்தது.

‘வணக்கம் அம்மா’

‘மாஸ்றர், உங்களைப் பார்க்கத்தான் வாறன்’

‘நானும் உங்கள் வீட்டிற்குத்தான் போறன். உங்கள் மகளைச் சந்திக்க வேணும்’

தொடர்ந்து அவருக்கே உரித்தான் இன்முகம் மலர ரசனையுடன் கொண்ணார்:

‘அம்மா, நீங்கள் நான் தரிசிக்கப் போகும் தெய்வத் தின் தாயார்’

‘தெய்வம் தான் தெய்வம்’ என்று ஏங்கியது அவனின் பெருமூச்சு.

தூர இருந்து மோட்டார் சைக்கிளில் சவாரி வந்தது போல் மெல்லிய சரசரப்பு பேரிரச்சலாகி அவ்விடத்தில் இறங்கியது மழை.

பக்கத்திலிருந்த தேநீர்க்கடையின் தாழ்வாரத்தில் மாஸ்றரும், வேதவியாசரின் தாயாரும் ஒதுங்கினர்.

கடை அன்று திறப்படவில்லை - அது திறக்கப்பட்டிருந்தால், கடைக்காரர் கிழவன், மாஸ்றரை வரவேற்றிருப்பான், அதற்கும் மேலாக அந்த அம்மாவை சிரம் தாழ்த்தி உடல் ஒடுக்கி உள்ளே அழைத்து, வாங்கைத் துடைத்து அதில் உட்கார வைத்திருப்பான். தனது கைபால் இருவருக்கும் சூடச்சூடத் ‘தேத்தண்ணி’ போட்டுக் கொடுத்திருப்பான். அந்த அம்மா வெள்ளைச் சேலை உடுத்து ஒரு வயோதிப கைம் பெண்ணுக்கு ஏற்ற சிருடையில் இருந்தாலும் மனுஷி அந்த வட்டாரத்தின் அதி உயர் அதிகாரி யைப்பெற்றவள். மகன் திரு வேதவியாசர் பரந்த அதிகார முள்ள பலத்த நிர்வாகப் பதவியில் இருந்தார். அந்தப் பதவியை வகிப்பவரின் திறமையிலும், மதிநுட்பத்திலும், ஒழுக்கத்திலும், நிதானத்திலும் அந்த வட்டார மக்களின் வாழ்வும் வளமும் தங்கியிருந்தன.

‘மாஸ்றர், நீங்கள் தான் என்றை மகனைத் திருத்த வேணும். அல்லாட்டி.....?’ சொல்ல நினைத்ததை முடிக்க முடியாதவாறு, மனக்கவலை அந்த அம்மாவின் குரல் வளையை நெரித்தது.

‘.....’

‘அவனைத் திருத்த ஆள் இல்லை’ அம்மா மீண்டும் சொன்னா. ‘நீங்கதான் மாஸ்றர் தகப்பனைப்போலை புத்தி சொல்ல வேணும். அந்த நாளிலை நான் முகஸ்துதி யாகச் சொல்லவில்லை. நீங்கள் அவ்வளவு கரிசனை

எடுத்திருக்காட்டி, அவன் இப்ப இந்த நிலையில் இருக்க மாட்டான். கடவுளே என்று, அவனுக்கு நல்ல முளையும் புத்தியும் இருக்கு. ஆனால், தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் இருக்கிறான்.

அந்த நாளிலை— ஏறத்தாழ 20, 25 வருடங்களுக்கு முன், வேதவியாசருக்கு அந்தக் கிராமப் பாடசாலையில் ஆறாம், ஏழாம் வகுப்புகளில் தமிழ் கற்பித்தவர் பூபாலசிங்கம். அத்துடன் அந்தக் காலத்தில். அவர் அவர்களின் பக்கத்து வீட்டுக் காரராகவும் குடும்ப ஆலோசகராகவும் இருந்தவர். வேதவியாசரின் தகப்பன் தோட்டக்காரர்; அவர் பாடசாலையில் கற்றது இரண்டாம் புத்தக அளவு.

ஆகவே தனது பையணை ‘ஆளாக்குவதற்கு’ மாஸ்ர ரையே நம்பியிருந்தார். தாய்க்கோ அவர் கண் பார்த்த தெய்வம். வேதவியாசர் சராசரிக்கு அதிகமான புத்திசாலி; ஆனால் சிறுவயதில் படிப்பில் ஒழுங்கும் சிரத்தையும் இல்லை. இப்படியானவனைக் கட்டுப்படுத்தி, இயக்கி, பல்கலைக்கழக வாசலுக்கு வழிகாட்டிய சாமர்த்தியத்தில் பெரும்பங்கு பூபாலசிங்கம் மாஸ்ரருடையது. அதன் பின்பு வேதவியாசர் குடும்பத்திற்கும் அவருக்கும் தொடர்பு இருக்கவில்லை.

பல்கலைக் கழகத்தில் வேதவியாசர் தன்னைத்தானே தற்காலிகமாகத் திருத்திக் கொண்டானோ, அல்லது அங்கே புத்திக்கு மட்டும் புள்ளிகள் தரப்பட்டு ஒழுக்கம் புறக்கணிக்கப்பட்டதோ, வேறு ஏன்னவோ, அவன் பரிட்சைகளில் சித்திகள் பெற்று, அரசாங்க நிருவாக சபைத் தேர்விலும் எடுப்பட்டான்.

கொட்டும் மழை கடையின் தகரக் கூரையில் பறை அடித்தது. அந்த அம்மா இருந்திருந்திட்டு ஒப்பார்த தொனியில் தனது மனப் பனுவை மாஸ்ரர் முன் இறக்கி வைத்தா; மாஸ்ரரின் செவியும் புலனும் மூட்டி விட்டன.

அம்மா சொன்னது: 'அவன் அந்தக் குடிப்பழக்கத்தை நிற்பாட்டினால் எல்லாம் சரிவரும்' மகனின் கெட்ட பழக்க வழக்கங்களில் குடிப்பழக்கம். எவ்வளவுதான் வெறித்தனமானாலும், வாய்விட்டு ஒரு தாயால் ஓரளவு சொல்லக்கூடியது. அதை நிற்பாட்டினால் 'மற்றவை' விடுபடுமா என்பது வேறு சங்கதி. பூபாலசிங்கம் மேல் நோக்கி மேக மூட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றவர், சொன்னார். 'கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் திருத்த வேண்டும். இனி நான் அவரைப் பழையபடி என்னுடைய பிடிக்குக் கொண்டு வாறன்.'

'வேலைக்குக்கூட நேரத்துக்குப் போறான் இல்லை. வீட்டிலை வைச்சு கையெழுத்துப் போட்டு அனுப்புறான். எத்தனை நாளுக்கு அரசாங்கமும் பொறுத்து இருக்கும். மட்டக்களப்பிலை இதை வைச்சத்தானே எதிரிகள் அள்ளி வைச்சது.....'

'தெரியும் அம்மா' என்று தாயின் விக்கலுக்கு முதலுதவி அளித்தார் மாஸ்ஹர்.

மட்டக்களப்பில் ஒரு வருட காலம் வேதவியாசர் வேலையிலிருந்து தற்காலிகமாக நிற்பாட்டப்பட்டிருந்த செய்தி மாஸ்ஹர் தெரிந்த ஒன்று. இங்கே அவரது கிரா மத்தில் அதற்குப் பல காரணங்கள், பலரால் ஊகிக்கப்பட்டும், சோடிக்கப்பட்டும், புணையப்பட்டும், சிலரால் 'சான்றுகளுடனும்' பரப்பப் பட்டன. அரசாங்கப் பண்மோசடி, எஞ்சக் குற்றம், போக்குவரத்துச் செலவு பற்றிய பொய்யான கோரிக்கை. அலுவலகப் பெண் விஷயம் இப்படியாக. இவற்றிற்கும், அம்மா ஒப்புக் கொண்ட குடிவெறிக்கும் தூரத்து உறவு இருக்கலாம். ஆனால் இவற்றை எப்படி ஒரு தாய் தனித் தனியாக ஏற்றுக் கொள்வது.

ஆறல்.

தாய் சொன்னா: 'மாஸ்றர், உங்களைக் கண்டுட்டன். கோயிலுக்குப் போட்டு வாறன். நீங்கள் அவனோடு தனியாகப் பேசுங்கோ'

'ஓம் அம்மா, வாங்கோ, நான் ஒரு சொந்த விஷய மாக அவரிடம் போறன். வேறு ஒரு நாள் அவருக்கு என்னாலான புத்திமதிகளைச் சொல்லுறன்'

சால்வையைத் தலையிலே பாகையாகக் கட்டிக் கொண்டு பூபாலசிங்கம் மாஸ்றர் தனது சைக்கிளில் மீண்டும் ஏறினார். சுன்னாம்பு வெள்ளள நஷ்டனல் சேட்டும் வேட்டியும், கூரை ஒழுக்கிலும் தூறவிலும் நன்னந்து விட்டன. தழித்த சட்டமும் திரண்ட வில்லை களையும் கொண்ட மூக்குக் கண்ணாடி, அவர் கண்களை உருப்பெருக்கிக் காட்டியது.

அந்தக் காலத்தில் அவர் கம்பீரமும் புஷ்டியுமான இளைஞராக இருந்தபோது அவரது விசாலமான நெற்றி யிலிருந்து பின்னோக்கிய சிகை பாகவதர் 'சிலுப்பா' வாகப் பின் சுருளும், பின்பு ஒரு காலம் சாதாரண மயிர் வெட்டு, நடுத்தர உடலமைப்பு; இப்போது முன் பின் வழக்கையுடன் திரும்பவும் பருமன், ஆனால் தொந்தி. இப்படியாகப் பழைய தலைமுறையினருக்கு அவரது இந்தத் தோற்றங்கள் ஞாபகத்திற்கு வரும். அவரது ஆளுமை பல வருடங்களாக பல விதங்களில் இந்த வட்டாரத்தில் பசிந்துவிட்டது. மேடையிலே பூபாலசிங்கம் மாஸ்றர் இல்லாத கூட்டம் நிறைவானதல்ல. அவர் பங்கு பற்றாத பஜனையும் பக்தியில் நலியும் அவர் கட்டுரையோ கவிதையோ தாங்காத நினைவு மலர்களும் மணம் குன்றும். அவர் விவாகம் செய்யவில்லை; மக்களின் தொண்டனாகவே வாழ்கின்றார். இனி, எந்த விதமான பதவி உயர்விற்கும் இதுவரை காலமும் விண்ணப் பிக்காமல், தமிழ் ஆசிரியராகவே இருந்திருக்கின்றார். இப்போது, பலருடைய வேண்டு கோஞ்குப் பணிந்து,

இந்த 50வது வயதில் நான்காம்தர தலைமையாசிரியர் பதவிக்கு விண்ணப்பிக்க இசைந்துள்ளார்.

பூபாலசிங்கம் மாஸ்றர் திரு. வேதவியாசாரின் இல்லத் திற்கு வந்தபோது மழை முற்றாக நின்றுவிட்டது. தலைப்பாகையை பழையபடி சால்வையாக்கி, உதறி மடித்து தோளில் அணிந்து கொண்டார். அந்த வீட்டின் விராந்தையில் இன் ஸ்ரீநாராயர் வந்து காத்திருந்தார். அவர் அதிகாரியின் அலுவலக தலைமை கிளார்க். சில அவசர ஃபைல்களைக் கையொப்பத்திற்காகக் கொண்டு வந்திருந்தார். இப்போதுதான் பெரியவர் கட்டிலிருந்து எழுந்து முகம் அலம்பப் போனதாகக் கூறினார் அவர். அவருக்கு மாஸ்றரரத் தெரியும்; ஒரே வயதினர். அவர் அங்கும் இங்கும், உள்ளும் புறமும் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னார்:

'வாத்தியார், பெரியவரின் தாயார் உங்களைப்பார்க்க இருக்கிறார்'

'ஓம்'

'பெரிய வெட்கக் கேடு வாத்தியார்.....'

அரவம் கேட்டு வாயை மூடிவிட்டார் கிளார்க். வேதவியாசர் அவ்விடம் வந்தார். மாஸ்றரும் கிளார்க்கும் எழுந்து நின்றனர். மாஸ்றரைக் கண்டதும் 'இருங்கோசேர்' என்று மரியாதையாக வேண்டினார் வேதவியாசர். மாஸ்றர் வந்த காரியத்தை வினாவினார். மாஸ்றரின் அருகில் நாற்காலியை இழுத்து, பாடம்கேட்கும் மாணவன் போல் உட்கார்ந்தார். பூபாலசிங்கம் மிகச் சுருக்கமாகத் தனது தேவையைக் கூறினார். நாலாம் தர பிரின்சிப்பல் பதவிக்கு அவர் விண்ணப்பத்திற்குப்பதாகவும், அதன் நேரமுகப் பரீட்சைக்குக் கொண்டு போகவேண்டிய தற்சான்றிதழ்களில் ஒன்று, வட்டார உயர் அதிகாரியிட-

மிருந்து பெறவேண்டியதாகவும் கூறினார். ஒருவரின் ஒழுக்கத்தை அத்தாட்சிப் படுத்தும் நற்சான்றிதழ்களை வழங்குவது, உயர் அதிகாரிகளுக்குப் பழக்கப்பட்ட கைங்கரியங்களில் ஒன்றாதலால், திரு. வேதவியாசர் கிளார்க்கைப் பார்க்க, அவர் அதிகாரியின் பெயரிடப்பட்ட உத்தியோகக் கடித ஒற்றை ஒன்றை எடுத்துத் தயாரான தும், 'பெரியவர்' ஆங்கிலத்தில் கூற கிளார்க் எழுதினார்.

'ஞாம் இத் மே கொன்சேர்ஸ் — சம்பந்தப்பட்டவர் களுக்கு— திரு. முத்தையா பூபாலசிங்கம் என்பவரைப் பல வருடங்களாக எனக்குத் தெரியும். அவர் ஆசிரியர் மட்டு மல்ல, அவர் ஒருங்முத்தாளரும், சமூகத் தொண்டருமாவார். அவர் நற்கணமும், நன்னடத்தையும் உடையவர் என்பதை நான் உறுதி செய்கிறேன்'.

உறுதி வாக்கியத்திற்குக் கீழே வேதவியாசர் தையொப்பமிட்டு, அந்த நன்னடத்தைச் சான்றிதழை மாஸ்ர தீட்டும் கொடுத்தார்.

(மல்லிகை, பெப்ரவரி 1985)

2. சர்வதீயின் வேண்டுகோள்

திருவாளர் பரஞ்சோதி அகதிகள் முகாமுக்குப் போய்விட்டார்.

'ஒரு சமூக சேவைச் சங்கத்தினருடன் காலை ஏழு மணிக்கே ஜயா போய்விட்டார்' இவ்வாறு பரஞ்சோதி அப்மா கூறியபோது என் காதுகளை என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

நாவலப்பிடியில் சில வருடங்களுக்கு முன், பரஞ்சோதி ஜயா ஸ்டேசன் மாஸ்ரராக இருந்தபோது, நான் அவரின் கீழ் ஒரு சிறு வேலையில் இருந்தேன். நேரமும் நோக்கமும் அறிந்து லீவரை இழுத்துத் தண்டவாளத்தை மாற்றி, றயிலின் பாதையைத் திருப்புவது எனது கடமையாகும். அந்தத் தொழிலின் 'பொயின்றஸ்மன்' என்ற ஆங்கில அடையாளம் எங்கள் தோட்டத்தில் எனக்கு எத்தகைய பெருமையை அள்ளித் தந்தது! அதன் நிரந்தரம் மாதாந்தச் சம்பளம் ஒரு புறமிருக்க, அது எனது பிரஜா உரிமை அந்தஸ்தையும் ஊருக்கு அறிவித்தது.

ஸ்டேசன் வட்டாரத்தில் எனக்கு 'லொக்கு மகத்மயா வின் உள் லீட்டுப் பிள்ளை' என்ற பட்டமும் உண்டு. அதன் காரணம் நான் பெரிய ஜயாவின் வேண்டுகோளின் படி, அவர் பங்களாவில் தொட்டாட்டு வேலைகள் செய்தேன்; உணவு நேரமானால் சாப்பிட்டேன்; சில நாட்கள் — தொடர்ச்சியாகவும் — இரவில் படுத்துறங்கினேன்.

இந்தத் தொடர்பு எனது குடும்பத்தினரையும் தனது கொடுக்குகளினால் ஒவ்வொருவராகக் கொவிப்பிடித்துக் கொண்டது. எனது அப்பா, என்னெப் பார்க்க ஒருநாள் வந்தவர் ஐயாவிடம் அதப்பட்டுக் கொண்டார். பின்பு தோட்டத்திலே சீக்கு லீவு போட்டுவிட்டு, ஐயாவின் வவுனியா வயவிலே விதைப்புக்குப் போகும் அளவிற்கு அப்பா இங்கே ஐக்கியமாகிவிட்டார். அவருக்கும் ஆதாயம் இல்லாமல் இல்லை; அது பழசாகிப்போன கறுப்பு கோட்டு, சப்பாத்து முதல் பலரக பளம் பண்டம் வரை, வகையறாப் பட்டியல் கொண்டதாகும். பண்டிகைகள், விசேஷங்கள், அம்மாவின் சுகவீன நாட்கள் ஆகியன என்றால் என்னெப் பெற்றவளும், இங்கே குசினியை அண்டி உள்ளீட்டுப் பிள்ளையாகி விடுகிறாள். தொடர்ந்து, எனது தங்கை ருக்மணி, பத்து வயது நிரம்பாதவள், கதிரேசன் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தவள், வேலைக்காரியாக அமர்த்தப்பட்டாள். ஒரு நாள் அந்தியில் நான் பங்களாவிற்குப் போனபோது. ருக்மணி பள்ளிக்குப் போட்ட வெள்ளைச் சட்டையுடன் நிற்பதைக் கண்டேன். அதற்கு நான் விரும்பாத அந்த உடன்படிக்கையை எதிர்க்கும் வாயும் வல்லமையும் எனக்கு அப்போது வரவில்லை. அதை நினைத்து நான் இப்போது வருந்திக்கொண்டிருக்கிறேன். ருக்மணி என் வாடுவின் நம்பிக்கையாக இருந்தாள்..... இன்று என் குருதியைக் கண்ணீராக்கி விடுகிறாள்.

பரஞ்சோதி ஐயாவைப்பற்றி அறிவதற்கு எனக்கு அதிக வாய்ப்பு இருந்தது. ஐயா ஸ்டெசனில் மேலதிகமாக வேலை செய்வார். அந்த ‘ஓவர் ரைம்’ அவருக்குப் பொழுதுபோக்கு மிகுதி நேரங்களில் பங்களாவின் முற்றத் திலும் பின் வளவிலும் தோட்டம் செய்வார். அந்த வேலையில் எனது பங்கு கணிசமானது. ஒரு சில வீடு களுக்கு மட்டும் ‘விசிற் ரிங்’ போய் வருவார்; அவை நகர சபை சேர்மன், பொவிஸ் நிலைய அதிகாரி, அநுரூதா

கல்லூரி அதிபர், ஹினி அப்புநாமி என்ற பிரபல வர்த்தகரின் வீடுகளாகும். கடைசியாகக் கூறப்பட்டவர் நகரறிந்த சண்டியன், இனக் கலவரங்களின்போது நாவலப் பிட்டியல் ஏற்பட்ட நாச வேலைகளின் குத்திரதாரி. இது ஐயாவுக்குத் தெரியும், ஒருநாள் கதைப் போக்கில் ஒரு ஆசிரியருக்குச் சொன்னார்: ‘மாஸ்ரர், இவன்களைக் கைக்குள் வைத்திருக்க வேண்டும். ஏதாவது விள்லக்க நேரங்களில் உயிரைக் காப்பாற்ற உதவுவான்கள்...’ அவருக்குக் கடந்த வில்லங்க வருடங்களான, 1956, 1958, 1961, 1974 இப்போதும் சொப்பனத்தில் உம்மாண்டி காட்டித் திடுக்கிட வைத்தனவாம்.

ஐயா கோவில்களுக்குப் போவதில்லை. வீட்டின் பூசை அறையிலே, தேவார, திருவாசகம்பாடி சாம்பிராணி காட்டுவார். இது சம்பந்தமாக ஒரு அரட்டை அடித்த விள்போது, புக்கிங் கிளார்க் நவநீதராசா ஐயா சொன்னதாகக் கேட்டு அந்த நாட்களில் நான் சிரித்தது உண்டு. ஆனால் இப்போது அதை மீண்டும் சிந்திக்கிறேன். அவர் சொன்னார்: ‘காளிமுத்து, பெரிய ஐயா கோவிலுக்குப் போகாததற்குக் காரணம், நாவலப்பிட்டி நகரின் பெரிய மனிதர் இடாப்பில் அவரின் பெயர் இருப்பதுதான். இங்கே கோவில்களில் ஏதாவது விழா, வைபவம் என்றும் பணம் திரட்டும் ‘விஸ்ரை’ பெரிய மனிதரான அவரிடம் நீட்டுவார்கள். நவநீதராசர் கடைவாயிலிருந்து வெற்றிலைத் துப்பல் வடியச் சிரிப்பார். ‘காளி, ஐயாவுக்குத் தொண்டு என்றாலே துடக்கு; கைபட்டாலும் அவர் முழுக வேண்டும்.’

எனக்கும் இந்த ‘விஸ்ற்’ சம்பந்தமாக அனுபவம் உண்டு. மாத்தளை ஸ்ரீமுத்துமாரியம்மன் கோவிலின் மாசி மக இரதோற்சவ விழாவிற்காக நன்கொடை வேண்டி, ‘விஸ்ற்’ ஒன்று ஸ்டெசன் மாஸ்ரர் பெயருக்கு வரும்; வந்ததும் அது இந்த காளிமுத்துவுக்குத் தரப்படும். நான் இன சமய பேதம், உத்தியோக ஏற்றத்தாழ்வு பார்க்

காமல் எல்லோரிடமும் அதை நீட்டி, இரண்டோ ஐந்தோ பத்தோ ஒவ்வொருவரிடமும் சேகரித்து ஜயாவிடம் கொடுப்பன. ‘சரி அனுப்பி விடு’ என்பார். ‘நீங்களும் ஏதாவது போடுங்கோ’ என்று அவரிடம் இனி எப்படிக் கேட்பது? கோவில் திருப்பணி இப்படி என்றால், சமூக சேவை பற்றி.....

எனது மனம் மிகவும் வேதனைப்பட்டு, அவரின் சமூக அக்கறை இன்மை குறித்து வெறுப்படைந்தது ஒரு நிகழ்வின்போது. எனக்கு ஒரு உள்ளம் உண்டு என்றாகுட அவர் கருதவில்லை. எங்கள் தோட்டத்தில் ஒரு இராச்சத் யமையில் ஏற்பட்ட மன்சரிவினால், மலைச்சாரவில் வசித்த ஆறு குடும்பங்கள் உயிரோடு புதைந்து போய்ன. மேலும் பல வீடுகள் சேதம்; பலர் காயம். நான் ஒரு வார வீடு போட்டு நிவாரண வேலைகளுக்காக தோட்டத்தில் நின்றேன். முதல் நாள் நாவலப்பிடியிலிருந்து அம்பு வள்ளப் பந்தது. எனது சுகதொழிலாளர், எல்லோரும் பிற இனத்தவர், ஒரு லொறியில் வந்து சேர்ந்தார்கள். பொருள் தந்து சத்திர உதவியும் செய்தார்கள். நவநீதராசா ஜயா ஆத்ம ஜோதி சமய நிலையத்தினருடன் ஒரு காரில் வந்து உதவினார். ஆனால் பரஞ்சோதி ஜயா வராததுமட்டுமல்ல, அன்று என்று தனது குடும்பத்துடன் ‘சிவகங்கைச் சீமை’ என்ற படம் பார்க்கப் போயிருக்கிறார். அதன் பின்னர் கூட என்னைக் கண்டபோது ஒரு அநுதாப வார்த்தை! ஒரு கரிசனையான கேள்வி! இல்லை. அப்படியான மனோ நிலையில் உள்ளவர் இப்போது சமூக சேவையில் ஈடுபட்டிருக்கிறாராம்.

இனி —

ருக்மணி ஜயா குடும்பத்துடன் முன்றுமுறை யாழ்ப் பாணம் போய் வந்தாள்; கடைசி முறை பூவரசம் பழுதது இலைபோல் வந்து படுத்துக் கொண்டாள். ‘நாவலப்பிடிடி ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிப் போவமா?’ என்று ஜயா

விடம் கேட்டேன். ‘செங்கமாரியடா, கவனமாக இருந்தால்தானாகவே சரியாகிவிடும், தோட்டத்துக்குக்கூட்டிப் போய்விடு. இளநீர் வாங்கிக் கொடுக்கச் சொல்’ என்று ருக்மணியை என்னுடன் அனுப்பினார். மூன்று நாட்களின் பின் நோய் கடுமையாகி விட்டது, அறிவிழந்தான். ஆஸ்பத்திரிக்கு வாடகைக் காரில் வரும் வழியில் இறந்து போனாள்.

அதன் பின்பு நான் அவர்கள் பங்களாவில் உண்பதில்லை; உறங்குவதில்லை; அவ்வப்போது போய்வருவேன். அவ்வளவுதான்.

‘அவள் ஒரு நேரஞ்சல் பிள்ளை’ என்று அம்மா எனக்கு ஆறுதல் கூறினா. ‘எப்படியும் ஒரு நாள் சாகிறவள்தானே என்ற அர்த்தம்பட. நான் சொல்ல என்னியதைச் சொல்ல வலாமா? ருக்மணி அவர்கள் பங்களாவிற்கு வருவதற்கு இரு வாரங்களுக்கு முன்தான், ஜயதிலகா மைதானத்தில் பாடசாலைகளுக்கான விளையாட்டுப் போட்டியில் ஓட்டத்திற்கும் பாய்தலுக்கும் பரிசுகள் பெற்றான். அவள் அன்று பரிசாக வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்த குங்குமசு சிமிழ் போன்ற ஒரு வெள்ளிக் கிண்ணத்தில் வீட்டுத் தைப் பூசுகிறேன். அவளின் நூபகம் வராத சூரியோதயமும் அல்தயனமும் எனக்கில்லை.

பத்து வருடங்கள் இறந்துவிட்டன. பரஞ்சோதி ஐயா ஓய்வு பெற்று யாழிப்பாணம் வந்துவிட்டார். மூன்று நாட்களுக்கு முன் தொழிற் சங்க அலுவலாக, யாழிப்பாணம் வந்தேன். பரஞ்சோதி ஐயா குடும்பத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்று மனம் உருட்டியது. அது ஒரு விசாலமான வளவு: தென்னை, மா, பலா, கழுகு என விருட்ச செல்வம் அங்கே நிறைந்திருந்தது, வீடு தெருவினி ருந்து சிறிது தூரத்தில் புதுப்பிக்கப்பட்ட பெருமையுடன் உண்மை வயதை ஒரு வயோதிப மல்லிகைப் பந்தல்மட்டும் எடுத்துக் காட்ட, கிணற்றோரமாக வாசல் தெற்கைப்

பார்க்க இருந்தது. அதற்கு முன்னால் தெருவோடு ஒட்டி ஒரு புதிய மாடி வீடு அரை குறை நிலையிலும் மார்பை நிமிர்த்துக் கொண்டு நின்றது; அதற்கு வெளிநாட்டுப் பணச் செருக்குப் போலும். அதற்குத் தனி போடத் தறிக்கப்பட்ட ஒரு பாரிய வேம்பு, சுகமான மருத்துவ வாசனை மூலம் தனது பரம்பரையின் கதையைக் கூறுவது போல் அடக்கமாகக் கிடந்தது.

நான் வாசல் 10ணியின் விசையை அமத்த, பியானோ வின் ஒரு சுருதி ஒலித்தது. பரஞ்சோதி அம்மா கதவைத் திறந்தார். அவ முகத்தில் ஒரு அநாமதையப் புன்னைக.

‘காளிமுத்து, அம்மா! காளி’ என்று ஞாபகப்படுத்தினேன்.

‘வா வா’ ஆரவாரித்தா; தொடர்ந்து ‘ஐயா அகதிசள் முகாமுக்கு சமூக சேவையாளர் சங்கத்தினருடன் போய் விட்டார். நான் ஐயாவைப் பார்க்க வந்திருக்கிறேன் என்று தீர்மானித்து விட்டா. ‘இல்லை அம்மா. நான் அவரைப் பார்க்க வரவில்லை, ஏன் வந்தேன் என்று எனக்கே இப்போது தொயவில்லை. உங்களைப் பார்ப்பது கூட தன்ப நினைவைத்தான் பிறப்பிக்கிறது. நானாக வந்து ஒரு விதியில் சிக்கிய தாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.’ இப்படிக் கூற வேண்டும் போல் இருந்தது. அப்படிக் கூற வில்லை.

அந்த ஹோவில் அலங்காரமான ஒரு செற்றியும், மெத்தை வைத்த நாற்காலிகங்கும், நான்கு சாதாரண நாற்காலிகங்கும் இருந்தன. தரையிலே ஒரு மெல்லிய கம்பளத்தின்மேல், ஒரு சிறு பையன், பரஞ்சோதி ஐயா வின் மூத்த மகளின் மூக்கும் மூளியும் கொண்டு அபரிமித மான போஷனையின் புகலிடமாகியவன். நூதனமான கார்கள், நயில் என்ஜின், ஆகியவற்றை இயக்கியும், ‘பில்டிங் புளொக்ஸ்’ துண்டுகளைப் பொருத்தியும்

விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். பக்கத்திலே ஒரு துப்பாக்கி.

'ம-ம-ம் ர-ர-ர். டுஷ்டுஷ்' திட்டெரன், தனது சப்பாத் துக் காலால் உதைத்து விளையாட்டுப் பொருட்களைச் சிதற வைத்தான்.

'ராசா' என்று செல்லமாக அழைத்தவாறு, ஹோலை யும் வீட்டின் மற்ற பாகங்களையும் பிரித்த தொங்கு திரையை விலக்கிக் கொண்டு ஒரு பெண் வந்தாள்; அரங்கிற்குவரும் கதாராணி போல, நாட்டின் வறுமைக் கும், வரட்சிக்கும், வழக்குக்கும் ஒவ்வாத ஓயிலுடன் தோன்றினாள்.

சுவரில் தொங்கிய விநோத கடிகாரக் கூட்டிலிருந்து ஒரு சிறு குருவி தலை நீட்டி, நீட்டி, குக்கூ குக்கூ என நேரம் அறிவித்தது; பதினொரு தரம் அது சுவியிருக்க வேண்டும். விளையாடிக் கொண்டிருந்த இளவல் தனது துப்பாக்கியை எடுத்து குருவியை நோக்கிச் சுட்டான். 'கார்க்' குண்டு குறிதவறி சுவரில் பட்டுக் கீழே விழுந்தது. அதை மிகவும் திதானமாகத் துவக்கில் சொருகி என பக்கம் திருப்பினான்; இம்முறை குறி பலிதம்; எனது சொன்டும் முரசும் சன்டி வலித்தன.

ஆக்கிரோசமான மகிழ்ச்சியில் பையன் ஒரு தரம் சுமன்று ஆடித் தொம்மெனக் கீழே விழுந்தான். 'கம்யூ நோற்றி போய்' என்று தாய் பையனைக் கீழுத்துக் கொண்டு திரைச் சிலைக்குப் பின்னால் மறைந்தாள். 'வாடா கெட்ட பையன்' என்ற அந்த உத்தரவில்கூட, எனது மோவாய் வலிப்பைச் சமாளிக்கத்தக்க கண்டிப்பு இருக்கவில்லை; மாறாக ஒருவரின் ஏரிச்சலைத் தூண்டும் அசட்டுக் கொஞ்சலூம், ஆங்கிலம் பேசக் கற்பிக்கும் உச்சரிப்பும் மட்டுமே இருந்தன. 'வாறன்' என்று கூறி வட்டு பெரியம்மாவும் உள்ளே போனா. நான் தனிமையில் சுட்டு விரலால் முரசைத் தொட்டுப் பார்த்தபோது,

எதிர்பார்த்த இரத்தம் அதில் இருந்தது. ‘சரியான உரிய நேரத்தில் வாய்விட்டுப் பேசாததற்கு எல்லாம் இது இப்போது தண்டனையோ?’ இப்படியான ஒரு சிந்தனை ஏக்கமாகவும் துக்கமாகவும் நகைப்பாகவும் நெருசில் மூழ்புகிறது.

பரஞ்சோதி ஐயா, உத்தியோகத்தில் இருந்தபோது வாழ்ந்த அரசாங்க பங்களாவிலும் பார்க்க இந்த வீடும் இந்தத் தளபாடங்களும் பலமடங்கு நேரத்தியானவை. தனது காலத்திற்குப் பின்பு தனது பிள்ளைகளின் நிலை மையும் அந்தஸ்தும் தாழ்ந்து போகக் கூடும் என்ற மனப் பிராந்தி ஐயாவுக்கு முன்னம் இருந்தது. காரணம் அவரது இரு மகன்மாரும் படிப்பில் சக்கட்டைகளாகவே இருந்தனர்; ஹார்ட்லி, கதிரேசன், ரினிற்றி கல்லூரிகள் அவர் களுக்கு எந்த முறையிலும் கைகொடுக்க முடியவில்லை. ஆனால் பரஞ்சோதி ஐயா 1983-ம் ஆண்டு இனக் கலவரத் தைத் தன் மக்களுக்குச் சாதமாகப் பயணபடுத்தினார். அவர்களை ‘அகதிகளாக’ வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பி விட்டார்: அப்படிக் கேள்வி; அப்படித் தோன்றுகிறது. அல்லா விடில் இந்த ஐசுவரியத்திற்கு விளக்கம் காண்பது எவ்வாறு? அந்த உயிரில்லாத அடிமை, தனது சிவப்பு நெஞ்சைக் காட்டி தலையை நீட்டி, ஒரு தரம் ‘குக்கு’ என்றது வெளிநாட்டு ரொயின் அது. நான் வந்து அரை மணி நேரம் கரைந்து விட்டது. எவ்வளவு ஸ்லாம் யோசித்து விட்டேன். இவர்களுக்குக் கிளரிக்கல் கேவை தந்த ‘போஸ்றல் பொருளாதாரம்’, இன்றைய செயற்கையான ‘செலவாணிச் செல்வம்’, ‘அகதி’ என்ற வார்த்தையின் பல்வேறு அர்த்தங்கள்...

அம்மா தேநீர் கொண்டு வந்தா. ‘எங்களுக்கு இப்ப வேலைக்காரர் ஒருதரும் இல்லை, அதுதான்...’ அம்மா ஏதோ விளக்கம் தருவதற்கு முன், கார் ஒன்று வந்து நின்றது. ஐயா வந்து விட்டார்.

“என்ன காளிமுத்து, எப்படி?”

‘ஓம், ஜயா...’

அவர் மிகவும் களைத்திருந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து எட்டு வயது மதிக்கக் கூடிய ஒரு சிறுமி, உள்ளூர் அகதிக்கு இலக்கணமாக முகச் சோகையுடனும் மலினமான டடலுடனும், உடலைக்கெளவும் சித்தைப் பாவாடை சட்டை அணிந்தவளாய், ஒத்தடம் போடக் கொண்டுவந்தது போல் ஒரு சிறு சிலைப் பொட்டனத்துடன் வந்தாள். காரின் சத்தக்ஞைக் கேட்டு, இவளை எதிர்பார்த்துபோல் மருமகனும் துவக்குக்குச் சொந்தக்காரனும் ஹோலுக்கு ஆவல் அவசரத்துடன் வந்தார்கள். அந்த சிறுமி வாசனை அணிடிய கவரோடு நின்றாள்; சந்தையிலே கால்கட்டுடன் கோழி கிடப்பது போல் அவள் அசையாமல் நின்றாள்.

‘வேறு பெட்டை கிடைக்க வில்லையே?’ இது அம்மா...ஜயாவின் களைப்பு கோபமாக முகத்தில் மாறியது. பக்கத்தில் பொயின்றீஸ்மன் இருந்ததால் ஜயா ஒன்றும் பேசவில்லைப் போலும்.

‘இந்தியனா?’ இது மருமகன்; தொடர்ந்து,

‘எந்த ஊர்?’

‘திருக்கணாமலை’

‘பேரென்ன?’

‘சரகவது’

‘வீட்டுப் பேர்?’

‘சரகவது’

அம்மா ஆர அமர யோசித்து விட்டு முன் மொழிந்தா:

‘நொஞ்சல் பெட்டை’

‘கிக்லி கேர்ல்’ இது மருமகளின் சமகால மொழி பெயர்ப்பும் ஆமோதிப்பும், ஜயா எழுந்து உள்ளே

போனார். இப்போது சரஸ்வதிதான் அவர்களுக்கு முக்கியம். ஜூயா என்னைப் பொருட்படுத்துவதாகத் தெரிய வில்லை நேர்முகப் பரீட்சை நடந்து கொண்டிருந்தது, அவர்களின் கேள்விகளுக்குச் சரஸ்வதி பதிலளித்த அமைதி வியக்கத்தைக்கதாக இருந்தது. கேள்விகள் கூர்மையானவை; ஆனால் நேர்மையானவை அல்ல. ‘அது நிலையை அடைந்தது அவள் குற்றம், அதற்கு என்ன தண்டளை பொருத்தம்?’ என்று அலட்டுவதாக கேள்விகள் அமைந்தன. இந்த ஓரங்க நாடகத்தை கோர்ட் சின், ஆக்காமல், அதற்கு இராணுவ முகாமினுடைய தோற்றம் போல, அந்தப் பையன் மூன்று அடி தூரத்திலே கால் களை அகல வைத்தவாறு, துவக்கை அகதியின் நெஞ்சு நோக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றான்.

‘குக்கூ... குக்கூ... குக்கூ... பஸ்னிரண்டு குக்கூ.

திருக்கோணமலையில், சொந்தப் பலசரக்குக் கடை ஒன்றை நம்பி, ஓரளவு வசதியாகவும் எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை வைத்தும் வாழ்ந்த வேலுப்பிள்ளையின் குடும்பம், கொமாண்டோக்களின் கொரோத்தால் முற்றாகக் சீர் குலைக்கப்பட்டது. வீடும், கடையும் உடைக்கப் பட்டன; பொருளும் நகைகளும் திருப்பட்டன: சரஸ்வதியின் பாடசாலைப் புத்தகங்கள் கொளுத்தப் பட்டன. வேலுப்பிள்ளை, பாக்கியம், சரஸ்வதி, அவளின் இரு அக்காமார் உயிர் தப்பி காடு போய் பட்டினிகிடந்து, அவைந்து உலைந்து, நடை நடந்து, பஸ்கள், வொறிகள் ஏறி, முகாம் மாறி, இப்போது நல்லூரில் ஒரு அகதி முகாமில் இருக்கிறார்கள்.

அம்மா கேள்விகள் கேட்ட போது, ‘அப்பாவும் இருக்கிறார், அம்மாவும் இருக்கிறாள்’ என்று சரஸ்வதி தந்த தகவல் பரஞ்சோதி அம்மாவுக்கு ஓர் ஜயிக்சத்தை உண்டு

பண்ணியது. இப்போது மட்டும், என்னைப் பார்த்து இரகசிய குரலில் அம்மா சொன்னா.

‘இப்படியானதுகள் கன்நாள் நில்லாதுகள்’ தகப்பன் அல்லது தாய் அல்லது இருவரும் அவஸ்தில் கொல்லப்பட்டார்கள். அதாவது அவள் அகதி மட்டுமல்ல; அநாதை; கூட என்ற பதில் அம்மாவுக்கு கூடிய திருப்தி அளித்தி குக்கும் என்ற என்னைம் என் மனத்தில் அப்போது உருக்கொண்டது. அந்த அனுமானிப்பு என் உணர்ச்சிகளைச் சீண்டியது. நான் தொடர்ந்து அங்கே இருக்க விரும்ப வில்லை.

ஐயா மறுபடியும் ஹோலுக்கு வந்தார். மேல் சட்டையைக் கழற்றிவிட்டு, அவரின் விசாமொன் நெஞ்சின் உரோமப் பரப்பில் ஒரு தங்கச் சங்கிலி சிக்குப் பட்டுக் கிடந்தது. ‘கூடிக் கொண்டு உள்ளுக்குப் போங்கோ’ அவர் ஆணையிட எல்லோரும் எழுந்தார்கள். பையன் கையில் துவக்கை எடுக்க மறக்கவில்லை.

அவர்கள் உள்ளே போகும்போது, நான் மட்டும் இது வரை பேசாமல் இருந்ததனாலோ என்னவோ அந்தச் சிறுமி, சர்ஸ்வதி திரைச்சேலைக்கு அப்பால் மறைவதற்கு முன் ஒரு தரம் திரும்பி என்னைப் பார்த்தாள். வெறும் பார்வையா அது? அது ஒரு வேண்டுகோள்!

என் கண்முன்னே என் ருக்மணி தோன்றினாள். ஸ்டேசன் பங்களாக்களிலும், தோட்டத் துரைமார், வியாபாரிகள் ஆகியோரின் மலைகளிலும் நான் பார்த்த வள்ளி, கண்மணி, மேரி, மெனிக்கா, சுமணா எல்லோரும் சேர்ந்து கொள்கிறார்கள்.

நான் விடைபெற்றேன்; விபரங்கள் தேவை இல்லை.

எனது விடுதிக்கு நான் வந்த போது வயிற்றில் பசி இருந்தது. ஆனால் ஒரு புதிய கடமை உணர்வுக்கு அது பணிந்துவிட்டது.

என் மேசை மீது எழுதுவதற்கு வெள்ளைத் தாள் களை எடுத்து வைத்தேன். தண்டவாளங்களை மாற்றி நயின்ன் திசையை மாற்றிய இந்தக் கையிலே பேணா பிடித்தேன்...

எனக்குத் தெரியும், மனித மனங்கள் தண்டவாளங்களில் ஓடுவதில்லை. அவற்றைக் கிருப்புவதும் கிருத்து வதும் இலகுவான காரியம் அல்ல. ஆனாலும் சரஸ்வதி யின் அந்த வேண்டுகொள்ள நிறைவேற்றுவதற்கு எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. நான் ஒரு கநத எழுதினேன்.

(மல்லிகை, மே 1987)

3. ஒரு பாவாடை கொடியாகிறது

புதிய இரத்தம் சிந்திக் கிடப்பது போல், தொட்டம் தொட்டமாக, அந்த ஹோவின் தரைமீதும், அங்கிருந்த மேசை நாற்காலிகள் மீதும் கடுஞ்சிலப்புக் கடுதாசித் துண்டுகளும், துணிகளும் சிதறிக் கிடந்தன. மே தினத் திற்கான பனர்கள், போஸ்ரர்கள், சிறு கொடிகள். கழுத்து அணிகள், கைப்பட்டைகள் ஆகியவற்றைத் தயாரித்த பின் மிஞ்சிய கழிவுகள் அவை. அந்த பங்களா வாசியான பொன். செல்வராட்ணம் (ரட்ணம்) பனரை ஒரு மூலையில் வைத்துவிட்டு, ஏந்தும் விளம்பர அட்டைகளை சுவரோரமாக அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார் பக்கத்து பங்களாவில் இருக்கும் ஸ்ரீ இராச வடிவேல் (ஸ்ரீ) உதவி செய்தார்.

சிலப்பு பனரில் “தொழிற்சாலை உத்தியோகத்தர் யூனியன்” என்ற வார்த்தைகள் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பொன் எழுத்துக்களில் இருந்தன.

“அரசியல் உரிமை வேண்டும்”

“உத்தியோகத்தர் ஒன்றாக நிற்போம்”

“சிற்றுண்டிச் சாலை எப்போது?”

“எழுத்தர் கை ஓங்க வேண்டும்” — இப்படியான பெரிய சிறிய வேண்டுகோள்கள் வாசகங்களாக அட்டைகளில் இருந்தன.

கண்மணி தரையிலே இருந்தபடி, ஒரு கடுதாசிட்டையில் சிலப்பு மையினால், அவளுடைய எச்மாள்

ரட்னம் கொடுத்த ஒரு வசனத்தை, சித்திரத் தையல் செய்யும் லாவண்யத்துடன், எழுதிக் கொண்டிருந்தாள் “பிச்சை அல்ல, உரிமை கேட்கிறோம்”

படுக்கை அறையில், ரட்னத்தின் ஒரே பிள்ளை, தொழிற்சாலைச் சங்கின் ஓசையில் திடுக்குற்று விழித்து விரிட்டு அவறியது. கண்மணி அந்த அலறல் குரலை, அபாய அறிவிப்பாகக் கருதி, உடனே அங்கே ஒடிப் போயிருக்க வேண்டும். ஆனால், அந்த விளம்பர அட்டை வசனத்தின் பிரணவ முடிவுள்ள கடைசி இரு எழுத்துக்களை சித்திரித்துக் கொண்டிருந்ததால், சில நிமிடங்கள் தாமதித்தே போணாள். கண்மணி அறைக்குப் போன போது, ஏற்கனவே குளியல் அறையிலிருந்து வந்துவிட்ட எஜமானி அம்மா குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டிருந்தாள். எஜமானிக்கு குயராக 37 வயதுவரை இருந்தபோதே மொக்கை பற்றிய பெருத்த உடல், இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் தான் கலியானம், ஆறு மாதங்களுக்கு முன் இந்தப் பிள்ளை. மெல்லிய வெண்ணிற உட்பாவாடை மார்புகள் மேலே குறுக்காக கட்டப்பட்டு, நனைந்திருந்த உடலை கருங்காலியாகக் காட்டியது.

கண்மணியைக் கண்டும் பாய்ந்து அவள் கண்ணத்தை கிள்ளிப் பிடுங்கியவாறு, கோபாவேசத்தை ஏச்சுக்களாக வும், கேள்விகளாகவும் ஆணைகளாகவும் வெளியிட்டாள்.

“பிள்ளை அழுதது உனக்கு கேட்கவில்லையா?”

“ஆம்பிளையள் இருக்கிற இடத்திலை உனக்கு என்னடி வேலை?”

“நீ வேலைக்காரி, ஞாபகத்தில் வைச்சுக்கொள்...”

“மெத்தப் படிச்சிட்டாய்”

எஜமானியின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டபின், கலங்கிய கண்களோடு கண்மணி சொன்னாள்:

“ஐயா தான் போஸ்ரர்கள் எழுதக் கூப்பிட்டவர்” அவள் சொன்னது உண்மை என்பது எஜமானிக்குத் தெரியும். கண்மணி பத்தாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தவள். அவனுடைய தமிழ் எழுத்துக்கள் பூப்போன்றவை தலை எழுத்து சென்ற வருடம் திசை திரும்பியது. இந்தத் தொழிற்சாலையில் காவலாளியாக இருந்த அவனுடைய தகப்பன் அகாலமாக இறந்து போனார். தொழிற்சாலையில் பெண்களுக்கு இடம் உண்டு. கண்மணி ரட்னம் ஐயா மூலம் வேலைக்கு மனுக் கொடுத்தாள். ஆனால் அவர் அதை மேலிடத்திற்கு அனுப்பவில்லை. காப்பிணியாக இருந்த தனது மனைவிக்குத் துணையாக தனது வீட்டிலேயே வேலைக்கு அவளை அமர்த்தினார். இவை எல்லாம் கூட பரமேஸ்வரி அம்மாவுக்குத் தெரியும். ஆனால் கண்மணிக்கு ஒரு குறை; அவள் கை எழுத்துக்கள் போலவே அவள் முகமும் ஒரு வேளை ஒரு டீ போலவும், இன்னொரு வேளை வேறு ஒரு டீ போலவும் அழகாக இருக்கும். இந்தக் குற்றத்தை பரமேஸ்வரி அவதானித்து ஆத்திரம் கொள்ளாள்.

தொழிற்சாலை சங்கு மீண்டும் ஊதியது. மாலை கீமணி. தொழிலாளர்கள் பல வழிகளால் வெளிவந்தார்கள். கேசம் முதல் கால்கள் வரை கரி பூசப்பட்டவர்கள், மரத்துப் போன கைகளை உதறியவாறு போகிறவர்கள், உழைப்பின் கலனப்பில் கால் தடுமாறி நடப்பவர்கள், இப்படியாக அவர்கள் பலதரப்பட்டவர்கள் இரா வேலை செய்வவர்கள் அந்த வழிகளால் உள்ளே புகுந்து கொண்டிருந்தனர். இன்னும் இரண்டு நாட்களில் அவர்கள் மேதினம் உரிமையோடு கொண்டாடுவர். இந்தத் தொழிற்சாலை செய்வப்படத் தொடங்கிய அடுத்த வருடமே 10 வருடங்களுக்கு முன் ஆரப்பிக்கப்பட்டது அவர்களுடைய சங்கம். கண்யணியின் தகப்பன் அதன் தலைவர்களில்

ஆருவன். அவர்களின் வேண்டுகோளில் கில நிறைவேற்றப் பட்டபோதும், முக்கியமான விட்டுப் பிரச்சினை தீர்க்கப் படவில்லை. இந்த வருடம் அந்தக் கோரிக்கையை முக்கியமாக அவர்களின் சங்கம் முன் வைக்கும்.

தொழிற்சாலை நிர்வாகம், வெள்ளைக் கொலர் வேலையாட்சாளர் கிளாக்கரிகள், சூப்பர் வைசர், கணக்காளர் ஆகியோருக்கு மட்டும் பங்களாக்கள் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறது. அந்த பங்களாக்கில் ஒன்றுதான் கண்மணியின் எஜுமான் கிளார்க் ரட்னைம் ஐயாவினுடையது. பக்கத்திலே கிளார்க் கூரீ இராசவடிவேல். கணக்காளர் மதியாபரணம், சுப்பவைசர்கள் வேலாயுத பிள்ளை, அருமை நாயகம், ஸ்ரோர் கீப்பர் அந்தோனி முத்து... இப்படியானவர்களின் 12 பங்களாக்கள். சென்ற வருடம்தான் இவர்கள் ஒரு சங்கம் அமைத்தார்கள், ரட்னைம் அதன் தலைவர். சென்ற மேதினம் அவர்கள் சங்கத்தின் ஆரம்ப விழாவாக, ஒரு திருவிழாவாக அமைந்தது.

தொட்டிலிலே குழந்தையின் முத்திரத்தில் நனைந்து துண்டுகள் கிடந்தன. அவை கண்மணிக்குக் கொடுக்கப் பட்டது. அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு அவள் தண்ணீக் குழாயடிக்கு வந்த போது, அங்கே கூரீ ஐயாவின் விட்டு வேலைக்காரி வள்ளியம்மா நின்றாள்; தனது எசமானை அழைப்பதற்காக வந்திருந்தாள். அவள் கண்கள் சிவந்தி ருந்தன. கண்மணி ஒன்றும் கேட்காமலே அவள் கொன்னாள்:

“கண்மணி அக்கா, தோட்டத்திலே எங்க தம்பி செத் துப் போனான். ஆள் ஒன்று வந்திருக்கு போய்ப் பார்த்து வரவிடமாட்டங்க; தம்பி செத்துப் போனான் அக்கா” அழுகை அவள் மூச்சை அடைத்தது. கண்மணி அவளை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள். அந்தப் பிள்ளை தோடர்ந்து கொன்னாள்: “அக்கா கூப்பிட வந்த ஆளுங்கு கள்ளி குடுத்து அனுப்பப் போறாங்க” வள்ளியின் தலை

யைத் தடவினாள் கண்மணி. அப்போது அவள் செய்பக் கூடியது தடவுதல் ஒன்றுதான்.

அன்றிரவு, கண்மணி தன்னைப் பற்றியும், வள்ளியம் மாவின் தம்பி பற்றியும், சுற்றிவர இருக்கும் பங்களாக் களில் உள்ள வேலைக்காரப் பின்னைகள் பற்றியும் யோசித் துக் கொண்டு படுத்திருந்தாள். தலையணை நண்ந்தது. அவர்கள் சிலருடன் ஒப்பிடும் போது தனது வாழ்வு மோசம் இல்லை. வயிற்றுக்கு உணவாவது கிடைக்கும் முன் பங்களா பராசக்தியின் வயிறு பாலம் செய்தது. அது ஒரு நாளும் நிரம்பியது இல்லை. எப்போதாவது நிரம்பி னாலும் குப்பைக் கூடைபோல் தான் நிரம்பும். பாரா சக்தியின் எஜமான் தொழிற்சாலை சுப்பவைசர் அருமை நாயகம். அவரும் அவர் மணவியும் கோவில் சுற்றாட விலை மிகுந்த ஆசாரமும் சிலமும் காட்டுபவர்கள். வீட்டு ஹோலிலே விருந்தினரையும் மேல் நாட்டுப் பாணியில் கூபசாரம் செய்வதில் கைதேர்ந்தவர்கள். நண்பர்களுக்கு வேண்டிய வேளைகளில், உதவி செய்வதற்கும் பின்வாங்கு பலர்கள் அல்லர். ஆனால், வீட்டு வேலைக்காரர் என்றால் தனிப்பட்ட ஒருசன்மசாதி என்ற நம்பிக்கை உள்ளவர்கள். வேலைக்காரர்களுக்கு இயற்கையாகவே எதையும் சிரணிக்குத்தக்க வயிறும், கல்லையும் குருதிபாக்கக் கூடிய குடலும் உண்டு என்று நம்புபவர்கள். அவளுக்கு உணவாகக் கிடைக்கும் காய்ந்து போன, நாறிப் போன, ஊசிப் போன ரொட்டி, பாண், பழஞ்சோறு, பலகாரம் ஆகியன பற்றிப் பராசக்தி. கடையடிகளிலும் கோவிலடிகளிலும் கண்மணிக்குக் கூறியிருக்கிறாள். கண்மணி அவன் சொல் வகைச் கேட்டு இரக்கம் கொள்வாள். அவளால் வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

குழந்தை வீரிட்டு அழுதது. “அடி கண்மணி” என்று அதன் தாயின் குரல் எச்சரிக்கையாகக் கேட்டது. கண்மணி எழுந்து ஓடிப் போய், குழந்தையைத் தாலாட்டிய பின்,

பால்மா கரைத்துக் கொடுத்தாள். தாயின் குறட்டை ஒவிகேட்டது.

இல் நாட்களின் முன் கூட்டுறவுச் சங்கக் கடையிலே இரண்டாம் சுப்பவைசர் வேலாயுதபிள்ளையின் வேலைக் காரப் பையன் கந்தசாமியைக் கண்மணி கண்டாள். அவ்வப்போது வேலைக்காரப் பிள்ளைக்கும் தோன்றும் குதுகலத்துடன் கண்மணி சொன்னாள்:

“கந்தசாமி, உன்றை பேர், மே தினக் கொண்டாட்டத்திலை காவிப் போற விளம்பரக் கொடியிலை வருகுதடா” அவன் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை அதுபற்றி அவனுக்கு அப்போது ஒன்றுமே விளக்கமில்லை.

“கந்தசாமி போன்ற தியாகிகள் மீண்டும் தோன்றி ணால்தான் தொழிலதிபர்களின் கண்கள் திறக்கும்.”

இந்த வாசகத்தைத்தான் கண்மணி மனதில் கொண்டு குறிப்பிட்டாள். எஜமான் ரட்னம் கொடுத்த இந்த வாசகத்தைக் கண்மணி அழகாக எழுதிக் கொடுத்திருந்தாள். அவள், கந்தசாமிப் பையனுக்கு, “உரிமை”, “போராட்டம்”, “எழுச்சி”, “ஓய்வு நேரம்”, “மனிதாபிமானம்” இத்தகைய சொற்களைக் கொண்ட வாக்கியங்கள் உள்ள போஸ்றர்கள், அட்டைகள் பற்றியும் கூறினாள். கூறும்போது அவள் முச்சில் ஒரு வெறி இருந்தது. கந்தசாமிக்கு அப்போது கூட “எந்தவிதமான பாதிப்பும் ஏற்படவில்லை. அவன் ஒரு அப்பாவிப்பயல்; ॥२ வயதிருக்கும். எப்போதும் வாய் திறந்தபடியே முச்ச விடுவான். அடி வாங்கினால் மட்டும் முக்கால் சினுங்குவான்.

கந்தசாமிக்கு ஒரே ஒரு ஆசை மட்டும் உண்டு. அதாவது பங்களாக்களில் உள்ள எஜமானச் சிறுவர்கள், தொழிற்சாலைக்குச் சொந்தமான ஒரு வெற்றிடத்தை விளையாட்டு மைதானமாக்கி கிரிக்கெட் விளையாடும்

போது, தானும் பங்குபற்ற வேண்டும். அந்திவேளையில், அந்த ஒரு மணி நேர விளையாட்டிற்காக, அவன் மாடு போல் நீர் இழுக்கவும், கழுதை போல் பொதி சுமக்கவும், நாய் போல் விசுவாசமுள்ளவனாக இருக்கவும் தயாராக இருந்தான். சின்ன எசமானின் அழைப்பை ஏற்று அவன் சிலநாட்கள் விளையாடினான். அவன் இப்போது பந்துவீச வும், விக்கெட் விழுத்தவும், அகர வேகத்தில் ஓடிப் பந்தை நிற்பாட்டவும், காச் பிடிக்கவும் பழகி விட்டான். ஒரு சிக்சர் மட்டும் இன்னும் அடிக்கவில்லை. அந்த ஆசை நிறைவேறவில்லை. கொஞ்ச நாள் பொறுத்திருந்த எஜமானி அம்மா, விளையாடுவதை தடை செய்தாள். காரணம் அவனுக்குக் கூறப்படவில்லை.

அந்த நாட்களில் கண்மணி சில காரணங்களைச் சிந்தித்து அவனுக்குக் கூறினாள். அவை கூட அவன் காது களில் விழுந்தனவோ? சந்தேகம்தான்.

“கந்தசாமி, நாங்கள் அவர்கள் வீட்டு வேலைக்காரர், ஒரே வயது ஆணாலும் அவர்களின் பிள்ளைகளுடன் சரிநிகராக விளையாடுவதை அவர்கள் விரும்ப மாட்டார்கள்”

“இன்று கிரிக்கெட், நாளை சைக்கிள் ஓட்டம், அடுத்தநாள் சினிமா இப்படியே போனால்... என்று பல விதமாகக் கற்பனை செய்வார்கள். எல்லாம் எங்களை வைத்துத்தான். தங்கள் பிள்ளைகள் பற்றி அல்ல”

“விளையாடுவதற்கு நேரமும் சக்தியும் இருந்தால் வேறு வேலைகள் செய்யலாம் தானே. இப்படியும் கணக்குப் போடுவார்கள்”

கண்மணி கூறிய கடைசி ஆரூடம் நடைமுறையில் வந்தது. கந்தசாமிக்கு அந்த நேரத்தில் புதிய வேலைகள் கொடுக்கப்பட்டன காட்டுமரம் தருவிக்கப்பட்டு விற்காக வெட்டுவது, தோட்டம் செய்வது, பழைய பாத்திரங்கள்

களை மினுக்குவது, புதிதாக கோழிக்கூடு அமைத்துப் பராமரிப்பது, இப்படியாக வேலை செய்யும்போது அவன் அவ்வப்போது தலை நிமிர்ந்து கிரிக்கெட் விளையாட டையும் பார்ப்பான். எப்போதாவது அவனுக்கு அண்மையில் பந்து வந்தால், ஓடி எடுத்து, விக்கட்டுக்குப் பந்து வீசவது போல் அவர்களுக்கு ஏறிவான்.

கடந்த மூன்று நாட்களாகக் கண்மணியின் மூன்றீவர்மாகச் சிந்தித்தது. நரம்புகளிலே செய்திகளும் திட்டங்களும் ஓடிக் கொண்டிருந்தன; இதயம் கெட்டியாக ஒலித்தது. அவள் தனது சகாக்களைத் திட்டம் போட்டு கடைத் தெருவிலும், கோவிலிலும், நேர்சரியிலும் சந்தித்தாள்; பேசினாள்; சிந்திக்க வைத்தாள்.

அவள் ரோஸை மட்டும் சந்திக்க முடியவில்லை. ரோஸ் அவனுடைய வயதுக் குமரப்பிள்ளை. ஸ்நோர் கிப்பர் அந்தோனிமுத்துவின் வீட்டு வேலைக்காரி. அவனுக்கு குசினி சிறைச்சாலை. வீட்டு முன் வராந்தா வுக்கு வருவத்தீடு அழிவும். வருவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டாலும் வருவதற்கு யோசிப்பாள்; அவனுடைய உடையின் நிலைமை அப்படியானது. அத்துடன் தலைப்பேறுக்கு லொரக்சின் பூசவில்லை; மொட்டை அடித்து விட்டார்கள். கண்மணியின் ரட்னம் ஜயா ரோஸைக் கண்டிருக்கிறார். ஒரு நாள், இரா உணவின் போது ரட்னம் ஜயா தனது மனைவிக்குக் கூறினார்:

“அந்தோனிமுத்துவும், அவன் பெண்சாதி வில்லியும் மனிதர்களா? மிருகசாதி. அந்தப் பெட்டைக்கு உடுப்பதற்கு ஆனதுணி கொடுத்தார்களா? துடை தெரிய ஒரு துண்டு. சீ” இப்படியாக பல பங்களா வேலைக்காரரின் குறைகளை அவதானித்து மனைவிக்குக் கூறும் ரட்னம் ஜயா, அவனுடைய கண்மை கிழமைக் கணக்கில் கண்டியிருப்பதை ஏன் கவனிப்பதில்லை என்று கண்மணி சிந்தித்தாள். அவருடைய மனைவி அவனுடைய கண்ணத்தையும்

சொன்னடையும் மட்டுமல்ல, மார்பையும் கிள்ளுவதை அவர் பார்த்தும் இருக்கிறார். இவற்றை யாருக்குக் கூறுவது?

ஆமாம், கூறுவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது! அந்த பங்களாக்களில் உள்ள வேலைக்காரப் பிள்ளைகளின் பிரச்சினைகளை அவள் ஒரளவு அறிவாள்.

ஒரு நாள் ரட்னாம் தம்பதிகளின் கைக் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு, அவர்களுடன் ரைப்பிஸ்ற் அம்மா மிஸ்ஸ். சிவபாலன் வீட்டிற்குப் போயிருந்தாள். அன்றை ஒரு பிறந்த நாள் கொண்டாட்டம். பங்களாவாசிகள் வந்திருந்தனர். கணக்காளர் மதியாபரணம் குடும்பம் மட்டும் வரலில்லை. ஆகவே அவர்கள் பற்றி கிச்கிச் நடைபெற்றது; அனைவரும் பங்குபற்றினார். “மதியாபரணம் வீட்டுப் பெட்டைக்கு எத்தனை வயசு?”

“பத்து இருக்கும்”

“நல்ல பத்து, இப்ப தான் பல் விழுந்திருக்கு. ஏழு வயதுதான்.”

“ஆனால், ஒரு முழு மனிஷி செய்கிற வேலையைப் பெட்டை செய்யுது”

“அத்தனைக்கும் சரோஜாவுக்குப் பத்மினி குடுக்கிற அடி”

“மதியாபரணம் பார்க்காதது போல் போவார்”

“பத்மினி மட்டுமல்ல, அவர்களின் பிள்ளைகளும் சேர்ந்து அடிக்குங்கள், பிசாசுகள்”

.....

ஒவ்வொருவரும் தங்கள் குறைகளை நினைக்காமலும், அங்கே அப்போது இருந்தவர்களின் குறைகளைச் சபைக்கு எடுக்காமலும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு

வேலைக்காரரின் கஸ்டங்கள் தெரியாமல் இல்லை— ஆனால், தங்கள் குறைகள் தெரிவதில்லை. அத்துடன், ஒன்றாகச் சேரும்போது ஒரு வர்க்கம் ஆகிவிடுகின்றனர். சுடுமையான குறுகிய முதலாளி வர்க்கம். கண்ணுக்குத் தெரியாது இயங்கும் துஷ்ட ஆவிகள் போன்ற வர்க்கம். இவர்களுடன் பார்க்கப் போனால் தொழிற்சாலை அதிபர்கள் அப்பாவிகள். ஒரு வேளை நிர்வாகத்தைக் கூட்டுப்படுத்துவதற்கு, ஓர் இயக்கம் இருப்பதாலேயே அவர்களின் விஷத்தின்மையின் க்குத் தீர்த்தான்?

கண்மணி சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் பலருடன் கலந்து ஆலோசித்தும் விட்டாள். அதில் ஒருவர் நவரட்ன ராஜா. ராஜா, தொழிற்சாலை தொழிலாளர் சங்கத்தின் செயலாளர்; முக்கிய பேச்சாளனும் கூட. ஏற்கனவே கந்தசாமியும் அவனுடன் பேசியதாக, ராஜா தெரிவித்தான்.

“கந்தசாமியா?” என்று ஆச்சரியப்பட்டாள் கண்மணி. கூட்டுறவுச் சங்கக்கடையில், அவனைச் சந்தித்தபோது அக்கறை இல்லாதது போல் இருந்த அவனா ராஜாவுடன் ஊர்லலம் பற்றிப் பேசுகிறான்?

அன்று அவள் கூறியவற்றை கந்தசாமி நன்கு புரிந்து கொண்டான் போல் தோன்றுகிறது, அப்படியே வள்ளியம்மா, பராசக்தி, ரோஸ் ஆகியோரும் புரிந்து உணர்ந்து கொண்டால்! ஆனால், சரோஜா? அவள் இன்னும் பிள்ளைதானே!

ஃ ஃ ஃ

அன்று மேதினம்.

தொழிற்சாலை உத்தியோகத்தர்களில் 12 பங்களாக் களும் பண்டிகைக் கோலம் கொண்டன. ரட்னம் கோவில் திருவிழாக்களை நிர்வகிப்பதில் கை தேர்த்தவர். அந்த

முறையில் மே தின வைபவ நிகழ்ச்சிகளையும் அமைத்து விட்டார். அவர்களின் ஊர்வலம் அரை மைல் தூரத்திலுள்ள முச்சந்தியில் ஆரம்பித்து, மகா வித்தியாலயமன்டபத்தை அடையும். அங்கே ஏற்கனவே ஒவிபெருக்கி சினிமாப்பாட்டுக்களை அலறத் தொடங்கிவிட்டது. பங்களாப் பெண்கள், சிவப்பு நிறத்தில் சேலைகள் அணிந்து, காஞ்சிபுரம், காஷ்மீர், பங்கஞூர், பெனாரில் என இந்திய ஊர்களை ஞாபகப் படுத்தினர்.

தொழிலாளின் ஊர்வலம் தொழிற்சாலையில் தொடங்கி இருமைகள் வளைந்து ஊர்ந்து கோவில் முன்றிலில் கூட்டத்திற்காகச் சென்றடையும். அவர்களின் குரல்கள் தொழிலாளர் பாரம்பரியத்தைப் பிரதிபஸிப்பதாக இருக்கும். அவர்களின் பிரச்சினைகளை முன்வைக்கும் வேண்டுகோள்களாகவும் இருக்கும். “உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்று படுக” என்ற வாசகம் பேனரிலே முன் செல்லும்.

கண்மணி, ரட்னத்திடம் பணிவுடன் கேட்டாள்;

“ஐயா, எனக்கு 4 மணி தொடக்கம் 7 மணி வரை 3 மணி நேர வீவு வேணும்”

“ஏன்?”

“ஊர்வலத்தில் சேர்ந்து, கூட்டத்திற்குப் போவதற்கு”

“பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொண்டு எங்களுடன் வா”*

“இல்லை ஐயா, கொடி ஏந்தி, ஊர்வலத்தில் சேரப் போறன்”

“எந்த ஊர்வலம்.”

“எங்க ஊர்வலம். வீட்டு வேலைக்காரப் பிள்ளைகளின் ஊர்வலம்.”

மிகவும் கல்டத்துடன், குழறும் தனது ஊர்க்கிள்ளை அடக்கிக் கொண்டு ரட்னம் இருந்தார் என்பது தெரிந்தது.

“என்னவாம்?” என்று கேட்டாள் எஜுமானி பரமேஸ்வரி

“நீ பேசாமல் இரு” என்றார் ரட்னம்.

“எனக்கு எல்லாம் கேட்டுது” என்றாள் பரமேஸ்வரி.

“வேலைக்கார நாய் குரைக்குது, இனி அக்கம் பக்கம் நாய் களும் ஊளையிடும்”

“அம்மா, நாய்கள் பேய்கள் என்று பேசப்படாது. நாங்களும் மனிசர்கள்” என்று நறுக்கெனக் கூறினாள் கண்மணி.

ரட்னத்திற்கு நிலைமை புரிந்து விட்டது. சமரசக் குரவில் கேட்டார்.

“நீங்கள் எங்களுடைய வேலைக்காரப் பிள்ளைகள். எங்கள் ஊர்வலத்தில் சேர்ந்து கொள்ளுங்கள்”

“இல்லை ஜூயா” என்று மறுத்தாள் கண்மணி.

“நாங்கள் தொழிலாளர். தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் ஊர்வலத்திலேயே சேரப்போகிறோம்.”

ரட்னம் கண்களை உருட்டி அவளைப் பார்த்தார்.

அவரின் முகத்தைப் பார்த்துக் கண்மணி கூறினாள்.

“ஜூயா, எமக்கு அந்த ஊர்வலம் தான் பொருத்தம். ஒரேரக மரத்தில்தான் கிளையை ஒட்ட வைக்கலாம்”

“நீ விட்டை விட்டுப் போகப்படாது” என்று கட்டளையிட்டாள் எஜுமானி.

“அம்மா. எங்கள் உரிமையோடு விளையாடுறீங்க. அதன் விளைவு பெரிசாக இருக்கும்.”

“என்னடி?”

“ஆம் அம்மா, விளைவு பெரிசாக இருக்கும்”

“உங்கள் எல்லாரையும் கலைச்சுவிட்டு புதிதாக வேலைக்கு ஆட்களைப் பிடிக்கிறது புத்தி”

“முடியாதம்மா எங்களில் ஒருவருக்கேனும் அப்படி நேருமானால், தொழிற்சாலையில் வேலை நிறுத்தம் நடக்கும்”

ரட்னம் அதிர்ந்து விட்டார். இந்த அளவு முன்னேற்றத்தை அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. நவரட்னராஜாவின் ஆதரவு இருப்பதை அவர் உணர்ந்தார். ஆனால் இவர் களின் ஊர்வலத்தை நிற்பாட்டுவதற்கு அவருக்கு வழி தெரியும்.

“சரி, நீ மூன்று மணி நேர வீவு எடுத்துக் கொள்” என்றார்.

ஆனால், உடனடியாக மற்ற பங்களாக்களுக்குப் போனார் ரட்னம். மற்ற வேலைக்காரருக்குத் தடை போட்டால், இவள் ஒருத்தி ஊர்வலம் போக மாட்டாள். அவர் போன இடங்களில் நிலைமை தாறுமாறாகவே இருந்தது. சுப்பவைசர் வேலாடுதமிழிள்ளை சொன்னார்:

“மிஸ்ரர் ரட்னம், கந்தசாமியை மத்தியானத்தோடு காண வில்லை.”

“பராசக்தி எங்கே போனாள்” என்று கேட்டார் அருமைநாயகம். தொப்பி அணிந்தவாறு ரோஸ் பெட்டை நேர்சரிப் பக்கமாகப் போவதைக் கண்டதாக ஒருவர் சொன்னார்.

வள்ளியம்மாவும் வீட்டில் இல்லை. முன் பல் விழுந்த ஏழு வயதான சரோஜாவைத் தவிர, எல்லா பங்களா வேலைக்காரர்களும் மறைந்துவிட்டார்கள். சரோஜா, மதியாபரண ஜியா வீட்டு வாசனில் ஆடும் பொம்மை போல் நின்றாள்.

கண்மணி, சில சிவப்புத் துண்டுகளை எடுத்துத் தங்கள் பங்களாவின் ஸ்டோர் அறையில் வைத்திருந்தாள். ரட்ணம் கழித்துப் போட்ட தண்டுகள் அவை. ஆனால் பரமேஸ்வரி அம்மா அவற்றை எடுக்கவிடவில்லை. ஆவேசத்துடன், தனது ரங்குப்பெட்டியைத் திறந்து தனது சிவப்புப் பாலாடையை எடுத்துத், தண்டுகளாக கிழித்து எடுத்துச் சொண்டு நேர்சரியை நோக்கி ஓடினால் கண்மணி. அங்கே அவளுடைய சகாக்கள் நின்றனர். நவரட்ணராஜா, சந்தசாமி எழுதி வைத்திருந்த அட்டைகளைத் திருத்திவிட்டுப் போனான்.

தொழிலாளர்ன் ஹர்வலம் தூரத்திலே தோன்றியது. சிவந்த அடிலானம் செம் முகிலாசத் திரண்டு தரைக்கு இறங்கி உருண்டு வருவது போல், செஞ்சோதி தெரிந்தது. உரிமைக் குரல்கள் ஒலித்தன; எதிரொலித்தன. வேண்டுகோள்கள் பேளம் கொட்டின. கைசள் ஓங்கின. கொடிகள் வெறி கொண்டன.

அந்த ஹர்வலத்தின் கடைசியிலே நவரட்ணராஜா கையிலே ஒரு சகோதர வாசகம்கொண்ட அட்டை.

“வீட்டு வேலைக்காரப் பிள்ளைகளும் தொழிலாளர்களே”

நேர்சரிக்கு முன்னால், தொழிலாளர்களின் ஹர்வலத் தோடு கண்மணி. சந்தசாமி, பராசக்தி...ஆகியோர் சேர்ந்து கொண்டனர். கண்மணி கொடுத்த சிவப்புத் தண்டுகளை சிறு கொடிகளாக்கி வீசிச் சென்றனர். ஒரு கையிலே அட்டைகளை ஏந்தினர்.

“நாங்கள் 24 மணிநேர வேலைக்காரர்.”

“எமது வயிற்றுக்கும் பசி உண்டு”

“சிறிய தவறுச்சன்னக்கு அடியும் உதையுமா தண்டனைகள்”

‘பத்து வயது எஜமாணிக்கு ஏழு வயது ஆயாவா’

‘திட்டமும் எல்லையும் இல்லாத வேலை எம் முடையது’

கண்மணி குதூகலித்தாள். சின்னச் சரோஜாவைத் தவிர மற்ற அணைவரும் வருவார்கள் என்று அவள் எதிர் பார்க்கவில்லை.

நவரட்ணராஜாவின் கையிலே இப்போது வேறு ஒரு வாசக அட்டை இருந்தது:

“வேலைக்காரப் பிள்ளைகள் சங்கம். எமது சங்கத்தின் குட்டி அல்ல; ஒரு கிளை”

ராஜா கண்மணியைக் கேட்டான்:

“தங்கச்சி, நீ கூட்டத்தில் பேச வேண்டும்”

“இல்லை அண்ணா, அடுத்த வருடம் பேசறன். இப்போது எமக்காக நீ பேசு” என்றாள் கண்மணி.

“இல்லைக் கண்மணி, நீதான்பேச வேண்டும். உங்கள் கவலைகளை நீங்கள் சொல்லுங்கோ. நாங்கள் பக்க பல மாக இருப்போய்” என்று வற்புறுத்தினான் ராஜா.

பக்கபலம்! அந்த வார்த்தை கண்மணிக்கு நம்பிக்கை யையும் தெரியத்தையும் அளித்தது! ஒரு தொழிற் சங்கம் எமக்குப் பக்க பலம்!

கண்மணி மேடை மீது ஏறினாள். அவள் பேசப் போகிறாள். பேசுவதற்கு அவள் எந்தப் புத்தகத்தையும் புரட்டத் தேவையில்லை. பேசுவதற்குப் பிரச்சினைகளும் கவலைகளும் அவர்கள் வாழ்வில் நிறைய இருக்கின்றன.

மேடையிலே நின்று தூரப் பார்த்தபோது...அவளுடைய மகிழ்ச்சி அதிகமானது... இதயம் தாய்மை உணர்வுடன் பொறுப்பு ஏற்றது.

தூரத்திலே சரோஜாக் குட்டி ஒரு சிறு சிவப்புத் துண்டை ஆட்டியவாறு. கூட்டத்தை நோக்கி ஓடி வந்தாள்.

(வீரகேசரி, 1.5.88 மே தினம்)

4. பார்ஷவகள்

அப்பா குளிப்பதை விமலன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அவனுடைய அப்பா குளிக்கும்போதுகூட விமலனுக்கு எத்தனையோ விடயங்களைக் கூறுவார்.

கிழக்கில் உதிக்கும் சூரியன் மேற்கில் மறைவான். காலையிலே சேவல் கூவும். வாழை மரம் குட்டி போடும். குலையும் தள்ளும் கழுகு, செவ்விளனி, எலுமிச்சை, நந்தியா வட்டம். அணில், காகம், வண்ணாத்தி — இவற்றைப் பற்றிய சங்கதிகளை இங்கிதமாக அப்பா விளக்குவார்; கேட்கக் கேட்க அவனுக்கு நேசமான உறவினர் மத்தியில் குதித்து விளையாடுவது போல் செல்ல மாக இருக்கும்.

அவன் சலவைக்கல் மேல் கால்களை ஆட்டிக்கொண்டு இருந்தான். அவன் ஏற்கெனவே உடுத்தாகி விட்டது. வெள்ளை சேட், நீலக் களிசான், வெள்ளைக் கால்மேசு, கறுப்புச் சப்பாத்து என ஒரு சிருட. அம்மா அவன் தலைக்கு நல்லெண்ணெய் தேய்த்து, முளையைக் குளிர்வித்து, மயிரை வாரிவிட்டிருந்தா.

அம்மா கறுப்பு நிறம், அது ஒரு வடிவு என்று அப்பா கூறுவார். விமலன் அப்பா போல் சிவலை. அப்பா தலையிலே வாளியால் நீரை வார்க்கும் போது அவருடைய புயங்கள் பொம்மென வீங்குகின்றன. அவை கைகள் அல்ல, புயங்கள்தான். நேற்று இரவு வரை அப்பா அவனுக்கு எத்தனையோ விடயங்களைப் படிப்பித்தார்; அப்பாவுக்கு இங்களீஸ் தெரியும். அம்மா பெரிசாகப் படிக்கவில்லை.

ஆனால் கெட்டிக்காரி என்று அப்பா ஆச்சிக்குச் சொல்லுவார். சொல்லிவிட்டுச் சிரிப்பார். அப்பாவினுடைய தெத்துப் பல்லு தேசத்தை ஆளும் என்று ஆச்சி கூறுவார்.

அப்பா முகத்திற்கு நுரைக்கக் கோப்புப் போட்டாலும் அவருக்குக் கண்கள் எரிவதில்லை. சிவப் பதும் இல்லை. பெரிய மாமாவின் கண்கள் குங்குமம் டுசியது போன்னிவந்து இருக்கும். சாராயம் குடிப்பதும், சிக்ரெட் புகைப்பதும் கூடாத பழக்கங்கள். நாம் தமிழர், எங்கள் யொழி தமிழ், அது தொன்மையானது, தொன்மை என்றால்...

கு, அப்பா எவ்வளவு கண்டமான சொற்களையும் சொல்லித் தருவார். அவற்றையெல்லாம் இன்று பட்டணத்துப் பெரிய பாடசாலையில் பெரிய மச்சர் கேட்கும் போது, அவன் பயப்படாமல் தலை நிமிர்ந்து நின்றபடி பட்பட் எனக் கூறுவேண்டும், கேள்விகளுக்கு விடையளிக்க வேண்டும், பட்டணத்துப் பாடசாலை அவனது பச்சைவேலிக் கிராமத்து 'நேர் சரி'ப் பாடசாலையில் பார்க்க எவ்வளவு பெரிக? நூற்றும் பெரிக என்று வியலன் என்னினான்.

வால்லப் பருவ வாழை இலைகளை வருடிய கையளவு பனிக்காற்று அவன் முகத்தை வருடியது, அதனால் மனமும் குளிர்ந்து ஒரு பாட்டுப் பாடினான்:

'தோட்ட த்தில் மேயுது வெள்ளைப்பக'

அங்கே துள்ளிக் குதிக்குது கன்றுக்குட்டி...

கன்றுக்குட்டி...'

ஆம், குழந்தை மனம்.

அவன் பாடும்போது அங்கே வந்த அம்மா சொன்னார் "அதிலை இருக்காதே. உடுப்பு நனையப் போகுது. அப்பக்

வுக்கு அந்த இங்கிலீசுப் பாட்டைப் பாடிக் காட்டு.' பெரிய பள்ளியில் சேர்வதானால் ஆங்கிலத்தில் பாடிக் காட்டினால்தான் அது முடியும் என்ற நினைப்பு அவனுக்கு. "அவனைக் குழப்பாடே. அவனுக்கு எல்லாம் தெரியும்" என்றார், தருமலிங்கம். தங்கம்மா சொன்னா: "பெரிய இடத்துப் பிள்ளைகள் வாற இடம் அப்பா, கேட்கிற கேள்விகளுக்குச் சரியாகச் சொல்லாவிட்டால் இவனைப் பள்ளியில் சேர்க்க மாட்டினம்." "இவனும் பெரிய இடத்துப் பிள்ளைதான்" என்று செல்லமாகச் சாட்டனார் தருமலிங்கம். இருவரும் விமலனை அப்படித் தான் வளர்க்கிறார்கள். தங்கம்மா குசினிக்குத் திரும்பி விட்டா.

அப்பா சாமி அறையில் தேவாரம் பாடினார். அறை முழுவதும் ஊதுவத்து சந்தனமென மணக்கிறது. அப்பா தான் பிள்ளையார் கோவிலிலும் தேவாரம் பாடுவார்; திருவிழாக்களில், அப்பா தேவாரம் பாடியதும் சாமி வீதிக்குப் புறப்படும். அப்பாவும் எலி வாகனத்தைத் தூக்கித் தோளில் காவுவார்.

தங்கம்மா வந்து சொன்னா: 'இஞ்சேருங்கோ, உங்களிடம் போஸ்ற் மாஸ்றர் வந்திருக்கிறார்.'

"தமியி லிங்கம், ஒரு உதவி வேணும்." என்றார் போஸ்ற் மாஸ்றர். அவர் அப்போது வேட்டியும், சேட்டும் தான் உடுத்திருந்தார்... அவர் தொடர்ந்து அப்பாவுடன் பேசினார். போஸ்ற் மாஸ்றரின் வீட்டிற்குப் பின்னேரம் வருவதாக அப்பா கூறினார்.

"தருமலிங்கம் அண்ணே இருக்கிறாரோ" என்று படலைக்கு மேலால் ஒரு குரல் கேட்டது.

ஓ! கிராம சேவகர் சந்திரன் மாமா. அப்பா படலைக்குப் போய் அவருடன் பேசிவிட்டு வந்தார்.

"என்னவாமே?" என்று கேட்டா தங்கம்மா.

“சன சமூக நிலைய ஆண்டுக் கூட்டம் விஷயமாக” என்றான் தருமலிங்கம்.

தனது புருஷனுக்கு அந்த சின்ன உலகிலே உள்ள நடப்பை எண்ணித் தங்கம்மாவுக்கு தெஞ்சு நிறையப் பெருமிதம்.. ஆனால், அதனால் வீட்டிடு வேலைப்பாடுகள் சில கை வைக்காமல் இருக்கும்போது ‘உங்களுக்கு ஊர் வேலைதான் வீட்டிலை கவனம் இல்லை’ என்று ஏசுவா. அது பொய்க் கோபம் என்று அப்பா சொல்லுவார்.

அப்பா லோண்டரியில் இருந்து வந்த வெள்ளை வேட்டி கட்டி, நீலக்கோடுகள் உள்ள நீளக்கைச் சேட்டைப் போட்டார். சேட்டின் கைகளை உருட்டி மழித்தார். கைக்கடிகாரம் கட்டினார். அதில் ஒரு முள் மட்டும் ஓடிக் கொண்டிருக்கும்.

அப்பா வேலைக்குப் போகும் போது கட்டைக் காற் சாட்டையும், கட்டைக் கை சேட்டும் போடுவார். அப்பா எங்கே வேலை செய்கிறார் என்று பெரிய பாடசாலை மச்சர் கேட்டால், ‘பட்டணத்து ஆஸ்பத்திரியில்’ என்று சொல்ல வேண்டும்.

‘என்ன வேலை?’

‘லேபரர்’— இப்படியாக அம்மா அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தா. அப்பா சொன்னார், ‘இல்லை, விமலன், அப்பா ஒரு தொழிலாளி என்று சொல்லு.’

தங்கம்மாவுக்குத் தனது கணவன் ஆஸ்பத்திரியின் வளவும் பூந்தோட்டமும் பராமரிக்கும் தொழிலாளி என்றும்; அவன் செய்யும் வேலையின் விபரமும் தெரியும். ஆஸ்பத்திரித் தோட்டத்தில் வேலையுடன் பெரிய டொக்டரின் வீட்டிலே அவர் மனைவியின் ஆணைகள் படி செய்யும் தொட்டாட்டு வேலைகள் உட்பட; பின்னையது அவனுடைய கடமை அல்ல. ஆனால் பெரிய அதிகாரி, அவர் மனைவி-அவர்கள் செய்யச் சொல்வதை. அவை

சில வேளைகளில் ஆக்கினையாக இருந்தாலும் எப்படித் தட்டுவது? 'சரி, ஒரு சமூக சேவையாக இருக்கட்டுமே!'

தங்கம்மாளின் தகப்பனும் ஆஸ்பத்திரியில் தோட்டத் தொழிலாளியாகத்தான் -'கார்டன் லேபரர்' ஆக இருந்தவர். அதனால்தான் ஆங்கில 'லேபரர்' என்ற வார்த்தை இன்னதெரியாத ஒரு அந்தஸ்தைத் தாங்கியதாக தங்கம்மா நினைத்திருக்கவேண்டும். என்றாலும் கட்டைக் காற் சட்டை போட்டு வெயிலிலும் மழையிலும் நாள் முழுதும் நின்றபடி செய்யும் வெளிவேலையிலிருந்து உயர்ந்து, தனது மகன் ஒரு அலுவலகத்தின் பாதுகாப்பிலே ராற் காவியில் உட்கார்ந்து பேணா பிடித்து, உழைக்க வேண்டும் என்று ஒரு 'கிளார்க்'கை அவள் கனவு கண்டாள். தருமலிங்கம் சனவுகளைக் கடப்பவன். 'ஏன், எனது மகன், அவனுக்கு இருக்கும் புத்தி சாதுரியத்திற்கு ஏற்ப, ஒரு டொக்டராக—பெரிய டொக்டராக வரக் கூடாது?' என்று தன்னையே கேட்டுக் கொள்பவன்; அவனுக்கு அதற்கு விடை வழிகள் தெரிந்ததனால்தான் அப்படித் தன்னை அடிக்கடி கேட்டுக் கொள்வான்.

ஶக்கிள் ஒழுங்கையைத் தள்ளிவிட்டு பெரிய ரோட்டுப் பாதையை ஆட்கொண்டது.

"எங்கே அப்பாவும் மகனும்?" பின்னையார் கோவில் ஜூயர் எதிர்ப்பட்டார், அவருக்குக் கிராமத்தில் மூன்று கோவில்களைப் பராமரிக்கும் பிராப்தம். லிங்கம் குதித்து இறங்கினான்.

"பட்டணம் ஜயா! இன்றைக்கு இவருக்கு நேர முகப் பரிட்சை", ஜூயர் சிரித்தார், முதலாம் வகுப்பில் சேருவதற்கு நேரமுகமும் மறைமுகமும்!

"நீங்கள் சிரிக்கிறியன்ஜயா, அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலே சேர்ப்பதற்குப் பெரிய போட்டி. பெரிய இடம் எல்லாம் வரும்."

விமலன் அப்பாவின் முகத்தைப் பார்த்தான், அவனும் பெரிய இடத்துப் பிள்ளைதானே!

"தமபி, விங்கம், வாற திங்கள் கோவிலிலே சங்காடி ஷேகம். மறந்திடாதேயும்" என்றார் ஐயர்.

"ஓம் ஐயா, நான் ஏற்கனவே ஒருநாள் லீவுக்கு எழுதிப் போட்டன்." பதிலளித்தான். தருமலிங்கம்.

தார் தெருவிலே சைக்கிள்; தேரோட்டி தருமலிங்கம், பின்னால் சைக்கிள் காரியரில் கால்களை இரு பக்கமும் போட்டு இருந்த 'அர்ஜூன்' னுக்கு, நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வேண்டிய ஒரு சில கடைசி நேர அறிவுரைகளைக் கூற முயன்றான். ஆனால் இந்த கிடீதாபதேசத்தைக் கேட்கும் நிலையில் விமலன் இல்லை: ஏனெனில் அந்தச் சைக்கிள் சில வேளைகளில் பந்தயக் குதிரை போல் பாய்ந்தும், சில வேளைகளில் 'ப்ர்ரர்' என்று கார் போலவும், பறப்பதற்கு முன் விமானம் போல் பேயாகவும் ஓடியது. அவனுள்கு சனசமூக நிலையத்தில் டி.வி.யில் பார்த்த ஆங்கிலப் படம் தான் மனதில் வந்தது. இந்த சைக்கிள்குக்கு, இன்னும் ஒரு சக்கரத்தைத் தேரின் குடைபோல் மேலே ஒரு தடி வைத்துப் பூட்டி ஹெலிபோல் பறக்கவும் ஆசைப் பட்டான்.

நேர்முகப் பரீட்சைக்கு இன்னும் ஒரு மணி நேரம் இருந்தது. ஆனால், அதற்கிடையில் தருமலிங்கம் தனது ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று அன்றைக்கென ஒரு நாள் விடு முறை எடுக்க வேண்டும். பரீட்சை பற்றிய கடிதம் நேற்றுத்தான் வந்தது. அதை அவன் பார்த்தபோது மாலை ஆறு மணி. பட்டணத்துப் பிள்ளைகளுக்குக் கடிதங்கள் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்னமே வந்து விட்டன. உண்மையில், விமலன் நேர்முகப் பரீட்சைக்குக் கொண்டு செய்யப்படவில்லை யோ என்று கூட நினைத்தான் தருமலிங்கம். அவன் இப்படியாகத் திமர் லீவு கேட்பது அழிரவும், கடைசியாகக் கேட்டது இரண்டு வருடங்-

கனுக்கு முன், தங்கம்மாவின் தாயார் வெறுவியிலிருந்து வந்த குடுபட்டு இறந்தபோது.

பட்டணத்தில் என்றாலும், ஒரு எல்லையில்தான் இருந்தது, அந்த ஆஸ்பத்திரி. ஒரு நடுத்தர வைத்திய சாலை. அங்கே ஒரு வைத்திய அதிகாரி, நான்கு உதவி வைத்தியர்கள், நூர்ஸ்கள், மருத்துவ மாதுக்கள், வார்டு உதவியாளர்கள் என்ற ஒரு அதிகார ஒழுங்கிலே, தொழிலாளர் என்ற தரத்தில், ஆக அடிக்கு ஒரு படி மேலே இருந்தது 'கார்டன் லேபரர்' என்ற தோட்டத் தொழிலாளி அந்தஸ்து; அதற்குக் கீழே 'கக்ஷஸ் தொழிலாளி' மட்டும்தான். தருமலிங்கம் தோட்டத் தொழிலாளிபாகக் கடந்த பத்து வருடங்களாகக் கடமை புரிசின்றான். அவனுடைய வேலை விவரணத்தில் பலவிதப் பூக்கண்டு களைப் பராமரித்தல், சாக்கடை நீரை அப்புறப் படுத்துதல், ஆஸ்பத்திரி வளவிற்குள் கால் வைக்கும் கட்டாக் காலி மாடுகளைக் கலைத்தல் வகையறா சேர்மானம். பெரிய டாக்டர் என்று அழைக்கப்படும் வைத்திய அதிகாரி, ஆஸ்பத்திரி நிர்வாக வேலையுடன் ஒரு வார்டில் நோயாளி களையும் மருத்துவக் கண்காணிப்புச் செய்து வந்தார், ஆனால், அவர் நோயாளிகளைக் கவனிப்பதிலும் பார்க்க; ஓமரங்களைப் பராமரிப்பதில் கவனம் உச்சம் என்று பொதுவாக அனைவரும் பேசிக் கொள்வார்கள். அதிலும் அவருக்குப் பிடிவாதமான ரோசாச் செடிப் பைத்தியம்.

தருமலிங்கம் வியலனுடன் ஆஸ்பத்திரிக்குள் நுழைந்த போது, வைத்திய அதிகாரி, அவருடைய அலுவலகத்திற்கு எதிரில் நின்ற ஒரு ரோசாச் செடியை விசாரித்துக் கொண்டு நின்றார்; விங்கத்தின் கெட்ட காலமோ என்னவோ. அந்தச் செடியில் சில ரோசாப் பூக்கள் இரத்த சோகை பிடித்தன போல் தோன்றியது டொக்டருக்கு.

தருமலிங்கம் சைக்கிளிலிருந்து இறங்கியதும், வைத்திய அதிகாரி அவன் பக்கம் திரும்பி நோக்கிய பார்வையின் கடும் கண்டனம் தெரிந்தது.

“மன்னிக்க வேண்டும் ஐயா, எனக்கு ஒரு நாள் அவசர லீவு வேண்டும்?” என்ற கேட்டான் தருமலிங்கம்.

“ஏன், ஆர் செத்தது?”

பொக்டான் இந்தக் கேள்வி வேண்டுமென்ற அவமதிப்பாகவும், இன்றைய அப்பு நிலையில் அபசகுள மாகவும் மனத்தில் அடித்தது விங்கத்திற்கு என்றாலும் தன்னைக் கட்டுப்படுத்தி, “இல்லை ஐயா, மகனுக்கு இன்றைக்கு பள்ளிக்கூடம் சேர்ப்பதற்கு நேர்முகப் பர்ட்சை” என்றான். அவன், “நேற்றுத்தான் ஐயா கடிதம் வந்தது. அந்தியிலை தான் பார்த்தேன்.”

“பொய் பேசாதே விங்கம்” என்றார், பொக்டார். அவர் பார்வை இப்போது விமலன் மேலும் வீசியது. பையன் தகப்பனை விட்டு விலகி, மெல்லமெல்ல பின்னால் சென்று சற்றுத் தூரத்தில் நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். நிலம் அவனை, அவன் விழுந்தாலும் தாங்கும் என்ற மன நம்பிக்கை அவனுக்கு.

“விங்கம்” பொக்டான் குரல் கரத்தது, “அந்தக் கடிதங்கள் இரண்டு நாட்களுக்கு முன் வந்தது எனக்குத் தெரியும். நீ எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று நினைத் தால், நீ தான் மடையன்.”

“சத்தியமாய் ஐயா, எங்களுக்குக் கடிதம் நேற்றுத் தான் வந்தது.”

“டேய், நீ இப்ப...”

விமலன் தன் காதுகளை இரு கைகளாலும் பொத்தி விட்டான்; ஒரு பெரிய கல்லின் மேல் இருந்துவிட்டான். அவன் கால்களை ஆட்டவில்லை. கால்களை ஆட்டு

வதற்குப் பயம் அவனுக்கு. அவன் வீட்டிற்குத் திரும்பிப் போக ஆசைப்பட்டான். அவன் அங்கே சலவைக்கல்லின் மேல் உட்கார்ந்து கிணறு கேட்க ஒரு பாட்டுப் பாட வேண்டும்.

இளம் உதவி டொக்டர் ஒருவர் அவ்விடம் வந்தார். அவர் கழுத்தில் ஸ்டெதல்கோப் தொங்கியது. பெரிய டொக்டர் விங்கத்தைச் சுட்டிக் காட்டியவாறு உதவி டொக்டருக்கு ஆங்கிலத்தில் சொற்கள் வெடிப்பதுபோல் முறையிட்டார். விமலன் அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். தெருவிலே. லொறியிலிருந்து கற்கள் பறிக்கப்படும் ஒசைக்கும் அந்தப் பேச்சுக்கும் இடையில் ஒரு வித ஒற்று மையை உணர்ந்தான், அவன்.

அந்த அதிகாரி அங்கே வேலை பார்க்கும் சிற்றுழியர் சகலரையும் ஏசவார், ஆனால் விங்கத்தை இப்படி அவமதிப்புடன் ஏசியது இல்லை. அவன் அவருக்கு ஏற்ற படியே நடந்து கொள்வது உண்டு. உயர் அதிகாரி ஒருவரின் நல்லெண்ணம் இல்லாவிடில், அங்கே மகிழ்ச்சி யுடன் தனது தொழிலைச் செய்ய முடியாது என்று தனது மனைவிக்குக் கூறுவான். அவன் தனது வீட்டிற்கு நேரம் பிந்திப் போகும் வேளையில் அவனுக்குச் சொல்லும் சமா தானம்: “தங்கம், பெரிய டொக்டர் வீட்டில் கொஞ்சம் வேலை இருந்தது, செய்து முடிக்க நேரம் போனது தெரிய வில்லை.”

“அவர்கள் வீட்டு வேலைக்கு உங்களுக்கு அரசாங்கம் பணம் தருகிறதா? அல்லது அவர்தான் ஏதாவது தருகி றாரா? நீங்கள் என்ன அந்த வீட்டுக் கூலியாளா?” அவன் மனைவி கேள்விகளை அடுக்குவாள். தருமனங்கம் திட மாகத் தான் நம்புவதைச் சொல்லுவான்: “தங்கம், பணம்தானா எல்லாம். அதைவிட ஒருவரின் நல்லெண்ணம் பெரிசல்லவா? ஒரு குடும்பத்துடன் பழகும் மகிழ்ச்சிசிரிப்பு இவை பெரிசல்லவா?”

இரு மாத காலமாக அவன் கூறும் அந்த டொக்டர் வீட்டு அன்னியோன்னியத் தொடர்பில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டதை விங்கம் அனுபவித்தான். ஒரு மாதத்திற்கு முன் கருமலிங்கம் ஒரு நாள் வீவு எடுத்தான். அதில் ‘சொந்த விடயமாக’ என்று காரணம் காட்டினான். வீவு அவனது சொந்த உரிமை அவனுக்கு உரிய வீவுநாட்களில் ஒன்றைக் கேட்கும் போது ‘சொந்த விடயம்’ என்று காரணம் காட்டுவான்; அது பெரும்பாலும் கோவில் பணி, சனசமூக நிலைய வேலை, கிராமத்திலே மங்கல, அமங்கல காரியம் இப்படியாக இருக்கும். அந்த நாள் அவன் தனது மகனைப் பட்டணத்துப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கும் விடயமாக, அந்தப் பள்ளியின் உண்மையில் கல்லூரியின் அதிபரைப் பார்க்கப் போனான்; அன்று கான் பாடசாலைப் பிரவேசித்தலுக்கான அனுமதிப்பத்திரங்களையும் கொடுத்தார்கள். அங்கே, பெரிய இடத்தவர்கள்தான் வந்திருந்தார்கள். பெரும்பாலும் பின்னைகளின்தாய்மார், பழித்தவர்கள், பல வர்ஜா பறவைக்கூட்டம் போல், கூட்டிலே ‘லவ் பேர்ட்ஸ்’ என ஒரு ஹோவில் நின்றார்கள். அவர்களில் ஒருவர் பெரிய டொக்டரின் மனைவி, தனது பேரப் பின்னைக்கு ‘அட்மிஷன்’ எடுக்க வந்திருந்தா. அந்த அம்மா ஒரு பத்திரத்தை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பும் போது விங்கம் கண்களில் அகப்பட்டான்: “என்ன? விங்கம்! இங்கே? யாரை...?” - சின்னக் கேள்விகள் விசாரித்தன. “எனது மகனைச் சேர்ப்பதற்கு வந்தனான், அம்மா,” கூறினான் விங்கம்.. அந்த ஒருவிதமான விக்கின மூம் இல்லாத பதில், அம்மா முகத்தில் தூர்நாற்ற வாயு வைப் பீச்சியது போல் அலங்கோல மாற்றத்தை உண்டு பண்ணியது.

அன்று முதல் விங்கம் அவர்கள் வீட்டிற்குப் போகும் போது அந்த அம்மாவின் முன்னைய உபசாரம் இருப்ப தில்லை. ஒரு அரசாங்க ஊழியன், தமது வீட்டிற்குத் தங்கள் வேண்டுகோளை ஏற்று, ஒத்தாசை செய்ய வருகி

ரான் என்ற பரிவு அகன்று, தங்கள் வீட்டின் உட்காரியம் பார்க்க வரும் வேவுகாரன் என்ற சந்தேகம் அந்த அம்மாவின் பேச்சில் தெரிந்தது, அத்தகைய மாற்றத்தை ஆஸ்பத்திரியில் பெரிய டொக்டரின் போக்கிலும் உணர்ந்தான். இன்று அவனை அவனுடைய மகனுடன் கண்ட போது வெளிவந்த மடையன், ‘பொய்யன்’, ‘—’ ஆகிய வார்த்தைகள் அந்த வெறுப்பின் உச்சக்கட்டம் என்று தருமலிங்கம் கணித்தான்.

விமலன், அதே இடத்தில் ஆடாமல் அசையாமல் இருந்தான். அவன் பிடிங்கி வைக்கப்பட்ட ஒரு சிறிய செடி போல் சோர்ந்து காணப்பட்டான். அவனுடைய மனத்திற்கு ஒரு விபத்து ஏற்பட்டிருப்பது போல் விங்கத்திற்குத் தோன்றியது; முதல் உதவியின் அவசியமும் அவசரமும் தெரிந்தது.

அவன் பெரிய டொக்டரைப் பார்த்தான், அவனின் கண்கள் நியாயத்தைப் பேச நிலை குத்தி நின்றன. ‘என்ன?’ வினாவுவது கோல், டொக்டர் அவனை நோக்கி வந்தார். அவர் பேசுவதற்கு முன்பாக, “‘டொக்டர் பரஞ்சோதி’ என்று அழைத்தான் விங்கம். குரலில் தீர்மானத்தின் திடம் தொனித்தது. டொக்டர் அதிர்ச்சியடைந்தார் ஒரு சிற்றூழியர் இதுவரை அவர் பெயர் சொல்லி நேரிலே அழைத்ததில்லை. ‘டொக்டர் பரஞ்சோதி’ என்றான் விங்கம், மீண்டும் ஒரு முறை. “உங்களுக்கு ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.” டொக்டர் அப்படியே நின்றார். முகத்தில் வியர்வை திடீர் நோயெனப் பருக்களாயின. “டொக்டர், நீங்கள் ஒரு அரசாங்க ஊழியர்; நானும் அப்படித்தான். இந்த நிறுவனத்திலே எமக்கிடையே ஏற்றத் தாழ்வு உண்டு. நீங்கள் நிர்வாகி, நான் சிற்றூழியன். ஆனால், என்மேல் குற்றம் குறை இருந்தால் அதனை விசாரிக்கவும்என்னைத் தண்டிக்கவும் விதி முறைகள் உண்டு...”

பெரிய டோக்டர் வாய் திறக்கவில்லை. உதவி டோக்டரும் இப்போது அவர் பக்கத்தில் வந்து நின்றார்; அவருக்குத் தருமலிங்கம் கூறுவதில் நியாயம் இருப்பதா கவே தோன்றியது. விமலனும் மெல்ல வந்து தகப்பனின் பக்கத்தில் நின்று, வேட்டியைத் தொட்டு, அவன் முசுத் தைப் பார்த்தான். அப்பாவின் முகம் சிவந்திருந்தது.

விமலனுக்கு அவன் அண்மையில் பார்த்த ஒரு நாடகம் ஞாபகம் வந்தது. அது காளி கோவில் முன்றில் நடை பெற்றது. அதில் அப்பா, அம்மா போல் சிலை உடுத்திருந்தார். தலையிலே சிங்கம் போல் மயிர். கையிலே ஒருபெரிய காப்பைத் தூக்கி வைத்திருந்தார். இப்போது பேசவது போல் ஏசிப் பேசினார்; பேச்சு முடிய இராசா செத்து விழுந்தார்.

அவன் விங்கத்தின் வேட்டியைப் பிடித்து இழுத்தான்; அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது.

மகனுடன் சைக்கிளில் பாடசாலை நோக்கிப் போகும் போது, விங்கத்தின் மனம் சில கேள்விகளைக் கேட்டது.

‘ஆஸ்பத்திரி அதிகாரியுடன், அது நியாயமானாலும் வாதிட்டது விவேகமா?’

‘உணர்ச்சிகளை ஏன் அவனால் ஆள முடியவில்லை?’

‘மகன் இருந்த சௌரவு நிலையினால், அவன் தன் நிலையில் தழுமாறினானா?’

‘உத்தியோக ரீதியில் என்ன பாதிப்பு உண்டாகும்? பெரியவரால், அவன் அவரை அவமதித்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு, என்ன தண்டனை வழங்கப்படுமோ?’

‘செய்யாத குற்றத்திற்கு சோடனைகள் சூட்டப்பட்டு, வேலையே பறிபோகுமோ?’

‘சோ நான் பேசியது சரியா?...சரியா...?’

தனக்குள்ளே பேசிக் கொண்டான் தருமலிங்கம், இரகசிய ஒசை மெல்லக் கேட்டது.

“ஆரப்பா அவர்?” என்று கேட்டான் வியலன்.

“யார்?”

“அப்பாவுடன் பேசியவர்?”

“அவர் பெரிய டொக்டர்.”

“ஆர் அப்பா பெரியவர், அவரா நீங்களா?”

“ஆஸ்பத்திரியில் அவர் பெரிசு” என்றான் விங்கம்.

“அப்ப, நீங்கள்?”

“எங்கள் லீட்டிலை, எங்கள் ஊரிலை அப்பா பெரிசு... நாங்கள் எல்லோரும் பெரிசு.”

“நான்?”

“நீயும் பெரிசு.”

“ம், நான் பெரிய இடத்துப் பிள்ளை, இல்லையா அப்பா”

“ஓம், கால்களை ஆட்டாதே, சைக்கிள் ஓட முடியாது” என்றான் விங்கம்.

பெரிய பாடசாலை அதிபரின் அறையில் அங்கே வந்திருந்த சிறிக்களுக்கு நேர் முகப் பரிட்சைநடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அந்த விசாலமான அறையில் அதிபர் ஐயா, ஒரு நடுத்தர வயதுள்ள ஆசிரியையுடன் இருந்தார். இருவரும் மூக்குக் கண்ணாடி அண்ந்திருந்தார்கள். வெளியே விறாந்தையில் சாய்மனை வாங்குகளிலே பெற்றோர், பெரும்பாலும் தாய்மார் உட்கார்ந்து இருந்தனர். அவர்களில் அநேகர், அந்தப் பாடசாலையைச் சுற்றியுள்ள வட்டாரத்தில் வசிப்பவர்கள்; பாடசாலை அதிபரையும் ஆசிரியர்களையும் நன்கு தெரிந்தவர்கள் போல் அவர்கள் பேச்க இருந்தது பெயர்களைப் பீயோன்

கூல, தாய் அல்லது தகப்பன் பிள்ளையை அந்த அறையின் வாசலில் விடவேண்டும், அதன் பின் பிள்ளை அதிபர் இருக்கும் இடத்திற்குப் போக வேண்டும். அங்கு 'குட்யோர்னிங்' உடன் நேர்முக உரையாடல் ஆரம்பமாகும். இவற்றைத் தருமலிங்கம் அவதானித்தான், அவன் விமலா நூக்கு 'வணக்கம்' கூறும்படி சொல்லிக் கொடுத்திருந்தான். அதைக் கண்டது நேரத்தில் மாற்ற விரும்பவில்லை. அத்துடன் அந்த அதிபரை தமிழ் இலக்கிய விழாக்களில் பார்த்திருக்கிறான். ஆகவே 'வணக்கம்' என்பது அனுகூலமாக அமையலாம்.

பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவராகப் போய் வந்தனர். தாய்மார் வாசலில் நின்று, 'அங்கில் கேட்பதற்கு...ஆன்றி கேட்பதற்கு பயப்படாமல் பதில் சொல்ல வேண்டும் டார்லிங்' என்று அனுப்பி வைத்தனர், தமது முகத்தை யும் உள்ளே காட்டினர், புன்முறுவலிக்கவும் எத்தனைத் தனர். "தருமலிங்கம் விமலன்... தானா விமலன்" என்று பீயோன் அழைத்துக் கொட்டாவி விட்டான். அப்பாவும் மகளும் வாங்கிலிருந்து எழும்பினர், வாசலுக்குப் போனதும், விமலன் உள்ளே அனுப்பப்பட்டான்.

தருமலிங்கம் யன்னல் ஊடாக உள்ளே பார்த்தான். அவனுக்கு தனது மகன் உள்ளே நடந்துபோன விதமே நம்பிக்கை தந்தது. அவர்கள் பேசுவது போதிய அளவு கேட்கவில்லை. ஆனால் அதிபரின் முகத்திலே திருப்தியான புண்ணிடபைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இப்போ, கொஞ்சம் அதிகமாக விமலனின் குரல்கேட்டது:

"தோட்டத்தில் மேயுது வெள்ளைப் பச
அங்கே துள்ளிக் குதிக்குது கன்றுக்குட்டி
...அம்மா எங்குது வெள்ளைப் பச
மடி முட்டிக் குடிக்குது கன்றுக்குட்டி"

அவர்கள் அவன்னப் பாடக் கேட்டிருக்க வேண்டும், அந்த ஆசிரிய அவனை அனணத்துக் கொண்டார்.

தருமலிங்கம் கண்களிலே நீர், மனத்திலே உருவங்கள். —மகனின் நடை, அவன் இருந்த நிலை, அந்தப் பாட்டு, ஆசிரிய அம்மாவின் அணைப்பு எல்லாம். அரரமணி நேரத்தின் மூன் அவமதிச்சட்டப்பட்ட ஒரு சிற்றூழியனின், மணம் சோர்ந்து போன பிள்ளையல்ல அவன்; அவன் கண்ணகியின் மகன், பெரிய இடத்துப் பிள்ளை. ‘உனக்கு என்ன ஆனாலும், நீ வாதாடியதில் நீயாயம் மட்டுமல்ல, ஒரு தேவையும் இருந்தது.’ தருமலிங்கத்தின் மனம் தீர்ப்பளித்தது.

‘இந்தியா ரூடே’
இலக்கியமலர் (1994)

5. விதியின் அர்த்தங்கள்

செல்லக்கிளி தனது முகத்தைப் பார்த்தாள். அவனுக்கே அது விகாரமாகத் தோன்றியது. அவனுடைய அம்மா புதிதாக வாங்கித் தந்த விலையுயர்ந்த முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி அது.

ஒரு வாரமாக அவள் அகமும்—அதை இதயம், மனம், நெஞ்சம் எப்படியாவது அழையுங்கள்— ஓர் அமைதியான நிலையில் இல்லை ஒரு நேரம் வெறுப்பு, ஏமாற்றம்; பின்பு தாற்காலிகச் சமாதானம், தொடர்ந்து போராட்டம் — இப்படியாக வாழ்க்கையில் ஒருவருக்கு ஏற்படக்கூடிய மன உளைச்சல்கள் அவனுக்கு இந்தக் கொடிய வாரத்தில் வேதனை தந்தன.

அரை மணி நேரம்! செல்லக்கிளி, ஜுலிபற்றைச் சந்திக்கப் போகிறாள். இந்த ஒரு வார கால நாடகத்தின் உச்ச நிலையாக அந்த அறிமுகம் இருக்கப் போகிறது. செல்லக்கிளி இருக்க வேண்டிய இடத்திலும் அந்தஸ்திலும் இருப்பவள்ளவா ஜுலியற்! அந்த அபாக்கியத்தை நினைக்கத்தான் அவள் மனத்திலே தணிக்க முடியாத போராட்டம் தனக்கு வரவிருந்த அதிர்ஷ்டம் நழுவிய கதையை நினைக்காமல் இருக்கவும் அவளால் முடிய வில்லை.

அவனுக்குத் தனது தாய் மேல் பொல்லாத கோபம் வந்தது. போன சனிக்கிழமை இரவு, அவனுடைய வாழ்வில் விதி விளையாடிய அந்த ஆரம்ப நிகழ்ச்சியை அவனுக்கு அம்மா எதற்காகக் கூறினாள்? விவரங்களை விளக்காமல் விட்டிருக்கலாமே! இருபது வருடமாக மாசு

மறுவற்றிருந்த அவள் மனத்திலே, அம்மா வினாக்களையும் வியப்புக்குறிகளையும் பதித்து நிம்மதியைக் குழப்பி விட்டாள்.

அவள் அம்மா — பொன்னம்மா செல்லக்கிளிக்கு பெற்றவள் அல்ல; அவளைப் பிரசவித்த மருத்துவம்மா, பிறந்த அன்றே அவளைத் தனது மகளாக்கிக் கொண்டவள். பொன்னம்மாவின் புருஷன் சின்னத்துரையும் அன்று முதல் அவள் அப்பாதான். எட்டு வயது வரை செல்லக்கிளிக்கு அவர்கள் தனது உண்மையான பெற்றோர் அல்ல என்று தெரியாது ஒரு நாள் வீட்டுக்கு வந்த உறவினரின் முன்பின் பாராத பேச்சின் போது, அந்த உண்மை ஒரளவு தெரிய வந்தது.

பின்னர், ஒரு வாரத்துக்கு முன், அந்தச் சனிக்கிழமை இரவு...வழக்கம் போல் பொன்னம்மா மகளுடன் படுத்தி ருந்த போது, எதிர்காலத்தைப் பற்றிய பல அறிவுரை களுடன் அந்தப் பழைய சம்பவத்தையும் கதையாகக் கூறினாள். அம்மா சொன்னாள்:

“நான் பெரிய அதிர்ஷ்டசாலி பின்னள். அல்லாவிடில் அந்த டாக்டர் உண்ண வாரிக் கொண்டு போயிருப்பார். நான் என் செல்வத்தை இழந்திருப்பேன். வாழ்வில் விதி என்று ஒன்று இருக்கிறது.”

அந்த டாக்டர் வீட்டுக்குத்தான் அவள் இப்போது போகத் தயாராகிறாள். புதிதாக வரும் தாதி மாணவிகளை, ஒவ்வொரு வருடமும் அவர் தனது பங்களாவுக்குத் தேநீர் விருந்துக்கு அழைப்பது வழக்கம். செல்லக்கிளி போக விரும்பவில்லை. பல சாக்குகள் கூறினாள். ஆனால், கல்லூரி அதிபர் இணங்கவில்லை.

பொன்னம்மா இதாடர்ந்து சொன்னாள் : “பின்னள், உணது தாய்க்கு நீ தலைப்பின்னள். நீ பிறப்பதற்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் உணது தகப்பன் பண்யால்

விழுந்து இறந்து போனார். நான் அப்போது அங்கேயாழிப்பாணத்தில் மருத்துவம்மாவாக வேலை பார்த்தேன். உன்னை எனது கைகளாலேயே பிறப்பித்தேன். நீ பிறக்கும் வரை உனது தாயின் பிரசவத்தில் எந்தவிதமான வில்லங்கமும் இருக்கவில்லை. ஆனால், நஞ்சும் கொடியும் விழுத்தாமதம் ஏற்பட்டது. நான் பிள்ளைப் பேற்று டாக்டர் ஞானசூரியனுக்கு அறிவித்தேன். அவர் உடனே வந்தார். மகப் பேற்று மருத்துவத்தில் மிகவும் கெட்டிக்காரர் அவர். ஆனால், விதி இரக்கம் காட்டவில்லை. அதிக ரத்தப் பெருக்கினால் உன்னைப் பெற்றவனும் நீ பிறந்த மூன்று மணி நேரத்தில் இறந்து போனாள்.”

இந்த விவரம்கூட, செல்லக்கிளி ஏற்கெனவே அம்மா மற்றவர்களுடன் பேசும்போது தற்செயலாகக் கேட்டறிந்ததுதான். இன்றைய புதினம் அல்ல.

அம்மா வாழ்க்கை வரலாறு கூறும் நிதானத்துடனும் உபகதை சொல்லும் கவையுடனும் தொடர்ந்தாள்:

“நீ பிறந்த அன்று இரவு, நான் வேலை முடிந்ததும் வழக்கம் போல் வீட்டுக்குப் போகவில்லை. உன்னுடன் பேபி ருமில் இருந்தேன். கண் விழித்துக் கொண்டிருந்தேன். உன்னை விட்டுப் பிரிய மனம் வரவில்லை. அன்று நான் உன் தாயானேன்.”

— உணர்ச்சிகள் களிப்படைந்தன. சிறிது நேரம் மௌனம்...

“அடுத்த நாள் காலையிலே மேற்றன் அம்மா வந்ததும், உன்னை எனது மகளாகச் சலவீகரிக்கப் போவதாகச் சொன்னேன். அதற்கு வேண்டிய சட்டபூர்வமான நடவடிக்கைகளை எனது கணவன் செய்வார் என்று உறுதி கூறினேன். டாக்டர்கள் மருந்து வகைகளை எழுதும் சீட்டு ஒன்றில், நான் செல்லக்கிளி என்ற பெயரை எழுதிக் கொடுத்தபோது எனது கை நடுங்கிற்று.”

“அந்தக் கிளி இப்போது அம்மாவின் இறக்கைகளை விட்டு வெளியே பறந்து போகிறது, இல்லையா அம்மா?“ — மகனின் கேள்வியில் செல்லப் பரிகாசம் சாடையாக ஒலித்தது. அவள் தாயை இன்னும் இறுக்கமாகக் கட்டிப் பிடித்தாள்.

“எங்கே பறந்து போனாலும் என்னுடைய கிளிக் குஞ்சு இந்தக் கூட்டுக்கு வந்து சேரும். அப்படி அதை வளர்த்தவள் நான்.”

— பொன்னம்மா உணர்ச்சிப் பிரவாகத்திலே திக்கு முக்காடினாள். அவள் இதுவரை யாருக்கும் தெரிவிக்காத ஒரு சம்பவத்தை மகனுக்குச் சொல்லப் போகிறாள். குரல் குழைந்தது.

“மேற்றன் அம்மாவுக்கு நான் உன்னை சுவீகரிப்பதில் பூரண திருப்தி. அவருக்கு என்மேல் அவ்வளவு விசுவாசம். கில மணி நேரத்தில் எங்கள் வார்ட் டாக்டர் ஞான குரியன் வந்தார். தாய்மார்களையும் குழந்தைகளையும் பரிசோதனை செய்தார். கொஞ்சம் அதிகமான கரிசனை புடன் உன்னைப் பரிசோதனை செய்தார். உச்சந்தலைத் தொடக்கம் உள்ளங்கால் வரை தட்டிட தடவிப் பார்த்தார். சீண்டி அழ வைத்துக் குரல் கேட்டார். ஸ்டெதஸ் கோப் அணிந்து உன் சின்ன இருதயத்தை ஒற்றுக் கேட்டார். அவர் உன் மேல் காட்டிய அக்கறை எனக்குப் புதிராக இருந்தது. சிறிது நேரத்தில் அந்தப் புதிருக்கு வந்த விளக்கம் பயங்கரமாக இருந்தது...”

“ஏன்மா?” என்று வினவினாள் செல்லக்கிளி.

“நாய்ச்சியார், கதையைக் கேளன்” என்று அம்மா மீண்டும் தொடங்கினாள் : “டாக்டர் ஞானகுரியன் மேற்றன் அம்மாவுக்குக் கூறினார் : ‘சிஸ்றர், நான் இந்த அநாதைப் பிள்ளையைச் சுவீகரிக்கப் போகிறேன். அதற்கான பத்திரங்களைத் தயாரித்து வையுங்கள்.

இதைக் கேட்டதும் நான் அந்த வார்ட் அறையைவிட்டு வெளியே ஒடிசிட்டேன். எனக்கு அவ்விடத்தில் நிற்கத் தலை கிறுகிறுத்தது. நெஞ்சுக்குள் இதயம் விறைப்பது போல் வேதனை. செயற்கைப் பால் தயார் செய்யும் அறைக்குச் சென்று அழுது கரைந்தேன். சிறிது நேரத்தில் டாக்டரிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. போனேன். அவர் சொன்னார் : 'மேற்றன் அம்மா எனக்கு எல்லாம் கூறினார், எனக்குப் பத்து வயதில் ஒரு மகன் மட்டும் இருக்கிறான், பெண்பிள்ளைகள் இல்லை. இந்தப் பிள்ளையை எடுத்துப் போக யோசிக்கிறேன்.' நான் என்னை அறியாமலே அவர் முன்னிலையில் 'ஓ'வென்று அழுதுவிட்டேன். எனது அழுகை பலன் தந்தது. டாக்டர் ஐயா எனக்கே உன்னை கொடுக்கச் சொல்லிவிட்டார்.'

பொன்னம்மா மகளின் தலையை வருடினாள் :

'கிளி, அடுத்த நாளே டாக்டருக்கு உன்னைப் போல் ஒரு பெண்பிள்ளை கிடைத்தாள். பெரிய இடத்துப் பெண் பெற்ற பிள்ளை. ஆனால், மானப் பிரச்சனை காரணமாக பிள்ளையை அநாதை மடத்தில் சேர்ப்பதற்குப் பெண்ணின் பெற்றோர் ஆவோசனை கேட்டார்கள். அழகான குழந்தை. டாக்டர் ஞானகுரியன் உனக்கு வைக்க இருந்த பெயரை — ஜுலியன் — அவனுக்கு வைத்துத் தனது மனைவியுடன் வந்து குழந்தையை எடுத்துச் சென்றுவிட்டார்.'

கொழுப்பு- யாழிப்பாண ரயில் பிரயாணத்தின் போதும், யாழித் தாதிமார் கல்லூரி விடுதியிலும் பொன்னம்மா படுக்கையில் கூறிய இந்தப் பழைய சம்பவம் பல கேள்விகளை மனதில் எழுப்பன. கேள்விகள் ஏக்கங்களாகின.

'சே! ஒரு டாக்டரின் செல்லப்பிள்ளையாக வளர்ந்து, டாக்டர் தொழிலுக்குப் படிக்க வேண்டியவள்; ஒரு டாக்டருக்கு வாழ்க்கைப்பட வேண்டியவள், ஒரு குக்க

விட்டில் வளர்ந்து நாஸ் தொழிலுக்கு முன்று வருடம் பயிற்றப்படுவதற்காக மூன்றாம் வகுப்புப் பெட்டியில் பிரயாணம் செய்கிறேனே...”

ரயில் ஓடவில்லை. ரயிலுக்கு எதிர்த் திசை நோக்கித் தான் வயல்கள், வாய்க்கால்கள், காடுகள், சிராமங்கள், நகரங்கள் நாற்பதுயைல் வேகத்தில் இடம் பெயர்கின்றன. மக்களும் மிருகங்களும் ஒடுகின்றன.

“என்ன பிள்ளை யோசிக்கிறாய்?” என்று கேட்டாள், பக்கத்தில் இருந்த பொன்னம்மா. “அம்மா அப்பாவோடு எப்போதும் இருக்க முடியுமா? இனி நீ, உன்னுடைய காலில் நிற்கப் பழக வேண்டும். யாழிப்பாணத் தாதிமார் கல்லூரி அதிபர் அம்மா எனக்கு முன்னம் தெரிந்தவர். அத்துடன் டாக்டர் ஞானகுரியன்தான் இப்போது அந்த வைத்தியசாலையின் அதிகாரி...”

.....

தாதிமார் கல்லூரிக்குத் தமது பிள்ளைகளைச் சேர்ப்பதற்குப் பெற்றோரும் உறவினரும் வந்திருந்தனர். பொன்னம்மா, கல்லூரி அதிபருடன் பேசிவிட்டுப் பிரசவ வார்டுக்குப் போனாள். அங்கே இருபது வருடங்களுக்கு முன் அவளுடன் வேலை பார்த்த மருத்துவம்மாக்களில் இருவர் மட்டும் இப்போது இருந்தனர். அவர்களுக்குத் தனது மகளைப் பற்றிக் கூறிப் பெருமைப்பட்டாள் பொன்னம்மா. அங்று கொழுப்புக்கு இரா ரயில் எடுத்தாள். புறப்படுவதற்கு முன் மகளின் கல்லைங்களில் முத்த மிட்டாள்.

சௌல்லக்கிளி யாழிப்பாணம் வந்த இரண்டாம் நாள் வைத்தியசாலை அதிகாரி டாக்டர் ஞானகுரியன் புதிய மாணவிகளுக்குத் தொடக்க நாள் பேருரை நிகழ்த்த வந்தார். தாதிமார் விரிவுரை மண்டபத்துக்கு அவர் கல்லூரி அதிபர் அப்மாவுடன் வந்தபோது, அவளின் இதயம் நெஞ்சக்கூடுக்குள் கிளியாகிச் சிறகடித்தது.

அவர் மேடை மீது பேசிக் கொண்டு நின்றார். அவன் சினிமாவில் பார்த்து மதிப்பு வைத்த மேஜர் சுந்தரராஜன் போன்ற தோற்றும் அவனுடைய கணித ஆசிரியரின் ஓட்டுருவும் கண்கள்... அந்தக் கண்கள் அவளைத்தான் தேடி அலைகின்றனவா? அன்று அவர் விரும்பிய அவனுடைய பிஞ்சு முகத்தின் சாயலை இப்போது இனம் கண்டு அவரும் அவளைப்போல் மாறுபட்ட உணர்ச்சிகளால் பிளவு படுவாரா? அவர் கூறிய அறிவுரைகள் ஒன்றும் அவன் காதுகளில் விழுவில்லை. பேச்சு முடிந்ததும், அவர் புதிய மாணவிகளை வழக்கம் போல் ஒரு வார காலத்தில் தேநீர் விருந்துக்கு அழைத்ததாக மற்ற பெண்கள் கூறினார்.

அந்த ஒரு வாரம்! கணவுகளும் கற்பணைகளும் அவர் பற்றியும், அவனுக்குரிய இடத்தை நிரப்பிய ஜுலியர் பற்றியும் இருந்தன. அந்த ஒரு வாரம் துன்பகரமான ஒரு வாழ்வு போல் நீண்டு தோன்றியது. பணம் படைத்தோரின் பகட்டுக்களைப் பார்த்து நல்லியும் வறியவரின் ஏக்கங்களை யும் பெருமுச்சுக்களையும் அந்த நாட்களில் அவன் அனுபவித்தான்.

‘அந்தச் சிந்தனையில் அவளை வளர்த்தவள் சுயநலக்காரி போலத் தோன்றுகிறாள்.

‘அம்மா தன்னுடைய ஆசையை நிறைவேற்றினான். என்னுடைய எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்தாளா?’

டாக்டர் ஞானசுரியனின் மாடி வீடு அதிக தூரத்தில் இல்லை. தனியாகப் போவதனால் பஸ்ஸில் போகாமல் போகலாம் போல் தோன்றியது. கடற்கரை வீடு, மாணவிகள் அங்கே போன்போது, கடல் குழுறிக் கொண்டிருக்கது. அந்த வீட்டிலிருக்கு மெஸ்விப் மேலைநாட்டு ஆசை பாங்காக அசைந்து வந்தது. இந்த வேறுபட்ட ஆசைப் பின்னணி செல்லக்கிலியின் உணர்ச்சிகளை மட்டுப்படுத்துவதாக இல்லை.

வீட்டுக்கு முன்னால் பல ரக பூச்செடி கொடிகளின் அருளில் நாற்காலிகள் சிறு வட்டங்களாக ஒழுங்கு செய்யப் பட்டிருந்தன.

டாக்டர் ஞானசூரியன் தனது மனைவியுடன் வந்து அவர்களை வரவேற்றார்.

மாணவிகள் நாற்காலிகளில் கூட்டமாக அமர்ந்தனர் அவர்களுடன் சில இளம் டாக்டர்களும் சேர்ந்து கொண்டனர். ஒரு கம்பீரமான தோற்றமுடைய ஆண் அவ்விடத் தில் வரலே, திருமதி ஞானசூரியன் அவனை, “எங்கள் மகன்” என்று அறிமுகப்படுத்தினாள். “நேற்றுத்தான் இங்கிலாந்திலிருந்து திரும்பியிருக்கிறார்” என்றும் தொடர்ந்து கூறினாள். அவன் இளம் டாக்டர்களுடன் கைகுலுக்கிய பின், செல்லக்கிளி கூனிக் குறுகிப் போனாள். அவளால் அவ்விடத்தில் இருக்க முடியவில்லை. அவன் ஏதோ கேட்டான். அவனுக்கு அந்த ஆங்கில உச்சரிப்பு விளங்கவில்லை. வெறுமடை அச்டாகச் சிரித்தாள்.

சில மாணவிகள் சிற்றுண்டி பரிமாறுவதற்காக வீட்டுக்கு உள்ளே சென்றார். சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி அவளும் சென்றாள்.

திருமதி ஞானசூரியனின் சாயல் கொண்ட ஒரு பெண் அவர்களைவரவேற்றாள். அவளை, இப்போது அவதானிக் கும்போது, அவர்களிலும் 4—5 வயது குறைவாகவே காணப்பட்டாள். “எங்கள் மகன்” என்று அறிமுகம் செய்தாள் டாக்டரின் மனைவி. செல்லக்கிளிக்கு அதை உணர்ச்சிகளை அடங்கி, சகோதரப் பாச உணர்ச்சிகளை மேலோங்கியது. தழுதழுத குரவில் அவள் கேட்டாள்.

“நீங்கள்தானா ஜுமியற்?”

“இல்லை” என்றாள் அந்தப் பெண், நிற்திக்கப் பட்டவள் போல். அப்போது பக்கத்தில் நின்ற திருமதி சூன்குரியனின் முகமும் கறுப்பானதைச் செல்லக்கிளி அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

“உங்களுக்கு ஜுலியந்றைத் தெரியுமா?” என்று வினாள் அந்தப் பெண்.

“ஆ...” — பேச்கக்குப் பதிலாக தலையசைத்தாள்.

“வாருங்கள்”

கடந்த ஒரு வாரமாக எந்த இடத்தில் எத்தகைய நிலையில் ஒரு வாழ்வை வாழ அங்கலாய்த்தானோ அங்கே போனாள் செல்லக்கிளி.

அங்கே, சமையலறையின் அழுக்குப் படிந்த நீளச் சட்டை அணிந்து, நெற்றியிலே வியர்வைக் கொப்புளங்களுடன் கருமத்தில் கண்ணாய், தேநீரைக் கொப்பைகளில் ஊற்றிக் கொண்டு நின்றாள் ஜுலியற் — அந்த மாடி வீட்டின் மிகவும் தேவைப்பட்ட சமையற்காரி.

(ஆனந்த விகடன் 27-5-84)

6. கேள்விகள் உருவாகின்றன

மினிவான் யாழ்ப்பாண ஆரியகுளத்துச் சந்திக்கு வந்தபோது, ஒரு பையன் ஓடிவந்து தொத்தி அதில் ஏறி, சிவப்பிரகாசம் மாஸ்ரஹுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்தான். அவன் இராப் பயனம் செய்தவன் போல், கண்கள் சிவந்து பொருமினதாகவும் முகம் உரோமமும் என்னையுமாகவும் தோன்றினான்; ஏதோ நோக்கம் நிறைந்த அவன் பார்வையும், அப்பி வைத்தது போன்ற கொழுத்த மூக்கும், காத்திரமான மீசையும் அவன் இளமைக்குத் தீவிரம் தீட்ட, மாஸ்ரஹ் அவனைச் செவ்வையாகவும் சாடையாகவும் பார்த்து விகற்பமான பலவித யோசனைகளால் மனம் சோரலானார். அவன் தனது முழுங்கால்களில் சிவப்புக் கோடுகளிட்ட ஒரு வெள்ளைக் கான்வஸ் பையை இறுத்திக் கெட்டியாகப் பிடித்திருந்தான்.

‘அதற்குள் என்ன வைத்திருக்கிறானோ மாபாவி? நேரம் பிசுகிய வேளையில் அந்தச் சிறுபைக்கருவி பஸ்ஸை போர்த் தேங்காயெனச் சிதறியடித்து, என்னையும் மற்றப் பிராணிகளையும் பிண்டம் துண்டுகளாக அகாலமாக... படைத்தவன் மடியில்! .... ..’

வீரமாகாளி அம்மன் கோவில் வாசல் முன் இந்த வான் தரித்தது; கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்த கதைதான். சிவப்பிரகாசம் மாஸ்ரஹ் வணக்கத்துடன் சால்வையை விலக்கி, பவித்திரமாக இதய பீடத்தைத் தொட்டு, உணர்விழந்த குரலில் ‘அம்மா’ என்று பிசை கேட்டார். மற்ற வேளைகளில் இத்தனையை கருமம் சாதா ரண சம்பிரதாயம்தான்; இன்றோ அது அர்த்தமுன்

அவசியமானது. அதுவும் வேண்டியது உயிர்ப் பிச்சை அவருக்கு வேறு எந்த விதமான பிச்சையும் எதற்கு?

இடைக்காடு கிராமப் பாடசாலை ஒன்றில் பல வருடங்களாக ஆசிரியர் என இருந்த அவர், முன்று வருடங்களுக்கு முன் பென்சன் பெற்றார். பாடசாலை ஆட்சிக்காலத்தில் அவர் பையன்களை ‘அடக்கி ஆண்டதாக’ சொல்லுவார்; வகுப்பறையிலே கண்ணயர்ந்தவன், கொட்டாவி விட்டவன். முனுமுனுத்தவன், அனுங்கியவன், சொறிந்தவன், சோகித்தவன், அங்கே சிறிதேனும் தாமதமாக வந்தவன்—இன்னும் அவர் மனத்தில் படும் ஒழுக்க விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு ஒவ்வாத எந்த அசைவு இசைவுகளையோ செய்தவன், அவரது ஏச்சக்கும், வெளியேற்றலுக்கும் ஆளானாள்; குட்டலுக்கும், நுள்ளுதலுக்கும், உதைக்கும் கூட குறைவில்லை. மாணவரின் செய்கைக்குக் காரணம் கேட்க. ஏன், யோசிக்கக்கூட, மாஸ்றர் எந்தக் காலத்திலும் எத்தனித் ததில்லை. ஏன், எதற்கு, எதனால், எப்போது— என்ற வினாக்களுக்கு அவர் அகத்திலும் அகராதியிலும் இடமே கிடையாது பையன்களும் அடங்கிப் போன துண்டு. அதுவே அவருக்கு நிம்மதியையும் மனத் திருப்தி யையும் தந்தது. அப்படியானவருக்கு இப்போது ‘பொடியள்கள்’ என்றால் அந்த வார்த்தையே அவர்ஜி:கேட்டதும் அவர் உடல் உதறும்.

‘கெட்டுப் போனான்கள்.’

அத்தனைக்கும் அவருக்கு முன்று பையன்கள்; ஆசைக்கு ஒரு மகள் இல்லை. ஒரு பெட்டை மட்டும் இருந்திருந்தால்—வண்டனில் ஒரு வீடு, 30,000 பவுன் சிதனம், 5000 டினார் டொனேஷன், டொலர் நகை என்று தமையன் தமிழ்மாரைச் சாட்டிச் சிதனம் பேசித் தனது சர்வதேசப் பெறுமதிக்கு ஒரு சார் விளம்பரம் விடுத்திருக்க மாட்டாரா?

முத்தவன் 74-ஆம் ஆண்டு, பெண்கொடுத்த ஒவ்வொர் மாமனைத் திருப்தி செய்வதற்காக, இங்கிலாந்துக்கு அறுவை மருத்துவம் பயிலுச் சென்று மூன்றாம் தட்டை யும் ஆரம்ப எஃப். ஆர். சி. எஸ் பர்ட்சை ஒத்து வராது போகவே, ஜீரியாற்றிக்ஸ் என்ற கிழமுடுகள் மருத்துவமே மகேஸ்வரன் காட்டிய சேவை என்று எப்போது கையை வைத்தானோ, அவனுக்கு அடித்தது யோகம்— இலங்கையின் செலவாணிமொழியில் கோழஸ்வரஸ்! நடுவிலான பரந்தன் இரசாயனசாலையில் தொழில் நுட்ப உதவியாளராக இருந்தவன். 1977 இனக் கலவரத்தை வைத்து நாட்டின் எதிர்காலத்தை எடைபோட்டதன் விளைவாக, ஒமான் போய், அங்கே ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டல் ஒன்றில் ‘ரூம் போய்’ நமதுநாட்டின் அதிகாரி அரசாங்க அதிகாரிகளின் ஒரு மாத ஊதியத்தை மூன்றே மூன்று நாட்களில் உழைக்கிறான். கடைசிப் பையன் வேலையற்றவன். ‘விடுகாலி’ ‘கழிசறை’ என்று ஊரில் பெயர் பெற்றவன், 1984 கலவரத்தின் வாய்ப்பாக ஜேர்மனிக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு அகதிப்பணம் பெறுகின்றான்: அவனுக்குச் சம்பளம் 3,000 ரூபா என்று தாய் பெருமைப் படுவா. ஆகவே இந்த மூவரையும் தவிர, ‘உலகத்தில் மற்றப் பையன்கள் கெட்டுப் போனான்கள்’ என்று மாஸ்றர் வசைகூற, அவர் மனைவி ஆமோதிப்பாள்.

நாட்டின் எதிர் காலம் குனியத்தை நோக்குவதற்கு மட்டுமல்ல, தனது சொந்த வாழ்வின் இன்னஸ்களுக்கெல்லாம் இவன்கள்தான் காரணர் என்பது மாஸ்றரின் தீர்ப்பு. எவ்வளவு வசதிக் குறைவுகள்: மாத இறுதியில் பென்சன் பணம் வாங்க கிழுவில் நிற்கவேண்டும், தபால் கந்தோரிலே வான் கடிதம் கிடைப்பதில்லை, கொழும்புக் குளிர்பானம் வருவதில்லை... மாஸ்றரின் முறையீடு ஒரு நீண்ட பட்டியல்.

மினிவான் யாழ்ப்பாணத்தின் சனசஞ்சடியான பகுதி களைக் கடந்து இருபாலை வருவதற்கிடையில், தெரு

ஒரம் இருந்த கோவில்கள் எல்லாவற்றையும் மாஸ்றர். தான் வகுத்த கிரமத்தில், 'அப்பு' 'அம்மா' எனத்தொழுது கொண்டு போனார். அவன் எந்தக்கோவிலையும் கவனிக்க வில்லை; வானில் முன் கண்ணாடி ஜாடாக நேகே வெறித்துப் பார்த்தவாறு புலப்படாத எதையோ குடைந்து கொண்டிருந்தான்.

'இது நல்லதற்கல்ல'— மாஸ்றர் கிரகித்தார். 'கோவிலைப் புறக்கணிப்பவன்—தெய்வத்தில் நம்பிக்கை இல்லாதவன்—உலக நடத்தைக்கு அடங்காதவன்—அவன் எதையும் செய்யத் துணிவான்,' இப்படியான தருக்க வாதம் மனத்தைப் பலவீனப்படுத்த, அவனுடன் சினைகித வேஷம் போடுவதுதான் தற்போதைய சாதுரியம் என்று மாஸ்றர் தீர்மானித்தார், அவர் கேட்டார். 'தம்பி, கொழும்பில் இருந்தா வருகிறீர?'

'ஓம்'

'றயிலிலா'? இப்போது றயில் வடக்குப் பக்கம் பார்த்து வருவதில்லை என்று அவருக்குத் தெரியும்: 'ஓம்' என்ற ஒரே சொல்லான பதிலைத் தவிர்க்கக் கேட்ட கேள்வி இது.

'இல்லை'

ஃ ஃ ஃ

மாஸ்றர் இடைக்காட்டில் ஒரு சா வீட்டிற்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார். போஸ்ற் மாஸ்றர் சரவண பவனின் மனைவியார் இறந்துபோனா. அன்று காலை தான் பத்திரிகையில் பார்த்தார். ஈமக்கிரியைகள் காலை பதினொரு மணி அளவில்.

'ஹ். ஒரு மணி செல்லும்.'

பெஞ்சன் எடுத்தபின் அவர் இடைக்காட்டுக்குப்போக வில்லை ஆணைச்சோகாட்டையில் தங்கி விட்டார்,

‘செத்தவீட்டில் பல சினேகிதரைச் சுற்றிக்கலாம். அவர்களின் பிள்ளைகளும் வெளிநாடுகளில் இருக்கி ரார்கள். விசா, பாஸ்போர்ட் குடியுரிமை பிரச்சினைகள் என்றும், வெளிநாட்டுப் பணத்தின் பெறுமதி, மக்களின், மேல்விலாசங்கள், பேரப்பிள்ளைகளின் படிப்பு—இப்படியான புளுகுகள் என்றும் ஆராயவும் அருட்டவும் அதிகம் இருந்தது.

மஸ்செஸ்றரில் ஒரு நீர் வேலிப்பெட்டை இருக்கிறாள், என்ஜினியர் தமையனுடன் பத்து வருஷமாக, நிரந்தர அந்தஸ்துடன், ஏதோ வேலையாக, போன கிழமை அவளின் போட்டோவும் குறிப்பும் வந்கன. போட் டோவில் அவள் பொது நிறம், ஓவர் கோட் போட் இருந்ததாலோ என்னவோ சற்றுக் கணமாகத் தோன்றி னாள், ரேவதி நட்சத்திரம், வெளிநாட்டுச் சிவியம்... ‘அவள், நடுவிலானுக்கு... ஓமானில் இருந்து இங்கிலாந்து போவது சலபமாகும்,’

நீர் வேலியில் ஒரு ரியூஷன் கொட்டிலில் இருந்து ஒரு கூட்டம் பெண்பிள்ளைகள், பூப்பு வயதினர், ஆரவாரித்து வானில் ஏறி நிற்க இடம் பிடித்தார்கள். அவர்களில் ஒருத்தி முகத்தில் செவ்வழகு செல்லமாகத் தவழ், மிதமான தேக வணப்பும் வளர்ச்சியுமாகத் தோன்றியவள், இந்தப் பையன் பக்கத்தில் அவனுடன் ஒட்டாத குறையாக மிக நெருக்கமாக நின்று, தனது கையிலிருந்த அடுக்குப் புத்தகங்களைத் தனது கைப்பாரம் குறைப்பதற்காக இவனிடம் உரிமையுடன் கொடுத்தாள், எந்த விதமான அறிமுகமும் பிணைக்காமல்—ஒரு சம்பிரதாயப் புன் சிரிப்பு? அதுகூட இல்லை.

‘இவன் என்ன அன்னனா? அத்தானா?...ஓ! தலைவணா?’

அக்கம் பக்க உணர்வே இல்லாது இருக்கும் முரட்டு இவனைச் சுமுகமாக ஏற்றுக் கொள்ளும் இவனும்தான்

யார்? இவர்கள், இந்தப் பெண்கள் எல்லோரும் யார்? இது ஒரு புதிய குலம், ஒரே சாதி. இப்போது சிவப்பிரகாசம் மாஸ்ரருக்கு இன்னொரு ஊகம் ஊர்சிதமாகிறது: ‘பொடியள்கள் மட்டுமல்ல, பெட்டையள் கூட எங்கே போகிறார்கள்!

கெட்டுப் போனாளவை?

ஒரு சிறு மழு சொர்ந்து ஓய்வதுபோல் அந்தப் பெதும்பைசள் வான்ஸ்ருந்து சஸ்வலேன இறங்கி ணார்கள். இவன்ன் இவள் கூட போய்விட்டாள். அந்தக் தரிப்பில் ஒரு ஆற்றேழு மாதக் கர்ப்பினி ஏற்னாள். அவளைக் கண்டதும் மாஸ்ரர், பிரசவத்தையே பார்த்தவர் போல் திடுக்கென மறுபக்கம் முகம் திருப்பி, யன்னல் ஊடாக வளி உசகச் செய்திகளை மதிள்களில் வாசித்தார்; ரியூஷன் நியை மினி சினிமா விளம்பரங்கள். வீர மரணங்களுக்கு அஞ்சவிகள், போராளி இயக்கங்களின் அறிவிப்புகள்—போதைப் பொருள்கள், பதுங்கு குழிகள், பயிர்ச்செய்கை, முதல் உதவிப் பயிற்சி இத்தியாதி. மாஸ்ரருக்கு சுழலும் உலகம் திசையை மாற்றியது போல், கபாலம் கிறுகிறுத்தது. மினி வானும் தெருப் பள்ளங்களில் விழுந்து குலுக்கியது.

‘சே! இந்த இழிவுகளை வாசிக்காமல், எழுந்து அவளுக்கு உட்கார இடம் கொடுத்திருக்கலாம்.’

அவர்கள் திரும்பிப் பார்க்கும் போது அவள் இல்லை. அந்தக் கர்ப்பினி இருந்தாள், அவள் மடியில் சிவப்புக் கோடுகளுடைய அவனுடைய ‘பை’ இருந்தது.

‘அவளின் எதிர்காலக் குழந்தைக்குக் காப்பாக வைத் திருக்கக் கொடுத்திருக்கிறானோ?’ அவர் மனத்தினுள் ஏனாம் பெருமுச்சாக வெளிவந்தது.

அச்சுவேலிச் சந்தையில் வான் நீண்றதும், அவளிடம் தனது பையைப் பறித்த மாதிரி வாங்கிக் கொண்டு அவள்

இறங்கி விட்டான். அர்த்தமற்ற அவசரம் நிம்மதி, திதானம், நியாயம் அறியாதவணாகத் தள்ளிக் கொண்டு எப்படித் தொத்தி ஏறினானோ, அப்படியே குதித்து மறைந்து போனான்.

‘இக்காலச் சந்ததியின் பொருத்தமானதோர் பிரதிநிதி’

நிம்மதியான மனச் சிரிப்பு ஆறுதலாக மாஸ்றர் இறங்கினார்.

‘என்ன அவசரம்?’

‘இப்போது மனி பத்தாசிறது, இடைக்காட்டுக்கு அனரமணி நேரத்தில் நடந்து போய்விடலாம்.’

பக்கத்திலிருந்த ஒரு தெநிர்க் கடைக்குப் போய், ஒரு தெநிருக்கு ஓடர் கொடுத்தார். அவர் கேட்காமலே, கடைய பையன் வைத்த தட்டிலிருந்த வடைகளில் ஒன்றை எடுத்துக் கடித்தார்.

‘பழக்’

சிவப்பிரகாசம் மாஸ்றர் பி. எம். சரவணபவன் வீட்டிற்கு போன்போது, அந்தப் பழைய நாற்சார் வீட்டின் உள் முற்றத்தில், கிரியைகள் அப்போதுதான் தொடங்கியிருந்தன. சுற்றிவர நிறையப் பெண்களும், சில இரத்த உருச்து ஆண்களும் இருந்தனர். உள்ளே இப்போது போக மாஸ்றருக்குத் தோன்றவில்லை. அவருடன் பேசக்கூடிய சகாக்கள் வெளியே கன்வல்ஸ் பந்தலின் கீழே தொட்டம் தொட்டமாக, வற்றிய குளத்தின் சேற்றில் கிழட்டுக் கொக்குகள் போல் வெள்ளை உடுத்து இருந்தனர். பி. எம். அவ்விடத்திற்கு வரவில்லை. ஆறுமாதங்களுக்கு முன் அவருக்குப் பக்கவாதம் ஏற்பட்டு

சி-6

பேச்சும் போய்விட்டது. அவரைக் கிரியை இடத்தில் ஒரு நாற்காலியில் இருத்தி வைத்திருப்பதாகப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

மாஸ்ரூக்கு ஏமாற்றம், நினைத்ததுபோல் யாருடனும் பேச முடியவில்லை. நேரம் அப்படி, மரணமும் சமூகத்திற்கு இன்னும் ஒரு எச்சரிப்பு; அனைவர் முகத்தி ஒழும் மரண பயம் அழுந்தியது. இரண்டு நாட்களுக்குமுன் செல்லச்சந்நிதி கோவிலில், தொண்டமனாற்று ஆயிகாம்பிவிருந்து வந்த ஷெல்லுக்குப் பலியானவர்களில், இந்த மனையின் தாயும் ஒருத்தி; பாதி முகம், பாதி உடல் பாதி எல்லாம் கருகிவிட்டன. அதைப் பார்க்க மாஸ்ரூவிரும்பவில்லை.

எத்தகைய நிலைமையிலும், தன்னுடன் ஒத்துவரக் கூடியவர்களை மனிதன் எப்படியோ இனம் கண்டு கொள்கிறான். மாஸ்ரூ அப்படியான ஒரு சிலர் மத்தியில் போய் உட்கார்ந்தார். சிறிது வேளை வயோதிப மௌனம் அங்கே வசதியாகச் சிந்தித்தது. அவர்களில் ஒரு ஆசிரியர். வெகு காலத்திற்கு முன்பே மாணவர்களால் 'ஹாஸ்' என்று பட்டம் குட்டப்பட்டவர். சிரியஸாகச் சாற்றினார்: 'மனுஷி' ஆயி இருப்பது தெரிந்தும், கோவிலுக்குப் போயிருக்கப்படாது' அவர் வாய் முடுவதற்குமுன், அதை ஒரே வார்த்தையில் ஆமோதித்தவர் சிவப்பிரகாசம்.

'பேய்த்தனம்'

'கோவிலுக்கு அண்மையில் இராணுவ முகாம் இருக்கலாமா?'

'பொது மக்கள் மீது போர்க் குண்டுகளை எய்யலாமா?'

இப்படியான கேள்விகளைக் கேட்கப் பழக்கப்பட்ட வர்கள் சிவப்பிரகாசம் மாஸ்ரூ இருந்த கூட்டத்தில் யாரும் இருக்கவில்லை.

கிரியைகள் முடிந்ததும், பெண்களின் கடைசி ஒலம் துவித்தது. பிரேதப்பெட்டி பெண்களின் இழுபறிக்கு இடையே மூடப்பட்டபின், சிவப்பிரகாசம் மாஸ்றர் உள்ளே சென்று பி. எம். சரவணபவனுக்குத் தன் முகத் தைக் காட்டினார். பாடை தூக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு வரின் செவிப்பறைகளிலே, குறுணி ஈயக் குண்டுகள் விழுந் திதுபோல், பறைமேளம் பயங்கரமாக ஆரவாரித்தது.

வெட்டப்பட்ட வெலியைப் பாடை தாண்டுகிறது. சிவப்பிரகாசம் அப்போதுதான் அந்தப்பையணை அவதானித்தார். மினிவானில் அவருடன் வந்த அவனை நன்றாகச் சுவரம் செய்யப்பட்ட அந்த முகத்தில் எண்ணேய் இல்லை கண்ணீர். மார்பிளை பூனூல். கையிலே கொள்ளிக் குடம். அவன் பாடைக்கு முன்னால் நடந்து வந்தான், நிற்கும் போதெல்லாம் திரும்பித் திரும்பி அங்கே தாயைப் பார்க்கிறான்.

மாஸ்றருக்கு ஓர் அழூர்வமான அதிர்ச்சி ஏற்படுகிறது, மூளையிலே மின்னல் கீற்றுகள் ஊடுருவுவதுபோல நிலை மைகள் தெளிவாகின்றன. அவர் மனத்திலே கேள்விகள் உருவாகின்றன.

ஏன், எதற்கு, எதனால், எப்போது?.....

பாடை இடைக்காட்டுப் பாடசாலையைத் தாண்டுகிறது. பல பயைன்கள் மாஸ்றரின் நினைவிலே தோன்றுகிறார்கள், கண்ணயர்ந்தவன். சிகாட்டாவி விட்டவன், அழுதவன், அழுக்கு உடை உடுத்தவன் இவற்றிற்கும் காரணகாரியங்கள், குடும்ப— சமூகத் தொடர்புடையனவாக, துயரும் துன்பமும் நிறைந்தனவாக. தவிக்க முடியாதவையாக இருந்திருக்கலாமோ?

அப்பால், தூரத்திலே ஆமி ஷஸ்லடிக்கும் முழுக்கம் பறை ஒசையை மூழ்கடிக்கிறது. ஊர்வலத்தின் முகங்களிலே மீண்டும் மரண பயம்.

எந்த முகாம்? வசாவிழான், வல்வெட்டிடி, பலாவி, ஊர்கள் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன.

அறியாயமாக இரந்த. அறிந்தவர் பலர் சிலப்பிரகாசம் மாஸ்திரின் உள்ளத்திலே நியாயம் கேட்கப் பிறந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்பின் கலாபரமஸ்வரன் முதல் வணக்கத்தின் வென்செஸ்லாஸ் வரை.

‘நாம் அறியாதவர் யார் யாரோ?’

அகாலமான வருடங்கள்: மனசறியத் திரும்புகின்றன: 1956, 1958, 1961, 1974, 1977, 1981, 1983.....

‘இனி?’

சமூகத்தின் அலங்கோலங்கள் சோகக் காட்சி தருகின்றன. அனாதைகள், அகதிகள், விதவைகள், வக்கற்ற வர்கள், கையும் காலும், கண்ணும்-கற்பும் இழந்தவர்கள்

ஷெல்லோசை விட்டுவிட்டுக் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. மேலே ஹெவி ஒன்று வட்டமிடுகிறது. தமக்கைமாருடன், பட்டவைகளில் நின்று பிரேத ஊர்வலத் தைப் பார்க்கவந்த சிறுவர்கள் பருந்தைக்கண்ட குஞ்ச களெனப் பதுங்கவில்லை. பூரசந்தடிகளைத் துப்பாக்கி கள் என்ற பாவணையில் உயர்த்தி ஹெவிக்குக் குறிபார்க்கிறார்கள். அவர்களும் அவனுக்குத் தெரியாமல் இல்லை.

அவன் இப்போது பாடையைத் திரும்பி திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. அவனைப் பெற்ற அந்த ஒருத்தி, ஒரு மணி நேரத்தில் முழுமையாகக் கரியாகிவிடுவாள்.

அவன் கீழே மண்ணைப் பார்த்து மெல்ல நடந்து வருகிறான்; தீர்க்கமான பார்வை அது. அங்கேயும் ஒரு தாய்—அவனுடைய தாயகம்.

‘அவனுடைய இந்தப் பார்வையிலும் அர்த்தம் இருப்பது போல் தெரிகிறது’

(மல்லிகை, ஆகஸ்ட் 1986)

7. பதுங்கு குழி

ஹெவியின் யந்திர உறுமல் கேட்டது. ஆகாயத்தை அண்ணாந்து பார்த்தவாறு வரதன் கூக்குரவிட்டான்.

'ஓடி வாருங்கோ, தூரத்திலே இரண்டு பொம்மர் எனும் தெரியுது'

இல விநாடிகளில், மேலே மூன்று விமானங்கள்— உயரத்திலே பருந்துகள் போல் இரு பொம்மர்களும், தாழு ஒரு ஹெவிகோப்ரரும் வட்டமிட்டன. இதற்கிடையில் அந்த வட்டாரத்தில் வாழும் குடும்பங்கள் தமது பதுங்கு குழிகளில் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். காலை 4.45. பால சூரியன் பெளர்ணமி ஒளியில் பொம்மர்கள் குறிப் பார்த்துக் கண்டு வீசுவதற்குத் தகுந்த நேரம் என்ற பீதி எல்லோரு டைய நெஞ்சையும் நெருக்கியது. இதற்கு முன் குண்டு வீச்சு இரு தடவையும் இதே நேரத்தில்தான் நஸ்தூரில் நடந்தது.

வரதனின் வனவில் வேவி ஓரமாக வெட்டப்பட்டிருந்த பதுங்கு குழியில் அவன், அவனின் தாய் செல்லமணி, தங்கை வரதா, அவர்கள் வீட்டில் தங்கியிருக்கும் ரோசராணியும் மரியம்பீபியும், அவர்கள் இருவரும் யாழ்ப் பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலைப்பீடு மாணவிகள்.

'பாட்டா, எங்களுக்கும் ஒரு பதுங்குகுழி வெட்டவேண்டும்', 'எங்கள் வகுப்பிலே எல்லாப் பையன்கள் வீட்டிலும் வெட்டியாச்சு', 'பதுங்கு குழி உயிருக்குப்பாது காப்பாம்'—இவ்வாறு ஐந்தாம் வகுப்பில் படிக்கும் வரதன் தன் தாயின் தகப்பனுக்கு, பாடசாலையில் இருந்து வரும்

போது சில நாட்களாகக் கூறி வந்தான். செல்லத்துரைக் கிழவன் நேற்று முன் வரை இதை எல்லாம் கேட்டுச் சிரித்து விட்டுப் பேசாமல் இருந்தார். அந்த வட்டாரத்தில் இரு நாட்கள் குண்டுகள் மாடி வீடுகளில் விழுந்தது உண்மைதான். மாடி வீடுகள் போராளிகளின் காம்ப் என்ற எண்ணம் இராணுவத்திற்கு உண்டு. மாடி வீட்டு மச்சில் இருந்து 10 கலிபர் துவக்குப் பூட்டி ஹெவியை கட்டு விபுத்த முடியுமாய். ஆனால் செல்லத்துரையின் வீடு மாடி அல்ல, அது பழைய நாற்சார் வீடுதான். அத்துடன் பதுங்கு குழி வெட்டுவதற்குக் குறைந்தது 500 ரூபா வேண்டுமோ 'மூன்று பொம்மர்களை வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு வீட்டின் மேலும் அவர்களால் குண்டுகள் போட முடியாது. யாழிப்பாணக் கோட்டையிலிருந்து 'ஷெல்' அடிக்கிறார்கள். அதற்குப் பதுங்கு குழிகளால் பிரயோசனம் இல்லை.' இப்படியாக, இலங்கை இராணுவத்தின் பரிமாணத்தை அறிந்த ஒருவர்போல் கிழவன் கூறி வந்தார்.

நேற்று முன் தினம், அதிகாலை 3-30, நல்லூரின் மேலே வானம் நொருங்கி ஒவ்வொரு வீட்டின் கூரை களிலே இடித் துகழ்களாகச் சொரிந்தது போன்ற ஒசை எல்லோரையும் அடித்து ஏழுப்பியது. காங்கேசன் துறையீருந்து போராளிகளின் மோட்டார் வான் ஒன்றைத் துரத்தி வந்த ஒரு ஹெலி, அதைக் கோட்டை விடவே, ஏமாற்றத்தில் வெறி பிடித்து துயிலிலிருந்த பூமிமேல் சரமாரியாகச் சுட்டுத்தள்ளியது அயலிலே ஒரு வீட்டில் தூக்கத்திலிருந்த ஒரு வயோதிப்பை துப்பாக்கிக் குண்டுத் தளைத்தது. மற்றவர்கள் வீடுகளிலே எங்கும் துவாரங்கள். அவர்கள் வளவுகளிலே, வாழைகளிலே, பனைகளிலே, தென்னைகளிலே சன்னங்கள். அன்று நண்பகல் சீபிளேஸ் ஒன்று வந்து படமெடுத்துச் சென்றது. சீபிளேஸ் வந்து போனால் பொம்மர் வரும் என்பதும் அனுபவம். வரதன் சொன்னாள், 'கோள்மூட்டி வந்து

போறான். நானை ஆள்காட்டியைக் கூட்டிக் கொண்டு பொம்மர் வரும்' சிப்பிளேனைக் கோள்முட்டி என்றும், பொம்மருக்குத் திசையும் குறியும் காட்டும் ஹெலியை ஆள்காட்டி என்றும் பின்னைகள் பட்டம் சூட்டிலிட்டார்கள்.

அந்தியில் வரதனை பாட்டா செல்லத்துரை இருவர் உதலியுடன் 'டானா' வடிவில் ஒரு பதுங்கு குழி வெட்டி னார். பக்கத்துப் பின்னையார் கோயில் வளவில் சோடை போயிருந்த ஒரு தென்னைமரம் குழிக்கு மேலே அடுக்கு வதற்கு வேண்டிய குற்றிகளுக்கு உபயோகப்பட்டது. அவற்றின் மேலே மண் மூட்டைகள் வைத்து மண்ணால் மூடப்பட்டது.

கிழவன் உள்ளே போகவில்லை. வெளியே மிஞ்சிய ஒரு மரக்குற்றியின் மேல் குழிக்குக் காவலாளிபோல் இருந்தார் வாய்விட்டு கூறாவிட்டாலும் அந்தக் குழி அவர் பணத்தில் சவக்குழியை ஞாபகமூட்டியது. வரதன் தலையை நீட்டிப்பார்த்து 'பாட்டா உள்ளே வாங்கோ' என்று அவசரப்படுத்தினான். 'தேவையானால் வாறன்' என்றார் செல்லத்துரை; சாவகாசமாக வெற்றிலையை மென்று இரத்தச் சிவப்பாகத் துப்பிக் கொண்டிருந்தார்.

மேற்குத் திசையிலே இருபொம்மர்கள் மாறி மாறிச் சத்தாருக்குக் கீழே இறங்கியபின் மேலே உன்னிப் போகும் போது பேரோசைகள் கேட்டன. 'ஆஸ்பத்திரியைச் சுற்றித்தான் அருச்சனை நடக்குது' என்று கிழவன் முனை முனுத்தார். தொடர்ந்து ஹெலியின் குடுகள்; அதை எதிர்த்து பையன்களின் 10 கலிபர் வெட்டுக்கள்; கோட்டையிலிருந்து ஷெல்லோசைகள். பூமியின் நான்கு திக்கும் அதிர்ந்தன.

'வாங்கோ பாட்டா' மீண்டும் வரதன்.

'வாங்கோ பாட்டா, பதுங்கு குழி பாதுகாப்பு' இது வரதா.

‘நான் பாதுகாப்பான இடத்தில்தான் இருக்கிறேன்’ என்று சொன்னார் செல்லத்துரை. கிழவனின் வாயில் ஒரு விரக்திச் சிரிப்பு அகப்பட்டது. ‘இது பாதுகாப்பில்லை என்றால், உதுகும் பாதுகாப்பில்லைத்தான்’

வரதனுக்கும். வரதாவுக்கும் இந்தப் பேச்சு விளங்க வில்லை. மற்றவர்களுக்கு அவர் சொன்னது கேட்க வில்லை: கேட்டிருந்தால் பல்கணல்கழக மாணவிகள் ஏதாவது அர்த்தம் கண்டிருப்பார்களோ! அவரின் பேச்சு அவர்களுக்கு மிகவும் பிரியமானதாகும். அவர் பேச்சில் கேளி, ‘கிண்டல், சொட்டை, சிலேடை பிரயத்தனம் இல்லாது தானாக வந்து சிந்தனையைக் கிளப்பும், அல்லது அசிரத்தையைக் குழப்பும், ஹாச மலரும், மரியம் பிபியும் சிரிப்பார்கள், நாணி அழுவார்கள். ஒடி ஒளிப் பார்கள், முடிவில் போய் இருந்து சிந்திப்பார்கள். தமது பேராசிரியர்களுக்கே இல்லாத விவேகமும், நிலைமையைப் புரிந்து கொள்ளும் சக்தியும் பாட்டாவுக்கு இருப்பதாகப் பேசிக் கொள்வார்கள்.

செல்லத்துரை சுருட்டுத் தொழில் புரிந்த காலத்தில் திறமையான தொழிலாளி, நாளுக்கு ஆயிரம் சுருட்டுக்கள், சுருட்டிலிட்டுத்தான் இருந்த இடத்தைவிட்டு எழுவார். அவர் சுருட்டுக் கொட்டிலில் பேசும் பேச்சுக்கள் பிரசித்தம். தொழிலாளர் நன்மைக்காகப் பத்திரிகைகளைப் பகிரங்கமாகப் படிப்பதும் அவர்தான். ‘அண்ணை நீ படிச்சிருந்தால் ஒரு அப்புக்காத்தாக வந்திருப்பாய்’ என்று புகழ்ந்து சக சுருட்டுக்காரர் அவர் உச்சியில் ஜஸ் வைப் பார். அவருடைய பகிடிகளில் சிலேடையும் சொற் சாலமும் தாராளம்; அவற்றில் சில சொந்தச் சரக்கு, சில கேங்நது போன இரவல்கள்; இன்னும் சில சுருட்டுக் கொட்டி வூக்கு வெளியே கூறமுடியாதன.

சுருட்டு முதலாளியின் சோவியாக கொழும்பு ஐந்து வாம்புச் சந்திக் கடைகளுக்குப் போய்வரும்செல்லத்துரை, அங்கே ஒரு கடையில் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டு, வியாபாரம் பழகி, தாணாக கொட்டான்செனை முத்து மாரிஅம்மன் கோவிலுக்கு முன்னால் சுருட்டுடன் சோப்பு, சீப்பு, பவுடர், சிரட் இத்தியாதி விற்கும் 'பேப்பர்' கடை போட்டார்.

தூரத்திலே யாழ் ரவுனுக்கு மேலே குபீர் குபீர் குபீரெனப் புகை திரண்டு எழுந்தது பக்கத்து வளவிலிருந்து பொன்னையா மாஸ்ரர் வேலிக்கு மேலால் பார்த்துச் சொன்னார். 'றவுனிலை பல கடைகள் எரியுதாம். அவ்ரோ பிளேனிலிருந்து பெற்றோல் குண்டு வீசு ராண்களாம்.' தமது பதங்கு குழிகளிலிருந்து காவாறு வதற்கு அவ்வப்போது வெளியே வந்து அயலவர் செய்தி பரிமாறிக் கொள்வர். ஒரு பொம்மர் தாழப் பறந்தது. ஒசை குடலைக் கலக்கியது. பொன்னையா பதகளிப்புடன் பதங்கு குழிக்குத் திரும்பிவிட்டார். செல்லத்துரை அப்படியே இருந்தார். அவருக்கு 1958 ஆம் வருடம் கொழும்பில் தணது கடை சிங்களக் காடையர் களால் தியிட்டுப் பொசுக்கப்பட்ட ஞாபகம் வந்தது. அவர் அகதிக் கப்பலில் யாழ்ப்பாணம் அடைந்து, உடுத்த வேட்டி சால்வையுடன் சுதந்திரமாகத் தணது வீட்டிற்கு, வந்தபோது அவரது மகள் செல்லமணி விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு மாதப் பின்னால். அப்படியே அள்ளிக் கொஞ்சியது நேற்று போல இருக்கிறது. இதை யெல்லாம் கிழவன் பேரப்பிள்ளைகளுக்குக் கூறியிருக்கிறார். அது அவருக்குப் பொழுதுபோக்கு, சிறுவர் களுக்கும் உபகடை போல் ருசியானது. அவர் சொல்லுவார்: 'நான் உயிர் தப்பினது கடவுள் செயல். உங்கள் அம்மா அதிட்டக்காரி'

வரதன் விடுவாணா? 'அப்படியிருந்தும் திரும்பவும் கொழும்புக்குப் போன்னீங்கள்தானே பாட்டா?' என்று கேட்பான், அவரது விடை ஒரு புன்னகையாய் மலர்ந்து, ஒரு நொடியில் அவிட்டுச் சிரிப்பாக வெடிக்கும்.

'பேய்த்தனம்தான்' அவர் ஒத்துக் கொள்வார்.

'1971 இல் எனக்குத் தலையில் இரும்புக் கம்பியால் அடிச்சுப் போட்டாங்கள். மயக்கமடைந்து விழுந்து போனேன்'

கடை மறுபடியும் எரிந்து விட்டது. புதிய கடை அது.

ஒரு முஸ்லிம் நண்பரால் (மரியம் பீபியின் தந்தை) காப்பாற்றப்பட்டு மட்டக்களப்புக்கு அழைத்துச் செல்லப் பட்டார். அங்கே மீண்டும் சுதந்திரமாகச் சுவாசித்து. உடல் குணமாகி யாழிப்பானம் வந்தார், செல்லமணி அப்போது ருதுவாகியிருந்தாள்.

'அவள் அதிஷ்டக்காரி'

இந்தச் சம்பவத்திற்கு அவள் இராகமும் தாளமும் அமைத்துக் கூறும்போது பேரப்பிள்ளைகளும் பீபியும் தம்மை மறந்த நிலையில் இருப்பர்.

இப்போது தாலி இழந்து, நிறப் புடவைகள் அணி வதைத் தவிர்த்து, 30 வயதில், நாடகத்திற்குக் கிழவீ வேடம் போட்டவள்போல் தோன்றும் செல்லமணி அக்கா 1971 இல் வாலைக் குமரி—ரோசமலரும் சோடனை செய்து கற்பணையில் களிப்பாள்.

1971 கலவரத்தின் போதும் 'என்றை தலை தப்பியது அவளால் தான்'

இனக் கலவரமும் காடையரின் அட்டகாசமும் தொடங்குவதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்பே மகளின் கலியான வைபவத்திற்கு நல்லூர் வந்துவிட்டார்.

அவருக்கு அப்போது சொந்தமாகக் கடை இருக்கவில்லை. இரு இழப்புகளின் பின் அந்த ஆசை போய் விட்டது; கொழும்பு கோட்டை றயில்லை ஸ்டேசனின் முன்னிருந்த ஆனந்த பலானில் காஷியராக வேலைசெய்தார். அந்தக் கலவரத்தின் போது ஆனந்த பலானின் முதலாளியின் மகனும், காஷியர் சிற்றில் அப்போது இருந்த ஒரு சிப்பந்தியும் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். ஹோட்டல் ராட்சத அடுப்பில் வெந்து கரியாயிற்று.

‘நான் இந்தப் பதுங்கு குழிக்கு ஏற்கனவே வந்து தஞ்ச மடைந்ததால் இப்ப உங்களுக்குக் கடை சொல்லுறுதன்’ என்பார் செல்லத்துரை.

‘பதுங்கு குழியா?’ கேட்பாள் வரதா.

பாட்டா செல்லத்துரை ஒரு சின்னச் சிரிப்போடு தன் அடர்த்தியான மீசையைத் தடவி விடுவார். 1977 ஆம் ஆண்டில் தன் மகளின் கலியாணம் நடைபெற்ற அந்தக் காட்சிதான் அவர் மனத்தில் நிலைத்து நிற்கின்றது. தான் வாயைக் கட்டி வயிற்றைக் கட்டிச் சேர்த்து வைத்ததில், கலவரக் கள்வர்களிடமிருந்து தப்பியவற்றை எல்லாம் சேர்த்து ஒரு அரசாங்க உத்தியோகஸ்தரை மாப்பினையாக்கடுத்தார். மருமகன் சிவபாலன் ரேயில்வேகுமாஸ்தா ட்சனமும் குணமும் பொருந்திய பையன்.

‘சிங்களப் பகுதியில் இனி வியாபாரம் செய்ய முடியாது- அரசாங்க வேலை என்றால் நிரந்தரமானது பாது காப்பானதும்’ இப்படிச் செல்லத்துரை சொன்னார். எத்தனையோ யாழிப்பானத்தவர் போல் அவரும் தப்புக்கணக்குப் போட்டுவிட்டார்.

1983—

கோள்ளள எனக் கோதாரி எனப் பரவிய இந்தவருடத்தின் சிங்களப் பயங்கரவாதத்தைப் பற்றிச் செல்லத்துரை தனது பேரப்பின்னைகளுடன் பேசுவ

தில்லை அவர் மனம் அவற்றைத் கடையாகக் கூற முடிய வில்லை. அந்த ஆண்டு வரதனுக்கு ஐந்து வயது, வரதா வுக்கு மூன்று. அப்பா, சுவாமியிடம் போட்டார்' என்று மட்டும் செல்லத்துரை அவர்கள் தகப்பனைப் பற்றிக் கூறினார். அப்படியே அவர்களும் எண்ணினார்கள் என்று சென்ற வருடம் வரை நம்பினார். குழந்தைகள் எப்போதும் குழந்தைகள் என்றும், சிறுவர்களும் எப்போதும் சிறுவர்கள் என்றும் நினைப்பு.

போனவருடம் மீன் பிடிப்பதற்குப் படகில் போன முப்பது தமிழர்கள் கறுப்புச் சட்டை அணிந்த சிங்களக் கலிப்படையினரால் வாள்களால் வெட்டித் துண்டமாக் கப்பட்டார்கள். இந்தத் திமர் படையினர் இனக்கலவரங்களின் போது கலவரம் செய்யும் காடையர்; துப்பாக்கி உபயோகிக்கத் தெரியாதவர்கள். பத்திரிகையில் வந்த இந்தச் செய்தியை செல்லத்துரை வீட்டிற்கு வந்த ஒருவர் சல்லாபித்த போது வரதன் சொன்னான்:

'மாமா, எங்கள் அப்பானவயும் இப்படித்தான் வெட்டிக் கொன்றார்கள்' இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கிழவன் திகைத்துப் போனார். 1983 இல் அனுராதபுரம் ரயில்லே ஸ்டேசனில் கடமையாற்றிய ஸ்டேசன் அதிபர் உட்பட மூன்று தமிழர்கள் அலங்கோலமாகத் துண்டிக்கப் பட்டார்கள். அவர்களில் ஒருவர் வரதனின் தகப்பன். பிரேதச்சை யாழிப்பானம் கொண்டுவரும் நிலையில் அது இருக்கவில்லை.

ஒரு பாரிய வெடிச்சத்தம். அருகாமையில் குண்டு விழுந்தது போல் கேட்டதுடன் நிலம் அதிர்ந்தது.

'அப்பு வாஸ், அவரைக் குடுக்கிட்டன். நீயும், என்னையும் பின்னைகளையும் அனாதரவாக விட்டுட்டுப் போகப்போறியா?'

மகள் செல்லமணிபதுங்கு குழியின் வாசவில் தலையை நீட்டிக் கெஞ்சினாள். கிழவன் மெல்லக் காலை எடுத்துக் குழியின் முதற் படிபில் வைத்து மெல்ல இரண்டாம் படி யிலும் வைத்து அப்படியே இருந்துவிட்டார்; உள்ளே போகவில்லை. உள்ளே ஒரே இருட்டு; எறும்பு பூச்சி கறையான், பாம்பு வராது தெளிக்கப்பட்ட கமக்ளீன் மண்ணொன்றைய் நாற்ற உபத்திரவும் வேறு.

நேற்றுக் காலையிலே பத்திரிகையிலே வந்த ஒரு செய்தியைக் கிழவன் வீட்டில் யாருடனும் பரிமாறிக் கொள்ளவில்லை. பதுங்கு குழி அமைப்பதற்குத் தீர்மானித்து விட்டார். ஆகவே அதன் மேல் பிள்ளைகள் வைத்துள்ள நம்பிக்கையைக் குறைக்க அவர் விரும்ப வில்லை.

‘பலாவி முகாமிலிருந்து நடைபவனியில் வந்த இராணு வத்தினர், வள்ளாய் கிராமத்தில் பதுங்கு குழியில் பதுங்கி பாதுகாப்புக்கு இருந்த ஒரு குடும்பத்தின் ஆறு பேரையுப் பெளியே இழுத்துச் சுட்டுக் கொன்று விட்டார்கள்’ இது தான் அந்தச் செய்தி.

‘இது, இந்த மண்ணுக்கு மேலே ஆபத்தென்றால், உதுகும் ஆபத்துத்தான்’ அதை மீண்டும் வாய் திறந்து கூறவில்லை; மீசையை வருடிக் கொண்டார். நல்ல வேளையாக தரை மார்க்கமாக நல்லூருக்கு இன்னும் இராணுவம் வர முடியவில்லை. அதுதான் ஆகாயத்தி விருந்து இவ்வளவு அட்டகாசம். இந்த ஆகாயத் தாக்கு தலை இருந்து பதுங்கு குழி நல்ல இடம்தான். கிழவன் யோசனை செய்து கொண்டிருந்தார்.

சமீப காலத்தில் நம்பமுடியாத அழிவுமான அதிசய மான உண்மைச் செய்திகளும், அதீத கற்பனையுள்ள எழுத தாளருக்கே மனத்தில் மருளாத நிகழ்ச்சி வர்ணனை களும் பத்திரிகைகளில் வருவது சர்வ சாதாரணமாகி விட்டன. ஷெல்களும், ஹெலியிலிருந்து குடுகளும் புரிந்த

சோகக் கூத்துக்கள் அவை; கலியாணப் பந்தரில் செஷல்—மணிமகன் மரணம்; மரண வைபவத்தில் ஹெலியின் வேட்டுக்கள்—புரோகிதர் உட்படச் சகலரும் அயல் வீடு களில் தஞ்சம்; வைத்திய சாலை வார்ட்டில் செஷல்—ஆறு நோயாளிகள் மரணம்; வீட்டின் மேல் செஷல்—ஒரு குடும் பத்தில் ஐவர் மரணம்; கோவிலிலே, கோபுரத்திலே பாட சாலையிலே, அம்புவன்ஸ் வண்டியிலே செஷல், செஷல்.

என்றாலும், இதுவரை கிழவன் சாதாரண வாழ்வைக் கைய தடத்தினார். கோவில், குளம், வயல், வாய்க்கால், கடைத்தெரு ஒன்றையும் குறைக்கவில்லை. கிழவனின் போக்கு மற்றவர்களுக்குத் துணிகரமாகவே தோன்றியது. சில நாட்களுக்கு முன் அயலவர்கள் மேகத்தின் முழுக்கத் தைக் கேட்டுப் பதுங்கு குழிகளுக்குள் ஓதுங்கினார்கள்.

ஒரை ஒன்றும் கேட்கவில்லை. ‘இன்றைய வேட்டை முடிஞ்சு போச்சு’ என்றவாறு செல்லமணி தகப்பனை விலக்கிக் கொண்டு பதுங்கு குழியிலிருந்து வெளியே வந்தாள். செல்லமணி கிழவனின் மனம் அவளைப் பார்த்தது, ‘செல்லமணி! ஒரு கலவரங்களின் போது பிறந்து, ஒரு கலவரத்திலே ருதுவாகி, மற்றொன்றில் மாங்கல்யம் பெற்று, ஒரு கொடுரே கொடுமையின் போது விதவையானவள்.’

அந்த இனக் கலவரங்களின் ஆழமான நினைப்பு செல்லத்துரைக் கிழவனின் மனத்தில் நியாயமான சிந்தனையைத் தோற்றுவித்தது. இப்போது நடைபெறுவது கிழவனுக்கு ஒரு போராகவே தோன்றியது. ஸ்ரீவங்கா இராணுவத்திற்கும் தமிழ்ப் போராளிகளுக்குமடையே அது நடைபெறுகிறது. போரைப் புரிந்து ஏகாள்ளக்கூடிய தாக இருக்கின்றது, அவருக்குப் புரியாதது! அந்த வாரங்கள், அந்த வருடங்கள். 1956 முதல் 1983 வரை போர் இல்லை. ஆயுதம் தாங்கிய தமிழ்ப் போராளிகள் இருக்கவில்லை.

‘அந்தக்காலத்திலை காந்தி வழியில் சத்தியாக்கிரகம் நடத்து.’

‘அரசியலிலே உரிமைகள் கேட்டு எமது தலைவர்கள் சமரசப் பேச்சுக்குப் போனார்கள்’

ஓப்பந்தங்கள் எழுதப்பட்டன. கிழவனுக்கு அரசியல் விடயங்கள் தெளிவான மணப்பாடம். ஆனால் அந்தக் காலத்தில் கலவரங்கள் மூண்டன. பெறுமதியில்லாத நிதம்வுகள், அயலவர் மனஸ்தாபம், தனிப்பட்ட வியாபாரப் போட்டி பொறாமை, காம விவகாரம்—யார் குற்றவாளியாக இருந்தாலும் கலவரத்தை உண்டாக்கியது. அந்தக் கலவரங்கள் காட்டுத்தீயும் சுழல் காற்றும் சேர்ந்தது போல் பரவும்; தொட்டம் தொட்டமாக, பரவாக, திமர் திமரென, கொடுரமாக தமிழர் பாதிக்கப் படுவர். செல்லத்துறைக் கிழவனின் நெஞ்சு விம்மியவாறு ஒரு நிமிடம் நிலைகொண்டது.

‘வடக்கும் கிழக்கும் எமது பதுங்கு குழிகள்’

“இவ்வொருவராக பதுங்கு குழியிலிருந்து வெளி வந்தார்கள். உடலில் இருந்த மன்னைத் தட்டிக் கொண்டார்கள். செல்லத்துறைப் பாட்டா மீண்டும் கூறினார்;

‘இந்த மன் எமக்குச் சொந்தமில்லை என்றால், நாங்கள் பதுங்குவதற்கும் இடமில்லை’

‘கோப்பி குடிக்க, வா அப்பு’ என்று செல்லமணி அவரை அழைத்தாள்.

(மல்லிகை, ஜூலை 1988)

8. கதையோடு கதையாக...

ஞாயிறு இதழின் இலக்கியப் பக்கங்களுக்காக இறுதி வேலைகளை முடித்தபின், அலுவலகப் பையனைத் தேநீருக்கு அனுப்பி விட்டு, நான்காம் மேல்மாடியன்னல் வழியாகப் பார்த்தேன். கட்டடங்களுக்கு அப்பால், வான் விலிப்பில் அஸ்தமிக்கும் சூரியன் கண்களைக் குருடாக்கும் ஒளிர்வை இழந்த நிலையில், காலிக்கும் பூரணை மதியோ என்று ஐயுறச் செய்தது; அதன் முகமெல்லாம் குங்கும் சந்தளைக் கலவை, அந்தியில் வெளியாகும் எங்கள் ஆங்கிலத் தினசரியின் பிந்திய பதிப்பை ஏற்றிய வான்கள் புறப் பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

காவல்காரனின் அனுமதி பெற்று வந்த ஒரு வோக்ஸ் வாகன் காரிலிருந்து இறங்கிய ஒருவர், மேலே ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு, பிரதான வாசலால் உள்ளே நுழைந்தார். பார்த்த. அந்த முகம் அறிமுகமானது; அவர் தான் கலாந்தி திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி, பல்கலைக் கழுத்திலே தொல்பொருளியல் சிறீஷ்ட விரிவுரையாளர். சில வருடங்களுக்கு முன் யாழ்ப்பாணத்தில் அவர் நடத்திய அகழ்வு ஆராய்ச்சி பற்றிய ஒரு ஜனரஞ்சகசுக் கட்டுரையை நாங்கள் பிரசுரித்தோம். அப்போதுகூட அவர் எமது அலுவலகத்திற்கு வந்ததில்லை. எல்லாத் தொடர்புகளும் தபால் மூலம்தான்.

யாழ் குடாநாட்டின் வரலாறு, வழக்கம், வளப்பம் வகையறா தொடர்பானகருத்தரங்களில் நான் அவரைப் பார்த்திருக்கிறேன். நிலத்தைத் தோண்டும்போது அதப் படும் ஒரு சல்லியோ, எலும்போ, ஒடோ அல்லது ஆயுதத்

தின் ஒரு துண்டோ அவருக்குப் போதும்; அது ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு, முடிவாக, பழம் தமிழர் பெருங் குடியின் பெருமையையும், பண்பாட்டையும் நம் உள்ளூம் எல்லாம் உவப்ப உலகுக்கு ஆங்கிலத்தில் அளிப்பார். இனி, அந்த ஆராய்ச்சியின் அடிப்படையில் ஒரு சரித்திர நாவலுக்குரிய பரப்பும் பகட்டும் பொலியும் வண்ணம் எழுதப்படும். அவருடைய 'ஜனரஞ்சக்' த் தமிழ்க் கட்டுரை களில் உள்ள கற்பனைச் சரக்கு வாசகர் பலரை மமகாரப் போதையில் அமிழ்த்தியிருக்கிறது.

அப்படியானவர், கலாநிதி மூர்த்தி. தேநீர் கொண்டு வந்த பையனுடன் எனது அறைக்கு வந்தார்— ஒரு சிறு கதைப் பிரதியுடன். நான் எதிர்பாராத சங்கோசத்துடன் அது தனது முதல் சிறுகதை என்றும் உண்மை—முழு உண்மைகளின் அடிப்படையில் உதித்த ஒரு படைப்பு என்றும் தெரிவித்தார். இனி, கதையினுடைய குறிக் கோள், முறை, குறை, முடிவு, எதிர்பார்ப்பு இப்படியாக முன் விமர்சனமாக, விஞ்ஞான வாடை வீசும் ஆங்கிலத்தில் சல்லாபித்து விட்டு—முச்சு விட்டார்.

"தேநீர்"—கேட்டேன்.

"வேண்டாம். நன்றி" அதன் பின்பு தமிழில் பேச ஆரா.

"நான் இப்போது தேநீர் குடித்துவிட்டு வருகிறேன். உங்கள் வீடு வெள்ளவத்தையில் தானே? என்னுடைய காரில் கொண்டுபோய் விடுகிறேன்"

நான் மணியைப் பார்த்ததையும், கொட்டாவி விட்ட தையும் அவர் அவதானித்ததன் விளைவு அந்தக் கேள்வியும் ஏற்பாடும். காரில் போகலாம் என்று தெரிவித்ததும், தான் அவருக்காக ஒரு மணி நேரம் கூட ஒதுக்கச் சித்தமானே; அது பஸ்ஸிற்குக்காத்து நிற்கும் நேரம்தானே

அவர் தாணாகவே தனது சிறு கதையைப் படித்துக் காட்ட விரும்பினார். ஒவ்வொரு கிழமையும், பூர்விக பால சேஷ்டைக்குத் தண்டனையாகவோ என்னவோ, அவ்வாரச் சிறுகதைப் பக்கத்தை நிரப்புவதற்கு, 20-30 'சிறுகதைகளை' கபளீகரம் செய்யும் எனக்கு, இது ஒரு மாற்றம் என்று என்னி "படியுங்கள்" என்றேன்.

அலுவலகப் பையன், நான் கூறாமலே ஒரு கிளாஸ் தேநீரைக் கொண்டுவந்து அவர் முன்னால் வைக்கும் போது, புன்முறுவல் மூலம் நன்றி தெரிவித்தார்.

"குடியுங்கோ"

கையில் கிளாஸை எடுத்தபடி கூறினார் : "நான் கடந்த மூன்று மாதங்கள் இங்கிலாந்தில் இருந்தேன்; பிரிட்டிஷ் கவுண்ணில் ஸ்காலர்ஷிப் கிடைத்தது. அங்கே போனது இதுதான் முதல் தடவை, இந்தக் கதை அந்த அனுபவத்தை ஓட்டியது....."

"படியுங்கோ"

கொண்டுவந்த ஃபைலைத் திறந்து 'தலைப்பு இன்னும்போடவில்லை' என்ற மன்னிப்புடன் வாசித்தார்:

"விமானக் கப்ரன் லண்டனின் தரை மட்டச் சிதோ ஞ்ண நிலை பூஜ்யம் செல்சஸ் என்று அறிவித்தார்; காலை 8-30; இன்னும் பத்து நிமிடங்களில் விமானம் ஹீத்ரோ விமான நிலையத்தில் இறங்கும். சுமாரான சொற் பொழிவின் பின் கை தட்டல்கள் போல், பயணிகள் தமது அரையைச் சுற்றிய பெல்ற்றைக் கிளிக்கென கொளுவும் ஓசைகள் விட்டு விட்டுக் கேட்டன.

ஹீத்ரோவில் எந்தவிதமான வில்லங்கமும் இருக்க வில்லை. இரண்டாம் வருப்பு ஆங்கிலப் பாடப் புத்தகம் படிக்கத் தெரிந்து, வாசித்ததுபோல் செய்யத் தெரிந்த ஒருவனுக்கும், நேர்மையாகவந்து பெரும்பாலும் உண்மை

பேசுபவருக்கும், மற்றவர்களைப் பார்த்து கெளரவமாக செயற்படுபவருக்கும் அங்கே பிரச்சினைகள் குறைவு என்பதை ஹாகிக்க முடிந்தது. ஆனால் நான் எதிர்பார்த்து வந்த எனது பாடசாலை சக சர்வகலாசாலைத் தோழன் திரு. பூங்குன்றன் விமான நிலையத்திற்கு வரவில்லை'

தனது மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றியவாறு மூர்த்தி சொன்னார்:

"பூங்குன்றன் என்பது கற்பனைப் பெயர். உண்மையில் அது எனது நண்பன், திரு. சிவராமலிங்கத்தைக் குறிக்கும். சுருக்கமாக விங்கம். அவர் என்னுடன் இடைக்காட்டில் படித்தவர். பின்பு கொழும்பு பல்கலைக் கழகத் தில் ஒன்றாகச் சேர்ந்தோம். எனது பாடம் சரித்திரம். அவருடையது பெளதிகம்; ஆகவே தொடர்பு குறைவு. பட்டம் பெற்ற பின்பு காண்பது கல்யாண், மரண வீடு களில்தான். பின்பு 1977 இனக் கலவரத்தைச் சாட்டாக வைத்து இங்கிலாந்து சென்று, இரண்டு வருடங்களில் குடும்பத்தையும் அங்கே அழைத்திருக்கிறார். எதிர் பாரா விதமாக நான் இங்கிலாந்து போவதற்கு முன் அவரிட மிருந்து இந்தக் கடிதம் வந்தது. நீங்கள் அதை வாசிக்க வேண்டும்."

ஃபையிலில் இருந்த கடிதத்தை எணக்கு நீட்டினார், ஒரு டட்ட ஆவணத்தை நியாய துரந்திரர் ஒருவர் பொருத்தமான இடத்தில் காட்டுவது போல், 'பேர்சனல்' என்று கோடிடப்பட்டு, அறிமுகம், பழைய ஞாபகம், பாலிய நட்பு, மன்னிப்பு ஆகிய சம்பிரதாய அலங்கார எடுப்புகளின் பின் அந்தத் தமிழ் மொழிக் கடிதத்தின் சாராம்சம் இதுதான்:

அவர், பூங்குன்றனாகிய விங்கம் லண்டனில் ஒரு தொழிற்சாலையில் பெளதியவியலாளராகத் தொழில் புரிகிறார் ஆனால் 'தமிழன்னை'யையும் அவரது சமயத்தையும் பண்பாட்டையும் மறக்கவில்லை. ஒரு நல்ல

தமிழ்சேய் செய்யக்கூடிய சேவையைக் கடந்த 10 வருடால் இரவுகளில் செய்து வருகிறார். அதன் பேராகப் பல இந்து சமயக் கட்டுரைகள் ஆங்கில மொழியில் சிறு நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. சில தமிழில் கருக்கங்களாக 'லண்டன் மணி' என்ற சஞ்சிகையில் நூல்களின் பட்டியல் ஒன்றை இணைந்திருந்தார். யாழ் பல்கலைக் கழகம் தமிழ் அறஞர்களுக்கு கெளரவ இலக்கிய கலாநிதிப் பட்டம் அளிப்பதை அறிந்திருக்கிறார். மூர்த்தி அவருடைய பாலிய நண்பர் என்ற முறையில் அதுபற்றி எழுதி ணால் நன்றியுடையவர் ஆவார். இனி, ஆவரங்காலில் மூப்படைந்து இருக்கும் அவருடைய தாயின் பெயரிலும், 30 வருடங்களுக்கு முன் காலமாகிய தந்தையின் பெயரிலும் வருடா வருடம் ஒரு 'புலமைப் பரிசை'க் கொடுப்பதற்குச் சித்தமாகவும் இருக்கிறார். இப்பரிசு தமிழ் இலக்கியத்தில், சிறப்புச் சித்தி பெறும் மாணவருக்குக் கொடுக்கப்படும். இப்படியாக எழுதியிருந்தார்:

“இனி, பூங்குன்றனைப் பற்றிய உங்கள் சிறு கதையைக் கேட்போம்” என்று கூறி சிரிப்பை வரவழைத்தேன். சிறுகதையைத் தொடர்ந்து வாசித்தார்:

“ஆகாயத்திலிருந்து மல்லிகைகள் தூவப்பட்டது போல் பனி பொழிந்து கொண்டிருந்தது. விமான நிலையத்திலிருந்து வெளியே வந்ததும், களிர்சாதனைப் பெட்டிக் குள் தள்ளிவிட்டது போல் விறைத்தது.

ஊரில் பேராசிரியர் ஒருவர் இரவல் தந்த ‘ஒவர் கோட்டை’ப் போட்டுக் கொண்டேன். பிரிட்டிஷ் கவுன் சில அனுப்பியிருந்த அறிவுறுத்தல் கடிதம் பிரகாரம், ஒரு பள்ளில் விக்நோறியா சென்று றயில் ஸ்டேசனில் உள்ள பிரிட்டிஷ் கவுன் சில அலுவலகத்தை அடைந்தேன். அங்கே னாக்காக கவுன்சில் பிரதிநிதி, ஒரு பெண் காத்திருந்தாள். நண்பன் பூங்குன்றன் அங்குகூட வரவில்லை. அந்தப் பெண் என்ன ‘வெள்ளர் ஸ்குல்’ரில் உள்ள ‘வெஸ்ற்

மினிஸ்றர் ஹோட்டலில்' கொண்டு போய் விட்டாள். அது சுமாரான விடுதி; எல்லா சௌகரியங்களும் அடங்கிய ஒரு விமானம் போன்ற அறை, அதன் வாடகை காலை உணவுடன் 20 பவுண். ஸ்கலர்ஷிப் பணம் அதற்குப் போதுமானது என்றாலும், மிச்சம் பிடிச்சி சிலசௌகரியப் பொருட்களை வாங்கலாம் என்றும், மேல் மிச்சத்தை 55-ஆல் பெருக்கி ரூபாய்களாக்கி வங்கியில் போடலாம் என்றும் வந்த எனக்கு, இந்த வாடகை முச்சுக் குழாயை அடைத்தது.

ஏதோ கீச்சிட்டது — பக்கத்திலிருந்த டெவிபோன் அராய் ஓலியாக அலறாமல் குருவிபோல் கூப்பிட்டது. பூங்குள்ளறன் பேசினார் :

'ஹலோ வரதர், வணக்கம், சுகமா? பிரிட்டிஷ் கவுன் சிலை அழைத்து உம்முடைய தொலைபேசி என்ன எடுத்தேன். விமானப் பயணம் சௌகரியமாக இருந்தி ருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.'

தமிழில் ஒரு பண்டிதர் போன்ற குரவில் ராகத்தில் பேசினார்; ஆனால் ஆங்கிலத்தின் நேரடியான மொழி பெயர்ப்புப் போன்ற செயற்கைத் தன்மை அதில் இருந்தது. அவர் தொடர்ந்து பேசியதில் ஊர் மண் மணத்தது.

'மன்னிச்சுக்கொள்ளும் ஹீத்ரோவுக்கு வரமுடியாமல் போச்சு, எங்கடை ஊர் அலுவலாகத்தான் லீட்ஸ், விலர்பூல், மன்செஸ்றர் என்று இந்த ஊர் சுற்றிவிட்டு இப்பதான் வந்தநான் மச்சான், நாளைக்கு, ஞாயிறு தானே, மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்கு விட்டை வாரும்.'"

தொடர்ந்து அவர் பேச்சு ஆங்கிலத்திற்கு மாறி, தனது விட்டிற்கு வரும் வழி முறையையும், அண்மையில் இருக்கும் றியூப் ஸ்டேசன் பற்றியும், லண்டனின் தெரு வரைபட வழிகாட்டியாகிய ஏ-று-ஸ்ட் நாளை வாங்கும்படியும் கூறினார்.'

“பாருங்கள், சிறு கடையில் எனது பெயரையும் வரதர் என்று மாற்றி விட்டேன்” என்று குழந்தைத்தன மாக விளக்கினார் மூர்த்தி.

“தெரியுது படியுங்கோ”

‘நான் பூங்குன்றனின் வீட்டிற்கு அடுத்த நாள் போன்போது மதிய வேண்டியிலும் இருட்டிக் கொண்டு வந்தது; தெருவில் வெள்ளைக் கம்பளம் விரித்திருப்பது போலவும், வீடுகளின் கூரைகளிலே கேக் ஜூசிங் போடப் பட்டது போலவும், மொட்டை மரங்களின் சுள்ளிகளிலே பஞ்ச பூத்தது போலவும், பனி பல உருவங்களில் காட்கி தந்தது. பனி சுமந்த காற்று, கண்காணாத் தனது விரக் களால் கழுத்தை இறுக்கி முகத்தை அழுக்கித் திக்குமுல் காடச் செய்தது.

வாஸல் மண்ணை அழுத்தியதும், பூங்குன்றன் வந்து கதவைத் திறந்தார்; மிகப் பரந்த புன்னகையுடன் எனது கையைக் குலுக்கினார்; வரவேற்றார். எனது ஓவர் கோட்டை, ஆங்கில பாணியில் கழற்ற உதவி அதைத் தங்களுடைய ஓவர் கோட்டுக்களுடன் தொங்க வைத்தார். வரவேற்பு அறை குடு ஏற்பட்டு இதமாக இருந்தது. கம்பளமும், கதவு—யன்னல் திரைகளும், செற்றியும், நாற்காலிகளும், ஓர் ஓரத்தில் பியானோவும் ஆங்கில வீட்டின் மாதிரியாக இருந்தாலும், அங்குமிங்கும் அலங்காரப் பொருட்கள், தென்னந்திய கலாச்சாரத்தைக் கண்முன்னே காட்சிக்கு வைத்தன. நமது ஊர் சிவாலயங்களிலே காணச்கூடிய அளவில் பெரிய நடராஜர் சிலை, சந்தன மரத்திலான சிறுஷ்ணர், ஏஷுமி. சரஸ்வதி, நந்தி முதல் உஞ்சாலூர் ஆடும் பொம்மை ஈறாக சிலைகளும், போம்பாகளும், ஆன் அளவு குத்துவிளக்குகள், அழகான கல்லைக்குகள் — எல்லாம் அலங்காரச் சோடனைகள் ஒரு மினி பூம்புகார்.

திருமதி பூங்குன்றன் சமையல் அறைக் கதவைத் திறந் திருக்க வேண்டும்; இறைச்சி வறுவலின் மாமிச நெப் வாசனை வரவேற்பறைக்கு வீசியது. தொடர்ந்து அவவே வந்தா.

“எப்படி?”

“எப்படி!” நானும் எதிரொலித்தேன்.

பூங்குன்றன் மனைவியை ‘அனா’ என்று அழைத்தார். அனா என்ற அன்னமுத்துவை (உண்மைப் பெயர்) நாள் ஊரில் இரண்டொரு தரம் பார்த்திருக்கிறேன். பூங்குன்றனின் தலை மொட்டையாகி விட்டதால் வயது காட்டினாலும், அன்னமுத்து இளமையாகத் தோன்றினா; தலை மயிர் மைக் கறுப்பு. அனிந்திருந்த ஜீன்சும் சேட்டும் டடலை இருக்கமாகவும் நறுக்காகவும் காட்டின.

வாசல் மணி ஜுலதரங்க ஒடையில் ஓலித்தது. கதவைத் திறந்ததும், உள்ளே வந்த இருவர் அறிமுகப் படுத்தப் பட்டார்கள். டொக்டர் மோகனும் அவர் மனைவியும் என்று; இளம் சோடிகள். ‘ஹீலா ஹீலா லோ லோ’ என்ற ஆரவாரத்துடன் வந்து குளிர் நடுக்கத்தைக் கொஞ்சம் மிதமாக நடித்த மோகன் ஹோலுக்குள் போக, மனைவி சமையல் அறைக்கு ஓடினாள். இன்னும் இருவர் வந்தனர். சம்பிரதாய அறிமுகங்கள் எனக்கு ஆங்கில முறையில் நடந்தன

பூங்குன்றன் தனது வீட்டை எனக்கு அறிமுகம் செய்வ தற்கு விரும்பி, என்னை மேல் மாடிக்கு அழைத்துச் சென்றார்; தனது அறையைக் காட்டுவதே அவரது முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது. அங்கே அவர் இந்தியப் பயணத் தின்போது சேகரித்த ஏராளமான தமிழ் சித்தாந்தரூல்கள் கிடைந்தன. அவர் எழுதிய சிறு நூல்களையும் எடுத்துக் கூட்டில் மீது வைத்தார். அவை பன்னப்பான கடுதாசியின் அச்சடித்திருந்தாலும், எமது ஊரில் அந்தியேட்டியின்

போது வெளியிடும் 'நினைவு மலர்' களின் அளவிலேயே இருந்தன.

சென்ற தடவை இலங்கைக்கு வந்தபோது..... அம்மன் கோவிலுக்கு ரூபா 10,000 -அன்பளிப்பு செய்ததாகவும், அவர்கள் தனது பாண்டித்தியத்தைக் கெளரவிக்கும் முகமாக "சைவ சித்தாந்த பாதுகாவலர்" என்ற பட்டத்தை அளித்ததாகவும் கூறினார். தொடர்ந்து யாழ் பல்கலைக் கழக கெளரவு கலாநிதிப் பட்டம், தான் செய்ய இருக்கும் அன்பளிப்பு, கட்டிலிலே கிடக்கும் இந்த நூல்கள்..... இப்படியாக அவர் பேசியது எனக்கு வெறுப் பாக இருந்தது. வெளியூர் பணத்தால் எமது ஊரில் எதையும் வாங்கலாம், சாதிக்கலாம் என்ற தோரணையில் அந்த அவர் இருந்தது போல் தோன்றியது.

இதற்கிடையில் வாசல் மணி பல தடவை இனிமையாக ஒலித்தது. பல விருந்தினர் கீழே வந்திருக்கிறார்கள். அன்று அந்த வீட்டில் ஒரு அரசியல் கூட்டம் நடக்க இருப்பதாகவும், அதன் பின் எல்லோருக்கும் மதிய போசனம் என்றும் பூங்குன்றன கூறினார். அடுத்து இருப்பது தனது இநு மகள்மாரின் அறை என்று கூறினார். அப்போது அவர்கள் அறையில் இல்லை. அங்கே, விரித்த சடையுடன் ஒரு காலை மடக்கி நின்று, 'கீற்றார்' வாசித் தவாறு பாடிக்கொண்டு நின்ற ஒரு 'பொப்' பாடகரின், சினிமா போஸ்றர் அளவு படம் ஒரு பக்கச் சுவரில் ஒட்டப்பட்டுக் கண்ணை ஊடுருவியது. மற்ற மூன்று சுவர்களில் மேலும் பாடகர்கள், குத்துச் சண்டை வீரர்கள் அம்மணமாகக் கட்டமுகிகள் ஆகியோரின் முழு அளவு வர்ணப்படங்கள் ஒட்டப்பட்டிருக்கன. கட்டிலிலும் நிலக் கம்பளத்திலும் பல விதமான மின்சாரப் பொருட்கள், நொய்லற் பொருட்கள், அலங்கார உடைகள், தலை முடிகள் சிதறிக் கிடந்து, அந்த செழிப்பின் அடங்காத தளத்தை அம்பலமாக்கின.

நாங்கள் மீண்டும் கீழம் ஹோலுக்குப் போன்றோது இருபது பேருக்குமேல் வந்திருப்பதைப் பார்த்தோம். எனக்கு சம்பிரதாயமாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டார்கள். டொக்டர்கள், ஆண் தாதிகள், பொறியியலாளர், கொம்பியூற்றர் நிபுணர்கள், விஞ்ஞானிகள் அங்கே இருந்தனர். அவர்கள் யாழிப்பாணக் குடா நாட்டில் பிரபல கல்லூரிகளிலே இலவசக் கல்வியைப் பயண்படுத்திப் படித்தவர்கள். சிலர் மேற்படிப்புக்கு இங்கே வந்து நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டார்கள்; சிலர் சிங்கள மொழிச் சட்டத்தைக் காட்டி அகாலமாக அரசாங்கச் சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றவர்கள்; இன்னும் சிலர் அண்மைக் காலத்தில் அகதிகள் என்று கூறி வந்தவர்கள்.....'

இந்த வேளை திரு. மூர்த்தி தனது சிறுக்கதையைப் படிக்கும்போது நான் சிறிது நித்திரை கொண்டிருக்க வேண்டும். அதை அவர் கவனித்துவிட்டார். கதைத் தாள்களை மேசைமீது வைத்துவிட்டு, ஒரு சிகரட்டைப் பற்ற வைத்து ஊதியபடி சொன்னார் :

"அவர்கள் அன்று நடத்திய கூட்டம் 'தமிழர் உரிமை' பற்றியது. அந்த வட்டாரத் தமிழர் தலைவர்தான் மிஸ்றர் லிங்கம். நாம் இலங்கையில் எப்படிப் போராட வேண்டும், என்ன தியாகங்கள் செய்ய வேண்டும், எந்த அளவு தமிழ் மண்ணையும் விண்ணையும் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று எமக்கு அரிவுரையும் ஆணையும் தருவ தற்குக் தீர்மானங்கள் அவர்கள் எடுத்தார்கள். அதற்கான பண உதவி செய்வது அவர்கள் கடமையாம். 'நாங்கள் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் குடிக்கும் விள்கியைக் குறைத்து, அந்தப் பணத்தை அனுப்பினால் போதும்' என்று ஒருவர் கூறினார். முதலில் நான் அதை, குடிபோதையில் கூறப் பட்ட ஆலோசனை என்பதை மற்றவர்களின் பவித்திரமான வரவேற்பிலிருந்து பின்பு தெரிந்து கொண்டேன். அவர்களின் கூரு அந்தஸ்தும் சிந்தனை நிலையும் வேறு

மட்டத்திற்கு உயர்ந்து விட்டதை ஊர்ந்தும் கொண்டேன்.

இங்கிலாந்திற்கு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புதிதாக வந்துள்ள ஓர் இளைஞரும் அங்கிருந்தான். அவனுக்கு இப்படியான பேச்சுக்கள் மிகவும் அவறதிப்பாக இருந்ததை அவதானிக்க முடிந்தது; கடைசியில் அவை அவன் உள்ளத்தை வெடிக்க வைத்தன. 'விவர் பூல்' வட்டாரத் தமிழர் தலைவர், ஒரு பொது மருத்துவர், ஸ்டான்னுக்குக் கண் சேர்ஜரி செய்ய வந்து, முதலாம் பாகத்துலேயே மூன்று தடவை தவறியதால், பொது மருத்துவம் செய்து ஐசுவரியமாக இருப்பவர், அக்கூட்டத்திற்கு விகேஷ விருந்தினராக வந்ததால் சில திட்டங்களைக் கூறினார். கூட்டம் முழுமையாக ஆங்கிலத்தில் நடைபெற்றது என்றாலும், அவர் பேசும்போது அந்த இளைஞன் கேட்டான் : 'சேர், தமிழ் பற்றியும், தமிழ்ப் பிரதேசம் பற்றியும், தமிழ் மக்கள் பற்றியும் பேசும் நீங்கள், இவற்றைச் சமிழில் பேசினால் என்ன?' தலைவர், தான் அவமானப்படுத்தப்பட்டதால் ஏற்பட்ட தனது கோபத்தை வெளிக்காட்டும் வண்ணம், அதிர்ச்சியடைந் தவர்போல் அரை நிமிடம் ஒன்றுமே பேசாமல் முழு மௌனம் அனுசரித்துவிட்டு நளின மொழியில் சொன்னார் : மிஸ்றர், இங்டைக்கு தமிழில் பேசச் சொல்லுவீர். நாளைக்கு கோவணத்திலை வந்து பேசச் சொல்லுவீர் போலை.' இளைஞன் வெளி நடப்புச் செய்தான். எனக்கும் கோபம் வரச் செய்தது; தமிழுக்கும் கோவணத்திற்கும் உள்ள ஒற்றுமையும் தெரியவில்லை; என்ன அடையாளமோ! இளைஞன் போன்றும் விவர்பூரார் கூறினார் :

'இவர் போன்றவர்கள் தான் எங்களுக்குத் தலைமை வகிக்கப் போகிறவர்கள். எங்களுடைய பவுண்ட்ஸ் இல்லாவிட்டால் அவர்களுக்குத் தெரியும்.....'

மற்றவர்கள் முகங்களிலும் அதை ஆமோதிக்கும் பல விதமான கோணால் சுருக்குகள்.

மூர்த்தி சிறுகதைத் தாள்களை அப்படியே மேசைமீது வைத்தார். உணர்ச்சியினால் பாதிக்கப்பட்ட அவர் விரல்கள் மேசையில் தாளம் போட்டு நடுங்கின் சிகரட்டை அணைத்து, சாம்பல் தட்டத்திலே உருக்குவையை நசுக்கினார். அவர் சொன்னார்:

“பாருங்கோ எடிற்றர், அந்த நேரத்தில் எனது தன்மான உணர்ச்சிகளும் பாரதூரமான முறையில் கிண்டப் பட்டன. ஒரு பூக்ம்பம் அல்லது குறாவளி அங்கே ஏற்பட்டு அந்த வீடு சிதைந்து எல்லோர் தலையிலும் விழுந்து மண்ணோடு மண்ணாகப் போகாதா என்றுகூட நினைத்தேன்.”

அப்போதைய நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்கு நகைச் சுவை தேவை என அனுமானித்து கூறினேன்: “பொக்டர் மூர்த்தி, நீங்கள் நினைத்ததுபோல் நடந்திருந்தால், ஆயிரம் ஆண்டுகளின் பின், ஒரு தொல்பொருள் ஆராய்ச் சியாளர் அந்தப் பிரதேசத்தைத் தோண்டி ஆய்வு செய்த பின், ‘ஆகா! நமது சைவ நாகரிகம் வண்டன் நகரிலேயே இருந்திருக்கிறது. மன்னின் கீழ் இருந்த கோவிலில் பெரிய நடராஜர் சிலை கண்டுபிடிப்பு’ என்று கட்டுரை எழுதியிருப்பார்.” மூர்த்தி சிரிக்கும் நிலையில் இல்லை. தனது ஆராய்ச்சித் தொழில் முறையை நான் நிந்தித்ததாக நினைத்தாரோ என்னவோ? இங்கே வந்ததிலிருந்து அவர் மௌனமாக இருந்த அதிக நேரம் இதுதான், யோசனையின் பின் பின் அவர் கூறினார்:

“எடிற்றர், ஒரு சில கண்டு பிடிப்புகளை வைத்து நாங்கள் எமது பழும் காலத்தைப் படம் போட்டுக் காட்டி யிருக்கிறோம். அதேபோல் இப்போதையை சில நடை முறைகள், சம்பவங்கள், ஏன் சம்பாஷணகளைக்கூட ஆராய்ந்து எதிர்காலத்தை முன்கூட்டி அறிவிப்பதும்

எமது கடமையாகும். அதனால்தான் இந்தச் சிறுகதையை எழுத முயன்றேன்.

மீண்டும் ஒரு சிகரெட்.

“பாருங்கோ இது உண்மைக் கதை; மிகுதியையும் நீங்கள் கேட்க வேண்டும்.”

அவர் முன்னால் இருந்த சிறுகதைத் தாள்களை நான் எட்டி எடுத்தேன். இன்னும் சரி அரைவாசி இருந்தது-கடைசிப் பக்கத்தை நான் புரட்டியபோது, எந்த வயதானாலும் முதலாவது சிறுகதையை எழுதியவருக்கு ஏற்படும் அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்புடன் தெற்றிப் பேசி னார் : ஆனால், ‘யாவும் கற்பனை’ என்று கடைசியில் போட்டிருக்கிறேன். ஒரு வாத்தியார் போல் சிரித்தேன் நான்.

தொடர்ந்து அந்தக் கதையின் மிகுதியை நான் படிக்கும் நிலையிலோ, அவர் வாசிக்க நான் கேட்கும் நிலையிலோ இல்லை. ஒரு பக்கம் மட்டும் கண்ணோட்ட மாகப் பார்த்தேன். அதில் பூங்குன்றன் வீட்டு விருந்து பற்றிய முழு விபரமும் இருந்தது! ஒரு ஜந்து நட்சத்திர ஹூட்டலின் சாப்பாட்டு (மெனு) பட்டியல் அடங்கிய தராதர விருந்து அது.

தமிழில் சிறுகதை என்ற பெயரில் சவாரஸ்யமான குட்டிக் கதைகளையே வாசித்துப் பழகிய எமது வாசகர் களுக்கு இந்தச் சிறுகதையிலுள்ள வர்ணங்களை ஜீரணிப்பது சங்கடம் என்று எப்படி அவருக்குக் கூறுவதுடையும் ஆறுதலாகக் கதையைப் படித்துவிட்டு. அதைச் சுருக்கித்தரும் முறையை எழுதி, அவருக்கு அனுப்பலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். நான் நினைத்ததை அவரே கூறினார்.

“எடிற்றர், நீங்கள் கதையை முதலில் இருந்து படித்துப் பாருங்கள்.”

“இம்”

‘பாருங்கோ’ என்றார் மூர்த்தி.

“அன்று விருந்தின் பின் லிங்கம் வீட்டில் நான் கேட்டு அறிந்த செய்திகள் என்னை எமது எதிர் காலத்தை நோக்கிச் சிந்திக்க வைத்தன. பின்னோக்கியே பார்த்துப் படம் தீட்டிய எனக்கு, இது ஒரு புதிய அனுபவமாக இருந்தது.”

நான் எழுந்து அலுவலக அறையன்னை மூடினேன். வெளியே இரவின் கொழும்பு தெரிந்தது. மூர்த்தி சொன்னார்: “அவர்கள் தங்களை பிரிட்டிஷ் பிரஜைகன் என்று கூறுவதில் கௌரவமடைகிறார்கள், அதைப்பற்றி எமக்குக் கவலை இல்லை. அவர்கள் நல்லாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் அங்கிருந்து எம்மை இயக்க நிலைப் பதைதான் நாம் எதிர்க்க வேண்டும்.” “ரிமோற் கொன்ற ரோல்” என்றேன் நான். மூர்த்தி இங்கே அறைக்கு வந்த தில் இருந்து இலேசாகச் சிரிக்கும் நிலையில்கூட இல்லையே! அவர் சொன்னார்:

“வெளி நாட்டில் இருப்பவர்களால் தற்போது சில பொருளாதார நன்மைகள் வந்தாலும், எதிர்காலத்தில் இந்தப் போக்கு எங்கள் வாழ்க்கை நிலையைத் தாருமாறாக்கும். வெளிநாட்டிலிருந்து பிச்சைப் பணம் கிடைக்கும் பணக்காரச் சாதி ஒன்று உருவாகிறது. அந்தப் புதிய சாதிக்கு மற்றவர்களைக் கீழாகக் கணிக்கக் கூடிய எல்லா விதமான குணங்களும் இருக்கும்.”

“உண்மை” என்று அவர் கூறியதை ஒத்துக்கொண்டு, “அதற்காக பிறநாட்டில் இருக்கும் இனத்தவர் அனுப்பும் பண உதவியையும், பொருட்களையும் வேண்டாம் என்று கூறுவதா?” என்று ஒரு குறுக்குக் கேள்வி போட்டேன்.

“அப்படியான உதவிகளைப் பற்றியதுதான் இந்தக் கதை” என்றார் மூர்த்தி, எங்களுக்கு என்ன வேண்டும்

அன்று அவர்களுக்குத் தெரியாத ஒரு நிலை ஏற்படுகிறது. அதை விங்கத்தின் தாய் நல்ல முறையில் எனக்குச் சுட்டிக் காட்டினா, கதையில் வரும் பூங்குன்றனின் தாய் அவதான்.”

“கதையை நான் படித்துப் பார்க்கிறேன்” என்றேன்.

வெளியே ஒழுக்கமில்லாத முழுக்கத்தின் பின்னணியில் பெரிய மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. மூர்த்தி சிகரட் புகைத்துக்கொண்டிருந்தார். நான் கதையின் சில பக்கங்களைப் படித்தேன். மூர்த்தி சொன்னார்: “விங்கத்தின் தாய் ஆவரங்காலில் இருக்கிறா. அவவிற்குக் கொடுக்கும்படியாக ஒரு நியாயமான பெரிய மருந்துப் பார்சலைத் தந்தார் அவர். நான் அதை வாங்கிக்கொண்டேன். இதில் சங்கதி என்னவென்றால் சில மாதங்களுக்கு முன், அவருடைய மனைவி அவருடைய வெள்ளவத்தை விட்டை விற்பதாகக் கொழும்பு வந்திருக்கிறா. ஆனால் அவ்யாழ்ப்பாணம் போவதற்கு விங்கம் அனுமதிக்க வில்லை. யாழ்குடா நாட்டில் அங்குமிங்குமாக ஷெல் விழுவதாகவும், ஹெவியிலிருந்து சுடுவதாகவும் வண்ட னுக்கு நியூஸ் வந்திருப்பதாக, வண்டனில் இருந்தே விங்கம் மனைவிக்கு எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறார். மனைவி கொண்டு வந்த மருந்துப் பார்சல் அடிப் பெட்டியில் வண்டனுக்குத் திருப்பி விட்டது.”

“கடைசியாக இப்பவாவது கிழவிக்கு மருந்து சேர்ந்து விட்டது” என்றேன் நான்.

“இல்லை” என்றார் மூர்த்தி. நான் ஆவரங்காலுக்குப் போன போது பின்னேரம் ஆறு மணி இருக்கும். அது விங்கத்தின் தமக்கையின் வீடு—வீடு ஷெல் பட்டு ஒரு பகுதி உடைந்திருந்தது, தமக்கையும் அவன் புருஷனும் தோட்டத்திலிருந்து திரும்பவில்லை. அவர் ஒய்வு பெற்ற தமிழ் ஆசிரியர். விங்கத்தின் தாய் மட்டும் ஒரு கட்டிலில் கால் நீட்டிக் கொண்டு இருந்தா. காலில் கட்டுப் போடப்

பட்டிருந்தது. ஷெல்வின் ஒரு துண்டு பட்டு வந்த காயம் என்று சொன்னா. அதே ஷெல் நிறை மாதப் பகு ஒன்றையும் கொன்றுவிட்டது. மருந்துப் பார்சலைத் தாய் முன் வைத்தேன். விங்கம் பற்றிய பேச்சு அவளின் முகத்தைச் சுருக்கியது; வாய் திறந்து ஏசவில்லை: அவ்வளவுதான்.

ஒரு வான் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து முன்று பையன்கள் இறங்கி அவசரமாக வந்தார்கள். ஒருவன் நேரே அறைக்குள் போனான். கிழவியின் முகம் நிறைந்தது: “பேரன்” என்றா. பற்ற இருவர்களும் முதல் உதவிப் பெட்டி ஒன்றுடன் கிழவியன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். அவர்கள் நான் கொண்டு வந்த பார்சலைப் பார்த்த போது, “மருந்துகள்” என்று கூறினேன். ஒருவன் கிழவியின் கால் கட்டை அவிழ்க்கும்போது, மற்றவர் விங்கத்தின் பார்சலைத் திறந்தான். எல்லாம் ஒரே அவதி. ஏதோ ஒரு போராளி இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் போல் தோன்றினர். எந்த விதமான விபரமும் அவர்களைப் பற்றிக் கேட்க நான் விரும்பவில்லை. அது தேவைபோல் எனக்குத் தோன்றவில்லை அவர்கள் இந்த நாட்டின் மைந்தர்கள். இந்த நாட்டில் பிறந்து இறக்கப் போகிற வர்கள். அவர்களால் பலர் பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் உள்ள இடைக்காலத்தை எமக்காகக் குறுக்கிக் கொண்டவர்கள். வேறு விபரம் எதற்கு? பார்சலைத் திறந்தவன் எனக்குச் சொன்னான்:

“என்ன அன்னை, ஒரு பண்டேஜ் ரோல் கூட இல்லை.”

“அன்றி பயோறிக் கப்குல்ஸ் இருக்கிறதா பார்?” என்று தனது சகாவைக் கேட்டான், மற்றவன். அவைகூட இருக்கவில்லை. நானும் பார்த்தேன். எல்லாம் உயர்தர ‘வைற்றமின்’கள்—காரமான மல்றி வைற்றமின், ஏ.பி.சி.மீ. இப்படியாக முன்று சிறு போத்தல்களும் இருந்தன.

‘ஃபிளேவின் இருக்கா?’ புண் கட்டுபவன் கேட்டான்.

‘இல்லை, அதுகூட அதிக அளவு மதுசாரம் சேர்ந்த வெற்றமின் ரொனிக்’ தான்.

“எனக்கேன் ரொனிக்” என்றா லிங்கத்தின் தாய்: “அதை அவனுக்குக் கொண்டுபோய் குடு” அவன் என்று அவருக்கிட்டது மகன் லிங்கத்தை.

கிழவியின் காலுக்கு பண்டேஜ் போட்டு முடியும் போது, வீட்டுக்குள் போன பையன் வந்தான். அவன் கையில் இருந்த பார்சலில் ‘கறி’ மணத்தது. மூவரும் போய் விட்டார்கள்.

கிழவி சொன்னா : ‘என்றை பேரனும் இந்தப் பொடி யன்களும் இல்லாட்டி நான் எப்பவோ செத்திருப்பன்!'

நான் வைற்றமின்களையும், ரொனிக் போத்தல் களையும் எடுத்து பார்சல் பெட்டிக்குள் வைத்தேன். அவவிடமிருந்து விடை பெறும் போது, வைற்றமின் களைத் தமிழ்ப் படுத்திச் சொன்னேன்.

“அம்மா இவை உயிர்ச்சத்துக்கள்.”

அந்தப் பார்சல்! என்னால் விபரிக்க முடியாதது.

நான் திரும்பும்போது எனக்குக் கேட்டது.

“யிரைக் காப்பாற்ற ஆரும் இஞ்சை இருந்தால் மட்டும் அவையள் சத்து அனுப்பிப் போடுவினம்.”

நான் காரில் ஏறினேன். அப்போது அந்தப் பார்சல் தூக்கி வீசப்பட்டு, வாசலுக்கு பக்கத்தால் ஒடும் ஒரு ஓடையில் விழுந்தது.

“அந்தப் பேச்சும், அந்தக் காட்சியும் தான் எனது சிறுகதையின் கரு.”

கலாநிதி மூர்த்தி இவற்றைக் கூறி முடித்ததும் வீட்டிற்குப் போகத் தயாரானோம். □

9. பல்லுக் கொழுக்கட்டை

அந்நிய நாட்டுப் பணத்தின் போஷாக்கிலே யாழ்ப் பாணக் குடாநாட்டின் கிராமங்கள் ஒன்றில், பகட்டு விறைப்புடன் எழும்பி நின்ற அந்த மாடி வீட்டிலே, இரத்த உரித்தினர் இருவர் வெவ்வேறு இடங்களில் உட்கார்ந்து மாறுபட்ட சிந்தனைகளில் ஈடுபட்டனர். சமையல் அறையை அண்டிய தாழ்வாரத்தில் பாசிப் பயற்றைத் துப்புரவு செய்தபடியிருக்கும் அழகி என்கிற இளம் பெண் அழகம்மா; அலங்காரமான ஹோலிலே, ஆடும் நாற்காலியில் சுவிங்கம் சப்பிக் கொண்டிருக்கும் நேத்தன் என்கிற சன்முகநாதன் ஆகியவர்களே இவர்கள் இருவரும்; ஒன்று விட்ட அண்ணன் தங்கை முறையான வர்கள். நேத்தனின் தகப்பன் வேலுப்பிள்ளையும் அழகியின் தகப்பன் அருணாசலமும் சகோதரர்கள்; முன்னவர் முத்தவர்.

முன்று நாட்களுக்கு முன் பிள்ளைக்குப் பால் கொடுக் கும் போது அவன் முலையை முரச நன்ன, அதை அவுக் கெண இழுத்ததோடு அவன் முரசைப் பரிசோதித்தான் அழகி; மேல் முரசில் மாதுளாம் முத்துக்கள் இரண்டினுள் விதைகள் போல் இருபற்கள் அரும்பக் கண்டாள். 'சரி தான், மேல் தாடையிலே பல்லோடா! இவன் அப்பணைப் போல றாங்கிக்காரணாகத்தான் வரப்போறான்' என்று செல்லக்கோபத்துடன் அவன் உச்சியில் முத்தமிட்டாள்.

அழகி ஏழாம் வகுப்புப் படிக்கும்போது பற்களின் உபயோகம் பற்றிப் படிப்பித்தார்கள்; கடிப்பது, வெட்டுவது,

கிழிப்பது, அரைப்பது இப்படியாக. ஆனால் அவன்து புருஷனின் பல்வரிசைகள் அருமையாகச் சிரிப்பதற்காகவே கடவுளால் படைக்கப்பட்டன என்பதுதான் அழகியின் அநுமானம். அதன் தொழில் வகீரிப்பது— யாரை, எங்கே, ஏன், எப்படி என்றில்லாது, ஒன்றுமே எதிர் பாராத விதமாக, மாமி, அதாவது துரையினுடைய தாய் சொல்லுவா, அந்தப் பல் வரிசைகள் விருத்தியான இரகசி யத்தை. மகனின் முதற் பல்லைக் கண்டவுடன் தன் கைகளினால் கொழுக்கட்டைகளைப் பதமாகப் பிடித்து, ஒவ்வொரு பற்களாகப் பணை ஓலைத் துண்டினால் பதுத்த பக்குலமும், பின்பு தாய்மான், பின்னளமேல் அவற்றைக் கொட்டிப் படைத்து வாழ்த்திய பாசமுந்தான் அவன் பற்களுக்கு அழகு தந்தன. அவனும் தனது மகனின் பற்களுக்கு அணி சேர்க்க, சின்னங்கு சிறிய கொழுக்கட்டைகளில் முத்துப் பற்களை வெட்டுவாள்.

இராசதுரை, அவளுடைய கணவனுக்கு இதில் நம்பிக்கை இல்லை; அதை அவள் எதிர்பார்க்கவும் இல்லை. நேற்றுப் பாசிப் பயறு தேடி அவள் அலைந்தபோது அவன் கேட்டான். ‘அழகம்மா, இந்த முட்டாள்தனமான கதை களை இப்பவும் நீ நம்புறியா? பேசாமல் இரு.’

‘இந்த விஷயத்தில் மட்டும் என்னைச் சிரிச்சு மடக்க நினைக்காதேயும்’ என்று கூறியவாறு தனது பெரியப்பா வீட்டுக்குப் போனாள் அழகி.

இந்த நாட்களாகப் பார்த்து ஒரு கடையிலும் பயறு கிடைக்கவில்லை. அக்கம் பக்கச் சிநேகித வீடுகளிலும் இல்லை. இந்த மாடி வீட்டுப் பெரியம்மாவிடம் மூன்று கிலோ பயிறு இருப்பது அவளுக்குத் தெரியும். எங்கும் கிடைக்காத பொருட்கள் இங்கே ஸ்டோர் அறையில் இருக்கும். வெளிநாட்டுப் பணம் மாற்றிக் கொள்ளை விலை கொடுத்து வாங்கி வைப்பார்கள். அழகி தன் பெரியம்மாவிடம் அரைக் கிலோ பயறு, காரணம் சொல்லிக் கேட்டாள்.

‘எங்களுக்கு வேணும்’ இது பெரியம்மாவின் அநாதரவான பதில். இரத்தினச் சுருக்கமாக இரண்டே இரண்டு சொற்கள். இந்தப் பதிலை வைத்து இனிமேல் தனக்கும் இந்த மாடி வீட்டிற்கும் இருக்கப்போகும் தொடர்பைக் கணிக்கிறாள் அழகி, சளகிலே இவ்வளவு பயற்றையும் பாரித்துக் கொண்டு.

இன்று அந்தியில் இந்த வீட்டில் ஒரு தேநீர் விருந்தாம். அவர்களின் இரண்டாம் மகன் சண்முகநாதன் அன்னை பிரான்சில் இருந்து விடுமுறையில் வந்திருக்கிறார். தனது ஒரு மகனோடு, பத்து வயதுப் பையன் நிரோத்.

பயற்றை அப்படியே கொண்டுபோய்ப் படுக்கை அறையில் இருக்கும் பெரியம்மா முன் வைத்துவிட்டுப் பேசாமல் வீட்டுக்குப் போய்விடலாமா? பெரியம்மா அவவின் மகள் பவளமவரைக் கொண்டு பயற்றை இடித்துக் கொழுக்கட்டை பிடித்து அவிக்கலாந்தானே. பவளமலர் என்னிலும் ஒரு வயது தானே இளையவள். அக்கா என்று மட்டும் இப்போதும் அழைக்கிறாள். அதைத் தவிர எனக்கு இங்கே வரவர வேலைக்காரிக் கோலந்தானே.

அழகியின் புருஷனுக்கு அவள் வேலுப்பிள்ளை பெரியப்பா வீட்டிற்கு வருவது அறவே பிடிக்காதகாரியம். ஆனால் என்ன செய்வது? இரத்த ஹரித்து ஒரு புறம் போக, இங்கே வருவதால் சின்ன ஆதாயங்கள் இருப்பதை மறக்க முடியாது. இந்த முறை சண்முகநாதன் அன்னை வந்தபோது கூட குழந்தைக்கு மேல்நாட்டு உடை கொண்டுவந்தார். இது புதுச்செல்ல. அவர்களின் பிள்ளைகள் போட்டுக் கூழிச்சலை” என்றான் இராசதுரை. ‘அம்மா, இந்த உடைகள் எமது நாட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு உகந்த தல்ல’ என்றார் குழந்தை கிளினிக் டொக்டர். என்றாலும் அதை அணியும்போது வெளிநாட்டுப் பொம்மை போல் இல்லையா என் மகன்? பணம் கொடுத்து அவற்றை நாம்

வாங்க வசதி இருக்குதா? ஒரு காலத்தில் இந்த மனிஷனையும் அவர்கள் உதவியுடன்தானே வெளியே அனுப்பவேண்டும். எப்பவோ போக வசதி இருந்தது, போகவில்லை. தோட்டம் தூரவு, வயல் வாய்க்கால், கோவில் குளம் என்று இந்தக் கிராமத்தைக் கட்டி அழும் மனிசனோடு பேச முடியுமா? உம்; இவருக்கும் மேல் முரசில்தான் முதலில் பல முளைத்ததாம். அதுதான் சொல்லலே அவ்வளவு வலிமை. 'வெளிநாட்டுப் பிச்சைப் பணம் எனக்கு வேண்டாம்' என்பார். பணத்திலே பிச்சை என்றும் பச்சை என்றும் உண்டா? இவர்களைப் போல் அவருக்கு வாழ முடிகிறதா? என்றாலும் எனது பிள்ளைக்கென்று கேட்ட போது கொஞ்சம் பயறு தராதவர்கள் என்ன மனிசர்! அவளுடைய சிந்தனைகள் அலைந்து மீண்டும் சுள்ளில் உள்ள பயற்றை நோக்கியே திரும்புகின்றன. பல திசைகளிலும், சில வேளைகளில் எதிர்த் திசைகளிலும் சுழல்கின்றன.

'எங்களுக்கு வேணும்' என்று பெரியம்மா கூறியதும், அவள் அறையை விட்டு வெடுக்கென வெளியேறி சமய வறைக்குப் போனாள். அந்த வேளை பவளமலர் கூறுவது கேட்டது:

‘அவவுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது’

‘பேசாதே’ என்றா பெரியம்மா, ‘நீயும் கனடா போசப் போறாய். அவளும் இல்லாட்டி எங்களுக்கு இங்கே ஆர் உதவி’ பவளமலர் இதற்குப் பதில் கூற வில்லை. ஆனால் அவள் வாயால் ஒரு கணிப்பு வெளி வந்தது. புளிச்ச வாந்தி போல.

‘சாப்பிட வசதி இல்லை. பல்லுக் கொழுக்கட்டை அவிச்சப் படைக்கப்போறா. உந்தக் கொண்டாட்டம் இல்லாவிட்டால் முளைச்ச பல் அழுகிப் போமே’

யாருக்குச் சாப்பிட வசதி இல்லை? வேலுப்பிள்ளை பெரியப்பா வௌி ஊரிலே ஓவசியர் வேலை பார்த்து

அலைந்தபோது இங்கேஅப்பாதான் வயலும் தோட்டமும் செய்தவர். எங்கள் வீட்டில் எப்போதும் நெல் மணிச் செல்வம் மூட்டை மூட்டையாக இருக்கும். நான் அவருக்கு ஒரே பிள்ளை. சண்முகநாதன் அண்ணண்ணயைப் பெரியப்பா கெள்ளவைக் குதவாதவன், சபு—ஒவசியா தொழிலுக்கே தகுதியற்றவன் என்று நாட்டு நிலைமையை சாதகமாக வைத்து வெளிநாட்டுக்கு நாடு கடத்தி, அதன் பின் அவருடைய அடுத்த இரு மகன்மாரும் ஒரு மகனும் வெளிநாட்டவரான போது அப்பா என்னை ஒரு மான முள்ள நாட்டுப் பற்றுள்ள தோட்டம் செய்யும் ஆம்பிளைக்குக் கட்டிக் கொடுத்தவர். அவர் எப்படியான ஆளி இப்போது கூட எங்கள் அரிசியையும் எங்கள் காய்கறிகளையும் தானே உண்கிடுறாம். இவர்களின் வேடிக்கை, விருந்து கொண்டாட்டங்களின் போது, சில சிற்றுண்டிகளைப் பெரியப்பா வீட்டுப் பண்டம் என்று கொண்டு போனால் சாப்பிட வசதி இல்லை என்றா அர்த்தம்? கேக்கும் வெளிநாட்டு சொக்லற்களும் சுவிங்கமுமா எங்கள் உடல்களை வளர்க் கின்றன? ஆமாம் என்னுடைய மனிசன், மடைச்சி பேய்ச் சியான நான் வற்புறுத்தினாலும் இந்த ஊர்விட்டுப் பிற நாடு போகமாட்டார். எங்கள் துடுக்குக் குட்டியனும் போகமாட்டான். அவன் இந்த நாட்டு மண்ணைக் கொத்திக் கிளரி, மெஹின் வைத்து நீர் பாய்ச்சி மேம் படுத்துவான். தகப்பணைப் போல் அதை யாரும் தீண்டி னால் உசிரையும் மதியான். அவனுக்கும் அவன் அப்பணைப் போல மேல் முரசில் பல் முளைச்சிருக்குதெடி!

நெந்தனின் சிந்தனைகளோ சர்வதேச வான வெளி விலே அலைகின்றன; அவை கடிவாளம் அற்ற கற்பணங்களாக, வாய் வெளியிட முடியாத வாஞ்சைகளாக; அந்திய அகம்பாவங்கள் விசர் வேடிக்கைகளாகச் சுழல் கின்றன. அதில் ஒரு விளம்பரம்.

'பச்சை வேவியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ஓவசியர் வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் 20-3-1990 அன்று.....,

நெத்தனின் தகப்பன் வேலுப்பிள்ளை, முழுசாக எழுபது வயதினர், மெல்ல மெல்லமாக மேல் மாடியிலிருந்து படிகளால் கீழே ஹோலுக்கு இறங்கிக் கொண்டிருந்தார். பாட்டன் இறங்குவதை மிகவும் அவதானத்துடன் மாடிப் படிகளில் கீழே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் நெத்தனின் மகன் நிரோத்-பாட்டனின் அந்தியக் கிரியைகளில் நெய்ப் பந்தம் ஏந்துவதற்கு அவனும் மற்ற அன்புப் பேரன் பேர்த்திகளும் விமானங்களில் பறந்து வருவார்களோ என்னவோ. நெத்தனின் அந்தக் கற்பனா விளம்பரம் வீம்புடன், விரிகின் ரது.

'.....வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் காலமாகிவிட்டார், இவர் செல்லாச்சியின் அன்புக் கணவரும், சண்முகநாதன் (நெத்தன்), (பிரான்ஸ்) கதிர்காமநாதன் (ஜூர்மனி) சந்திநாதன் (ஐ. கே.) கமலமலர் (கண்டா), பவளமலர் ஆகியோரின் அன்புத்தகப்பனாரும், நிரோத், ஜீவனி, பரீதி, கணி..... ஆகியோரின் அன்புப் பாட்டனாரும்....'

நெத்தனின் மறதி அவனுள்ளே சிரிக்கின்றது. ஓடு இந்த விளம்பரம் பெருமை தரும் சர்வதேசக் குடும்பத்துடைக் குடும்பத்தின் மூத்த அண்ணரான தலவாக்கலை எஸ்டிட் ஒன் றில் தமிழ் ஆசிரியராக இருக்கும், சௌவணி மதிப் பில்லாத, பிரமச்சாரி தருமநாதன் இருப்பதை மறந்து போனான்!

குடும்பத்தின் கடைக்குட்டி பவளமலர் இப்போது பச்சை வேவியிலேயே பெற்றோருடன் இருக்கிறாள். விரைவில் அவளைக் கட்டப்போகும் கண்டா மாப்பிள்ளை, நெத்தன் கொண்டு வந்த அல்பத்தின் ஒரு போட்டோவில் ஒரு பிறந்த நாள் கேக்கின் பின்னணியில் வர்ண உடையில். நீண்ட தலைமுடி, சிறிய கூர்த் தாடி சுகிதம்'

சிற்றாரின் தந்திகளை மீட்டியவாறு நிற்கிறான் பவனமலர் இப்போது இந்தப் பூமியில் இருந்தாலும். இந்த வீடு, முக்கியமாக அவளுடைய மேல்மாடி அறை ஒரு சின்ன ஜேர்மனி, குட்டிக் கண்டா, மனி டி. கே. வாசமாக இருக்கின்றது. சுகபோக நாகரிகப் பொருட்கள், தேவையானவை, தேவையற்றவை, அவள் உபயோகிக்கத் தெரியாதவை எல்லாம் அங்கே இருக்கின்றன. அவளுக்கு மருமகன் நிரோத்துடன் பேசமுடியாதது ஒரு குறையாகப் பட்டது. சிறு தேவைக்குக் கூட அவளின் தகப்பன் மொழிபெயர்க்க வேண்டிய நிலை. நிரோத்துக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது. பிரெஞ்சு ஜேர்மன் மொழிகள் மட்டுமே தெரியும். அவனுடைய சிற்றப்பா கதிர்காமநாடனின் பிள்ளைகள் பரிஸ் வந்தபோது அவர் களுடன் ஜேர்மன் மொழியிலேயே பேசினான். இவற்றையெல்லாம் எண்ணிப் பாக்கும்போது நேத்தனுக்குப் பெருமையாக இருக்கின்றது.

வேலுப்பிள்ளையர் இப்போது சாய்மணைக் கதிரையில் உட்கார்ந்து தனது பொக்கை வாயால் சுருட்டுப் புகைக்கிறார். அவரின் வாரிசுகள் எந்த எந்த மொழி யெல்லாம் பேசுகிறார்கள்? ஒரு பத்து வருடங்களில் எவ்வளவு மாற்றம்! நிரோத் ஸ்ரீலங்கா வருவதற்கு விரும்ப வில்லை. தனது பாட சாலை சமூகவியல் கல்வித் திட்டப் ‘புரோஜெக்ட்’ சம்பந்தமாக ஐமெய்க்கா போக இருந்தான். பாடசாலையில் அவனுக்குப் பக்கத்திலிருந்து படிக்கும் நண்பன் ஐமெய்க்கா தேசத்தவன்; அந்தத் தொடர்பின் பிடிப்பு. ஐமெய்க்கா வின் வசீகரமன் இயற்கை எழிலை அனுபவிக்க விரும்பினான். நேத்தன் இங்கே வருவதால் மிகவும் சிரமப்பட்டுத்தான் மகனை அழைத்து வந்தான். பாட்டா பாட்டியை நாங்கள் பார்ப்ப பதற்கு அவர்களை பிராண்சுக்கு அழையுங்கள். அந்தகாகப் புரோஜெக்ட் செய்வதற்கென எனக்குக் கிடைத்த விடுமுறை நாட்களை நான் விணாக

ஸ்ரீ வங்காவில் கழிப்பதா' என்றும் கேட்டான், கடைசியில் வந்துவிட்டான். 'ஸ்ரீ வங்காவில் வசிக்கும் திராவிட இளத் தவரின் உணவு வகைகள்' என்பதுதான் அவன் மாற்றி அமைத்த பாடசாலை ஆய்வுக் கட்டுரையின் தலைப்பு.

நிரோத் ஆய்வுக் கட்டுரைக்கு வேண்டிய குறிப்பு களையும் புகைப்படங்களையும் எடுத்ததுடன், ஒவ்வொரு உணவுப் பண்டத்தையும் ருசி பார்த்து விளக்கம் எழுதி னான், சிற்றுண்டிகளில் எல்லாம் மாமிசம் சேர்க்கப் படாது, அவை வெறும் கார்போறையிடரேட் பேர்வழி களாக இருந்ததால், அவனுடைய போறைக்குக் கணிப்பில் இந்த உணவு வகைகள் மூன்றாந் தரமாகவே இருந்தன. ஆனால் இன்று பாட்டி செய்ய விருக்கும் சிற்றுண்டியில் உள்ள பயற்றில் ஏரதம் இருப்பதாக நிரோத் தகப்பனுக்குக் கூறினான். அதை அவன் விருந்தின் போது ருசி பார்க்க ஆசைப்பட்டான்: செல்லாச்சி, மகன் நேத்தனுக்குக் கூறினா, தம்பி. உன்றை மகனுக்குக் கொழுக் கட்டை என்று சொல்லப் பழக்கினவை : கொள்ளிக் கட்டை கொள்ளிகட்டை என்று சொல்லுறான். வாறவர்கள் பகிடி பண்ணப் போகினம். தமிழ்பிள்ளைக்கு நல்ல தமிழ் பேசத்தெரிய வேணாமே,

நேத்தன் தாய் சொன்னதைக் கேட்டுச் சிரித்தான். நல்ல தமிழ் போனவருடம் ஏழாலை வித்துவான் வேத வியாசரின் மகன் அருணகிரி, நோர்வேயிலிருந்து தனது மகன் வாலு என்கிற வள்ளுவனுடன் பாரிசுக்கு விடுமுறை கொண்டாட வந்தான். வள்ளுவன் என்பது வித்துவான் பாட்டனார் வைத்த பெயர் என்பது ஒரு புறம் இநக்க, தனது பேரப்பிள்ளைகள் எங்கிருப்பினும் எங்கள் தமிழழும் சௌத்தையும் மறக்கக் கூடாது என்ற அவரது நிபந்தனையும் உண்டு. அதற்கேற்ப அருணகிரி மகனுக்கு நோர்வீஜியன் எழுத்தில் எழுதிமகனுக்குத் தேவாரம் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறான் ஆகவே, பெருமையுடன் நோர்வீஜியன் மொழியில் இப்போது வேண்டினான்.

'வாலு, அங்கிள் ஆண்றிக்கு அந்த விந்துப் பாட்டைப் பாடிக்காட்டு' வாலு பாடினான்:

'கத்தள நிறகாணி
அப்பமொ றவல்பொறீ
கப்யகறி முக்கண்டிப் பேணீ'

ஒலிப்பதிவு நேப் அறுந்தது போல் பாட்டு மறதியில் நிற்கவே தகப்பன் அடுத்த வரியை உற்சாகத்துடன் ஞாப கப்படுத்தினார்.

'கற்றிடு மடியவர் புத்தியிலுறைபவர்.....'

ஓஹோ! அந்த வீட்டு மாடிப் படிகளிலே யாரோ தடக்கி விழுந்து உருண்டதான் ஒசையில், பையன் கைகூப்பிப் பாடியது விநாயசருக்குத் திருப்புகழ்தான் என்று தெரிந்தும், சினேகிதனை மகிழ்விப்பதற்காக நேத்தனும் மனைவியும் கைதட்டி 'அப்ளோஸ்' ஆரவாரம் செய்தனர். அற்புதம்! இந்த நிகழ்ச்சியை நேத்தன் தாய் செல்லாச்சிக்குச் சொல்லச் சிரித்தான்.

அந்தந்த நாடுகளிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட புகைப் படங்களைப் பவளமலர் அல்பங்களில் ஒட்டி வைத்திருந்தாள் அவற்றை அழியும் பார்த்து மகிழ்ந்திருக்கிறாள். பெரும் பாலும் அவை வைபவங்களிலும் கொண்டாட்டங்களிலும், பண்டிகைகளிலும் வீட்டுக்குள்ளே எடுக்கப் பட்ட படங்கள். பிறந்த நாள், கவியானம், பூப்புச் சடங்கு கிறிஸ்மஸ். பொங்கல் ஆகியன எந்த ரக கொண்டாட்டமானாலும் குடிவகையும் கும்மாளமும் ஜக்கியமாகி இருப்பதைக் காணலாம். இவற்றிற்காக ஒன்று சேர்கிறார்கள் போலத்தோன்றும். இங்கோடு, இந்தமாடி வீட்டில் அவ்வப்போது எத்தனை வைபவ வேடிக்கைகள், பெரியப்பாவின் மக்கள் வந்து போகும் போது ஒருநாள் இராசதுரை அவளைக்கேட்டான்.

‘அழகம்மா, உன்றை பெரியப்பாவுக்கு... கூட கொண்டாட்டம் வைப்பார்களோ?’ அழூர்வமான அந்த மனிதன், மனத்திலே அருவருப்புத் தோன்றும்போது அசிங்கமாகவும் பேசக்கூடியவர்.

‘அவர்கள் பணம், அவர்கள் பொருள் செலவு செய்கிறார்கள். அவர்களின் குடிவகை, குடித்துப் பரிமாறு கிறார்கள். உனக்கென்னை?’ என்று அழகி அவனை அதட்டு வாள் என்றாலும் அந்தக் கொண்டாட்டங்கள் மசிழ்ச்சிக் காகவும் பொழுது போக்குக்காகவும் ஏற்படுத்தப் பட்டவை அல்ல; அவற்றின் செய்முறைகளிலே செருக்குவீம்பு கொண்டிருப்பதை உணர முடிகிறது; எல்லாம் வெளிநாட்டுப் பணத்தால்.

அந்தியில், பல நிறக் கடுதாசி நாடாக்களால் ஹோன் நிரோத்தினால் சோடிக்கப்பட்டது. விருந்தினர் வருவதற்கு முன்பே அழகி தனது வீட்டிற்குப் புறப்பட்டாள்; போகும் போது செல்வாச்சிப் பெரியம்மா கொழுக்கட்டை கள் சிலவற்றைக் கடுதாசியில் சுற்றிப் பார்சலாக்கி அவளிடம் கொடுத்தா. ‘பல்லுக்கொழுக்கட்டை என்றாய் இந்தா’ என்றா. இந்த இரக்கம் தேவையற்றதாக மட்டுமல்ல, அருவருப்பும் ஆத்திரமும் ஊட்டுவதாகவே பட்டது அழகிக்கு. ஆனாலும் பொறுமையோ பழக்க தோஷமோ, பார்சலுடன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டாள்.

இந்தக் கொழுக்கட்டைகளை அவள் பிள்ளையின் கண்களிலும் காட்டமாட்டாள். அவளும் சேர்ந்துதான் தயார் செய்தாள். இவற்றிற்குப் பக்குவமான பற்கள் இல்லை.

போகும் வழியில் ஒருங்கையிலே, பெரியப்பாவின் வைவை தோட்டாத்தில் வேலை செய்தும் மாண்க்கியின் வந்து கோண்டிருந்தான். ‘பல்லுக் கொழுக்-

கட்டை கொண்டுபோறியா, பின்னளே' என்று கேட்டான்— சிரிப்பிலே கேள்வியின் புதினம், நான் மனத்திலே நினைத்தது. பெரியம்மாவுக்கும் பவளமலருக்கும் தெரிவித்த ஆசை மாணிக்கத்திற்கு எப்படித் தெரிந்தது? கிழவன் நேற்று அவர்கள் வீட்டிற்கு வரவில்லையே. மாணிக்கம் கூறினான்: 'நானும் கொண்டாட்டத்திற்குப் போறன், நேற்றுத்தான் பெரியயீயாவின்றை பொய்ப்பல் சோடி வந்ததாம். அதற்குத்தான் இந்தக் கொண்டாட்டம்'

பெரியப்பாவின் கடைசிப்பற்கள் இரண்டு மூன்று சில மாதங்களுக்கு முன்தான் பிடிங்கப்பட்டது. நேத்தன் வந்ததும் பொய்ப் பல் செற் போடுவதாகக் கடை அடிபட்டது. ஒ.....! — அந்த விஷயமா?

அவளுடைய இரத்தத்திலே ஒரு போராட்டம் அவளின் இரத்த வெண்ண ஞாக்கள் செங்குருதியங்களைக் அழிப்பதுபோல, தசைகளை நார்கள் உருட்டினது போல உடல் எல்லாம் ஒரு விறைப்பு. மனத்திலே சடுதியான திகைப்பும் தீர்மானமும். இனி, தனது குடும்பத்தின் சுய கெளரவத்தை அவள் பாதுகாப்பாள். அந்தக் குடும்பம் இந்த நாட்டின் பிரதிநிதி.

எட்டி இரண்டு அடி பக்கத்தில் வைத்தாள் அழகி, ஒழுங்கை ஓரத்தில் இருந்த குப்பை மேட்டிலே மடியில் கட்டி வந்த கொழுக்கட்டைப் பார்சலை எடுத்துச் சுழற்றி வீசினாள். கொழுக்கட்டைகள் விழுந்த அதிர்ச்சியிலே குப்பையிலே ஆழந்த நித்திரையில் கனவு கண்டு கொண்டிருந்த பல புழுக்கள் கண்விழித்துக் கொண்டன.

(மன்னிகை மே 1992)

10. சிங்களத்து மருத்துவச்சி

அவிஸ் நோனா பயத்தினால் நடந்தினாள். நான் அவளை மிகக்குழமையாக ஏசிவிட்டேன். அவள் செய்தது எனக்கு அப்போது மண்ணிக்க முடியாத ஒரு குற்றமாகவே தோன்றிற்று.

அவள் எனது ஆஸ்பத்திரியில் மருத்துவச்சி. வயது நாற்பதுக்கு மேலிருக்கும். அவளை நேரிலே பார்த்த வர்கள், அவள் இப்பிடி ஓர் அசம்பாவிதமான தவறைச் செய்வாள் என்று எதிர்பார்க்க மாட்டார்கள். அத்தனை அனுபவம் அவள் முகத்தில் தெரியும்.

அவிஸாக்கும் எனக்கும் இடையே இருந்த பிரசவக் கட்டிலில், இருபது வயது நிரம்பாத மங்கையான பொடி மெனிக்கா புரண்டு உருண்டு, வேதனையால் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அது அவள் தலைப் பிள்ளை. பிரசவ வலி தொடங்கி இரண்டு நாட்களாகியும் இன்னும் குழந்தை பிறக்கவில்லை. அவளது நாடி கொஞ்சம் வேகமாகவே அடித்தது. வயிற்றறையிலே கருப்பை மிகு கடுமையாகச் சுருங்கி விரிவது தெரிந்தது. குழந்தையின் இருதயத் துடிப்பை என்னால் கேட்க முடியவில்லை.

“குழந்தையைக் கொண்டுவிட்டாய் போலிருக்கிறது”, என்று அவிஸ் நோனாவிடம் சிங்களத்தில் முனுமுனுத் தேன்.

“இல்லை மஹத்மயா, சற்று முன்னம்தான் கேட்டேன் சிசுவின் இருதய ஒலி ஒழுங்காக இருக்கிறது,” என்றாள்.

அவள் சொன்னது உண்மையாக இருக்கலாம்— அனுபவத்தால் பயிற்சி பெற்ற அவள் காதுகளுக்கு குழந்தையின் சிறிய இருதயத்தின் துடிப்பு கேட்டிருக்கலாம். எனினும் குழந்தை உயிருடன் பிறக்கும் என நான் நம்பவில்லை. பொடி மெனிக்காலைப் பற்றிக் கொஞ்சம் முன்னதாகவே அலிஸ் தெரிவித்திருந்தால் நான் ஆயுதம் உபயோகித்து, குழந்தையைப் பிறப்பித்திருப்பேன். இப்போது மயக்க மருந்தை முகர்வதற்குக் கொடுக்கக் கூட யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

“அவிஸ்டி”

“மஹத்மயா?”

“உனக்கு இந்தக் கேஸ் சிக்கலானதாகத் தோன்றவில்லையா?”

மொனமாயிருந்தாள் அவள்.

“நீ நேரத்துடனே என்னை அழைக்காதது பெரிய குற்றம்.”

அவிஸ் தரையை நோக்கிக் கால் பெரு விரலால் அர்த்த மில்லாத கோடுகளைக் கீறிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கண்கள் குளமென நிரம்பியிருந்தன.

டாக்டர்களும் எமனும் பரம விரோதிகள். சில வேளைகளில் இருவருக்குமிடையே சண்டை சமமாக இருக்கும். அந்த வேளைகளிலேதான் விதி தன் திருவிளையாடலைச் செய்கிறது. ஆனால் படித்து அனுபவம் பெற்ற மருத்துவச்சியே தனது மதியை இழப்பானோனால் டாக்டரின் கதிதான் என்ன? எமன் அந்தப் பிரசவ அறையில் எங்கேயோ பாசக் கயிற்றுடன் நின்று என்னைப் பார்த்து அவமதிப்பாகச் சிரிப்பது போல் இருந்தது.

சுத்தமான ஒருவர் கோட்டையும் குல்லாயையும் முகமுடியையும் அணிந்து கொண்டு கைகளைப் பல தடவை

சோப்புப் போட்டுக் கழுவினேன். அவிஸ் நோனா பணிவுடன் தந்த துவாலைகளில் கைகளைத் தடைத்து விட்டுத் தோல் உறைகளைத் கைகளில் மாட்டிக்கொண் டேன் நோயாளியை நுனுக்கமாகப் பரிசீலித்தேன். அவனுடைய இடுப்பு எலும்புக்கட்டின் வாசல் ஒழுங்காக இருந்தது. பன்னீர்க்குடம் உடைந்திருந்தது. ஆனால் மூந்தையின் தலை சற்றுப் பெரியதாகவும் ஒரு பக்கத் துக்குச் சரிவாகவும் இருந்தது. கண்டிப்பாக ஆயுதம் உபயோகிக்க வேண்டிய ஒரு கேஸ் தான்.

பொடிமெனிக்கா துடியாய்த் துடித்தாள். போர் வையை அகற்றி, தலையை நியிர்த்தி கால்களை மடக்கி முக்கினாள். புரண்டாள். பிஸ்பு பாரமான வேலையைச் செய்தவள் போல் தலையணையில் சாய்ந்து: மூச்சை மேலும் கீழும் ஓசையுடன் விட்டாள்.

தூக்க மருந்து ஒன்றை ஊசி மூலம் ஏற்றினேன். சிறிது நேரத்தில் அவனுடைய போராட்டம் அடங்கி சிறிது அமைதியாகப் படுத்திருந்தாள். ஆனால் அந்த அமைதி எனது மன நிலையை இன்னும் அதிகமாகக் கலக்கியது.

இப்படிக் குழப்பமான நேரங்களில் டாக்டர் தனது புத்தியையும் மனத்துணிவையும் இழக்காது தனது வேலையைச் செய்ய வேண்டுமென்று எனது வைத்திய ஆசிரியர்கள் சொல்லித் தந்திருக்கிறார்கள். அத்துடன் டாக்டர் தொழில் எனது குடும்பத்துக்குப் புதிதல்ல. எனது தகப்பனார் அரசாங்க டாக்டராக இலங்கையில் பல வைத்திய சாலைகளில் வேலை செய்து ஓய்வெடுத்துக் கொண்டவர். வைத்தியப் புலி என்று யாழிப்பாணத்தில் பெயர் வாங்கியவர். அப்படிப்பட்ட ஒரு பிரபல டாக்டரின் மகனான நான் இந்தச் சிறு பிரசவ அறையில் பூணையாக நின்றதற்குக் காரணம் உண்டு.

அன்று நான் டாக்டர் தொழில் பார்க்கும் முதல் நாள்! பொடிமெனிக்காவுக்கு அது தலைப் பிள்ளை.

அதேபோல் டாக்டர் பட்டம் பெற்ற பின்பு நான் என்கைகளினால் பிரசவம் பார்க்கும் முதல் கேஸ் இது.

அவிஸ் நோனா, பொடிமெனிக்காவின் முகத்திலே சுத்திருந்த வியர்வை முத்துக்களைத் துடைத்தாள். நோயாளி பாதிக்கண் திறந்து என்னையும் அவிஸையும் கெஞ்சும் பாவனையில் பார்த்துத் தன் வயிற்றை இலே சாகத் தடவிக் கொண்டாள், “பயவெண்ட எப்பா ஸமயா ஹம்புவே” என்று பொடிமெனிக்காவைத் தெரியப்படுத்தி நாள் அவிஸ். தெரியம் நோயாளிக்கல்ல மறைமுகமாக எனக்குத்தான் என்று தோன்றியது. ‘பயம் வேண்டாம். குழந்தை பிறக்கும்’ என்று சிங்களத்தில் பொடிமெனிக்காவுக்குச் சொல்வது போல் எனக்குத்தான் சொல்கிறானோ! தேவையான ஆயுதங்களைக் கண்ணாடி அலமாரியிலிருந்து எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தேன். அவற்றை நீரில் நன்கு கொதிக்க வைத்துவிட்டு என்னை வந்து அழைக்கும்படி உத்தரவிட்டபின், வைத்திய சாலைக்கு அருகில் இருந்த என் பங்களாவுக்குப் போய் விட்டேன்.

‘ஹரக்பிட்டியா அரசாங்க வைத்திய சாலையின் பிரதான வைத்திய அதிகாரி’ என்பதுதான் எனது பதவிக்குத் தரப்பட்ட சரியான பெயர். ஹரக்பிட்டியா ஒரு சிறிய கிராமம். மலையும் முகிலும், வயலும் வாய்க்காலும், குளமும் கமலமும் அங்கே கொஞ்சிக் குலவின். குடிமக்கள் நூற்றுக்கு நூறு சிங்களவர்கள். அனைவருக்கும் அந்த வைத்தியசாலையின் டாக்டரிடம்— அதாவது எனக்கு முன் இருந்தவரிடம்— நல்ல நம்பிக்கை உண்டு.

பொடிமெனிக்கா இன்று எனது பராமரிப்பில் இருந்தாள். அறியாமையினாலோ ஹாக்கக் குறைவினாலோ அவிஸ் செய்த பிழை கிராமத்தாருக்குத் தெரிந்திருந்தாள்...? வந்ததும் வராததுமாக, முதல் நாளிலேயே நான்

கிராம மக்களின் வெறுப்பை வீணீலே அடைந்து விடுவே
னோ!...!

அவிஸ் நோனாவை எப்படியும் கண்டித்துத்தான் ஆசு
வேண்டும். தலைமை அதிகாரி என்ற முறையில் அது என்
கடமை. உத்தியோக பூர்வமாக அவளுக்கு எழுத்து
தோடங்கினேன்— காலையில் கொடுக்கலாமென்று.

'...பொடிமெனிக்காவுக்குப் பிரசவ வேதனை
உண்டாகி இரண்டு நாட்கள் சென்றும் குழந்தை பிறக்க
வில்லை. அது அவள் தலைப்பிள்ளை. சில மணி நேரம்
முன்னதாக நீ எனக்கு அறிவித்திருந்தால்...'

அவிஸ் வாசலில் வந்து நின்றாள்.

'என்ன, எல்லாம் தயாரா?' என்று உறுயினேன்.

அவிஸ் நோனாவின் முகமோ வெண்ணிலவைப்போல்
குளிர்ச்சியாக இருந்தது. "'மையா ஹம்பவுணா,'"
என்றாள்.

ஆம், குழந்தை பிறந்துவிட்டது! கடவுள் என்னைக்
காப்பாற்றிவிட்டார்!

"பயவெண்ட எப்பா, வமயா ஹம்புலே." அவிஸ்
நோனாவின் தீர்க்கதறிசனத்தை மீண்டும் ஒரு தரம்
யோசித்து மனதுக்குள் ஆராய்ந்தேன். அனுபவ அறிவைக்
கொண்டுதான் அவ்வளவு உறுதியுடனும் துணிச்ச
லுடனும் சொன்னாளா? ஆமாம். அவள் சென்ற இருபத்
தைந்து வருடங்களில் பல இடங்களில் வேலை பார்த்திருப்
பாள். இப்படியான பிரசவ விடுதிகளில் மாதத்திற்கு,
குறையாமல் இருபது குழந்தைகள் பிறக்கும். வருடத்திற்கு
இருநூற்று நாற்பது குழந்தைகள் தங்கள் முதல் முச்சை
இழுத்து முதல் குரலைக் காட்டும் போது அவிஸ் தனது
இரு கைகளினாலும் ஏந்தியிருப்பாள். எனக்கோ இதுதான்
முதல் கேஸ்.

இருக்கட்டுமே? அதனால் என்ன? அனுபவமே போது மாணால் அவிஸ் நோனாவே இந்த வைத்தியசாலைக்கு அதிகாரியாக இருந்திருக்கலாமே! இல்லை. முதல் கேஸா னாலும் நான் டாக்டர்! ஆறாயிரம் கேஸ்களுக்குப் பின்பும் அவள் மருத்துவச்சிதான்! இந்தக் கேஸ் பிழைத்து விட்டதற்காக அவிலைக் கண்டிக்காமல் விடக் கூடாது. கடிதத்தின் மிச்சப் பகுதியையும் எழுதினேன்.

“...உனது தாமதத்தினால் குழந்தை பல மணி நேரம் சென்ற பின்பே பிறந்தது. இதனால் தாய் சொல் விளாணாவேதனை அடைந்துவிட்டாள். தாயின் உயிருக்கும், முக்கியமாகச் சிகிலின் உயிருக்கும் இதனால் ஆபத்து நேரிடக் கூடிய நிலையை நீங்டாக்கி விட்டாய். இக் குற்றத்திற்காக ஏன் உனக்கு அபராதம் விதிக்கக் கூடாது என்பதற்குத் தகுந்த காரணங்களை நீங்கு மூன்று நாட்களுக்குள் எழுத்து மூலம் காட்டவேண்டும்...”

அவிஸ், என்னையோ, நான் கடிதம் எழுதுவதையோ கவனிக்கவில்லை. அவள் கவனத்தைக் கவர்ந்த பொருள். கவரிலே தொங்கிய ஒரு பழைய புகைப்படம்தான். அதில் ஒரு கணவன் மனைவி இருந்தார்கள். மனைவியின் மடியிலே ஒரு குழந்தை இருந்தது.

“மஹத்மயா, இந்தப் போட்டோ உங்களிடம் எப்படி வந்தது?” என்று தெரியத்தை வரவழைத்துக் கேட்டாள் அவிஸ்.

“தெரியாமலென்ன மஹத்மயா? இருபத்தெந்து வருடங்களுக்கு முன் நான் மருத்துவப் பரிட்சையில் வெற்றி பெற்று மருத்துவச்சியானதும் என்னை ஒரு சிறு வைத்தியசாலைக்குத்தான் அனுப்பினார்கள். இதோ

போட்டோவில் இருக்கும் மஹத்மயாதான் பிரதான வைத் தியராக இருந்தார். எனக்குப் பிரசவம் பார்க்கும் நுட்பங்களைக் கற்பித்த குரு அவர்தான். அவர் அருடில் இருக்கும் அம்மையாரும் எண்ணிடம் எவ்வளவோ அன்பாகப் பழகி னார். வேறு ஒரு பெரியவைத்திய சாலைக்கு மாறிப்போகு முன் இதே மாதிரிப் படமொன்றை எனக்கும் தந்தார்கள்' என் வீட்டிலே இன்றைக்கும் மாட்டிவைத்திருக்கிறேன்,' என்றான் அவிஸ். அவள் குரல் தழுதழுத்தது. கண்களின் முணையில் நீர் பளபளத்துக் கொண்டிருந்தது.

நான் வியப்புடன் பேசினேன்

“இதெல்லாம் நிஜம்தானா அவிஸ்? இவரிடம் அனு பவம் பெற்ற மருத்துவச்சியா நீ?”

“ஆம் மஹத்மயா, இவர் என்மேல் வைத்திருந்த நம்பிக்கை கொஞ்சநஞ்ச மல்ல. தனது மனைவியின் முதல் பிரசவத்தைக்கூட என் கண்காணிப்பிலே தான் வைத் திருக்க விரும்பினார். அப்படியே தான் செய்தார். நான் என் கைகளினாலேயே இந்த அம்மையாரின் குழந்தையைப் பிறப்பித்தேன். அதோ அவர்கள் மடியில் இருக்கிறதே...”

அவிஸ் சொல்லி முடிக்கு முன் நான் நாற்காலியிலிருந்து எழுந்துவிட்டேன்.

“அவிஸ். இவர்கள் என் பெற்றோர்கள்! நான்தான் அந்தக் குழந்தை!” என்று என்னை அறியாமலே கதறி விட்டேன்.

அவிஸ் என்னை அணைப்பதற்குத் தயாராக நின்றான். பிறப்பித்த பெற்ற பாசத்தின் தங்கையாக இருக்கலாம்.

அவிஸாக்காக எழுதி வைத்திருந்த எச்சரிக்கைக் கடிதத்தை என் கைகள் ரகசியமாகக் கசக்கிக் கொண்டிருந்தன.

(த. முதம் 1959)

11. கண்டறியாதன்...

எல்லா மனிதர்களுக்கும் அவ்வப்போது சில விசித்திரமான எண்ணங்களும் ஆசைகளும் தோன்றும்—அவை நீதி, நியாயம், பண்பு, பக்குவம், பக்தி எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற்படுவதும் உண்டு. பராசக்தி இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. அவள் முளையிலும், அதன் இரகசிய முளை ஒன்றில், வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாத ஓர் இலக்கு.

“அவள் வயிற்றிலே அசாதாரணமான முளையுடன் ஒரு பிள்ளை—ஒரு மேதாவி கருவுற்றுப் பிறக்க வேண்டும்.”

அதை அடைய அவள் சிந்தித்த வழி இருக்கிறதே, அது தான் விபரிதமானது!

பராசக்திக்கு இன்னும் பதினெண்ந்து வயது நிறைய வில்லை: சென்ற வருடம்தான் மலர்ந்தாள். பச்சைவேவி கிராமப் பாடசாலை ஒன்றில் பத்தாவது வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருக்கும் அவள் படிப்பில் வலு கெட்டிக் காரி, நூதன அறிவுசாலி கூட. தனது திறமையை அவளே அபரிமிதமாக மதிப்பிட்டிருந்தாள். பொது அறிவு நூல்களிலே அவளுக்கு நியூட்டன், டார்வின் முதல் சமீப கால நோபல் பரிசு விஞ்ஞானிகள் வரை அறிமுகமாகி அவள் சிந்தனையில் புயலை வீசி வந்தார்கள். இந்த வேளையில் அவள் பாடசாலைக்குப் புதிதாக வந்த கணித ஆசிரியர் சொக்கநாதர், அவளுக்கு ஒரு மேதையாக — அவள் படித்து அறிந்த மாமேதைகளின் உள்ளுர்ப்பிரதிநிதியாகத் தோன்றினார். அவர் புத்திக் கூர்மையிலும் கணித வித்து வத்திலும் அவள் தன்னைப் பறி கொடுத்தாள்.

‘அவருடைய திரு அவள் வயிற்றிலே கருவாகி உயிருற்றது... பாடசாலை வகுப்பறையில் அவர் அவள் பக்கத்தில் நின்ற போது, அன்றும் இந்த எண்ணம் அவள் உடல் எல்லாம் உயிர் அனுவாக வியாபித்து, அவளுக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது.

சொக்கநாதர் அகஸ்திய குள்ள உருவம். ஒரு வித வியாதியோ என்று சந்தேகிக்க கூடிய அளவிற்கு அவர் கபாலம் பருத்திருந்தது. அதில் மேல் முக்கால்வாசி பரந்த நெற்றி, அதன் பாரத்தில் முழிகள் இரண்டும் தள்ளி முன் நின்றன. அவருக்கு இன்னும் இரண்டு வருடங்களில் ஒய்வு பெறும் வயது. அவர் இலங்கையில் பல பாகங்களில் சேவை செய்த பின் இந்த வயதில் ஹரோடு வந்து சேர்ந்தவர். அவரது மனைவி, ஒரு ஆசிரிய கலாசாலையில், அவளும் கணித விரிவுரையாளராக படிப்பித்தார். படிப்பைப் பொறுத்தவரை சொக்கநாதர் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்; அவர் மனைவி பி.எஸ்.வி. முதலாம் வகுப்புப் பட்டதாரி.

பராசக்தி பாடசாலை சாளரம் வழியே தெரிந்த தோட்ட வெளியை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அவள் உள்ளே அந்தக் கரு ஜனித்து உருவமாகி.....

‘சந்தேகம் என்ன, அந்தப்பிள்ளை ஒரு காலம் உலகக் கணித மேதையாகி நோபல் பரிசு பெறும்’

தோட்டத்திலே வெங்காய அறுவடை நடந்துகொண்டிருந்தது. அங்கே வேலை செய்த தோட்டக்காரர் அவளுடன் படிக்கும் பிள்ளைகளின் பெற்றார்களும், இனத்தவர் களும் கல்வி அறிவு குறைந்தவர்கள். அவளைப் பெற்ற வர்கள் கூட இவர்களோடு கணிக்கப்பட வேண்டிய வர்கள்தாம். அந்தக் கிராமத்திலே உள்ளவர்கள் மிகச் சாதாரணமானவர்களாகவே அவளுக்கு தோன்றினர்.

அவரும் அவர்களின் ஒருத்தியாக, அவர்களில் ஒருவனுக்குக் கழுத்து நிட்டி, அவனுக்கு அவர்களில் ஒருவனைப்போல ஒரு பிள்ளையைப் பெற்று அதை வளர்ப்பது — அந்த எண்ணமே அவருக்கு அருவருப்பாக இருந்தது.

"என்ன பராசக்தி, நான் தந்த கணக்கில் ஏதாவது சிக்கல் இருக்கிறதா?" பக்கத்தில் நின்று கேட்கிறார் சொக்கநாதர். பராசக்தி திடுக்குற்று நினைவு பெறுகிறாள்; புதுமண்ப் பெண்போல் எழுந்து நிற்கிறாள். அவள் ஏற்கனவே செய்திருந்த கணக்குகளை அவருக்குக் காட்டுகின்றாள். அவள் எதிர்பாராத ஒரு தவறை கணக்குகளைக் கண்களால் துளாவிய மாத்திரத்திலேயே காட்டுகிறார் ஆசிரியர். அவர் கண்களை அவை ஊடாக ஊடுருவிப் பார்க்கிறாள் பராசக்தி. அவரும் அந்தப் பார்வையை பல நாட்கள் அவதானிக்காமலில்லை. 'புத்திசாலியான பிள்ளை வீட்டில் ஏதாவது பிரச்சனையோ! ஒரு வித, மனதோயின் ஆரம்பநிலையோ? அவள் பெற்றாரைக் காண வேண்டும்' என்ற எண்ணங்கள்தான் அந்த நேரங்களில் அவருக்குத் தோன்றும்.

பராசக்தியின் வீட்டில் அவர்களுடைய சிவலைப்பசு வெள்ளை நிறமுள்ள ஒரு கண்று ஈஸ்றது. அவள் வீட்டுப் பசு சாதாரண நாட்டு மாடுதான்; குட்டையான நோஞ்ச வான், வக்கரமற்ற மாட்டுப்பிறவி. கண்று சனித்த சில நிமிடங்களில் எழுந்து, விழுந்து புரண்டு, மீண்டும் உண்ணி எழுந்து மோப்பம் பிடித்தபடி தாயின் பால் மடியை அணுகியது; அம்ம, இப்போதே அது தாயின் முக்கால்வாசி உயரத்தில் நின்றது. தூக்கிக் கட்டித்தழுவு முடியாத அளவு பருமனும் பாரமும். பராசக்தி எதிர்பார்த்த கண்றுதான் அது. பத்து மாதங்களுக்கு முன் அந்தப் பிரதேச மிருக வைத்தியரின் செயற்கைமூலம் சினை ஏற்றும் உதவியாளர் ஒருவர், அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்து சிவலைக்கு ஒரு மூர்மூலம் 'ஹசி' போட்டார். மேல் நாட்டு ஜேர்சி சாதி

மாட்டின் சினை போட்டதாக அவர் கூறிவிட்டுச் சென்றார். இனிப் படிப்படியாக அவர்கள் மாட்டுப்பட்டியின் இனம் வீருத்தியடையும். காலையும் மாலையும். பல பெந்து பால் சுரக்கும் அழகான கொழுமையான கறவைகள் பட்டியை அலங்கரிக்கும். நாட்டு மாட்டினம் அழிந்து அற்றுப்போகும். ஒரு காலத்தில் இந்தக்கிராமத் தில் எல்லோருமே தங்கள் ஊர் மாடுகளுக்கு உயர்சாதி வாசி போடுவித்து...

“வீட்டுக்காரர்” என்று ஒரு குரல்கேட்டு பராசக்தி தூடிப்போய் கதவைத் திறந்தாள். ஆசிரியர் சொக்கநாதர் அங்கே மிகவும் களைத்துப் போய் நின்றார். “வாங்கோ ஸேர்” என்று அவரை அழைத்து ஹோலிலே இருந்த ஒரு பழைய நாற்காலியில், மிகுந்த பயபக்தியுடன் உட்காரச் சொன்னாள். அந்த வீட்டுச் சூழலிலே அவர் அவளுக்கு ஒரு பெரியப்பா போலத் தோன்றினார். எந்த விதமான மனச் சலனமும் இன்றி அவரை வரவேற்றியுப் பேசித்தனது தகப்பனுக்கு அறிமுகம் செய்தாள். அவள் ஆசிரியருக்கு தேனீர் தயாரிப்பதற்கு அடுக்களை சென்றுவிட்டாள்.

‘பராசக்தி பாடசாலையில் மிகவும் கெட்டிக்காரி. ஆனால் சில வேளைகளில் ஒரு மாதிரி இருக்கிறாள். ஒரு டாக்டரிடம் காட்டினால் நல்லது! இப்படியாகப் பேசி ஆலோசனை கூறவந்த சொக்கநாதர், அந்த விசயத்தைப் பற்றிப் பேச்சு எடுக்கவில்லை. அவள் அன்று அவரைக் கண்டதும் சிரித்து, வரவேற்றது, பேசியது எல்லாவற்றிலும் ஒரு மாற்றம் இருப்பதை அவதானித்தார். அவள் தடுமாற்றமும் அந்த ஒரு விதமான மனத்தோற்றறமும் பாடசாலையில்தான் போல் அவருக்கு தோன்றியது; வீட்டில் அல்ல. அவள் போக்கில் ஏதாவது குறிப்பிடவேண்டியதை அவதானித்திருந்ததால் தகப்பன் சொல்லுவார்தானே என்று வேறு பலவும் பத்தும் பேசினார். தனது தகப்பன், அவள் கணிப்பில் மிகவும் சாதாரண முனை உள்ளவர், ஒரு மேதையுடன் நேருக்கு நேர் இருந்து

சம்பாஷிப்பது பராசக்கிக்கு வெட்கமாக இருந்தது. விரைவாக தேனீர் தயாரித்து அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள். அந்தக் கணித மேதைக்கு ஒரளவு ஈடாக நின்று பேசக்கூடியவள் தான் தான் என்ற நிலைப்பு அவனுக்கு. “அம்மா எங்கே?” என்று கேட்டார் ஆசிரியர். “மாட்டுக் கொட்டிலிலே” என்றாள் அவள்; “எங்கள் மாடு இப்போதான் கன்று போட்டிருக்கு. அதுதான் வேலையாக இருக்கிறா”. அவள் தொடர்ந்து கூறினாள்: “எங்கள் ஊர் மாட்டுக்கு ஆர்ட்டிபிள் இன்செமினேஷன் செய்விச் சோம். ஒரு ஜூர்சி கன்று பிறந்திருக்கு”.

பேசுவதற்கு குறிப்பாக ஒன்றும் இல்லாமல், தான் யோசித்து வந்த பிரச்சனை எடுப்பதற்கும் மனமில்லாமல் இருந்த சொக்கநாதருக்குச் சல்லாபிக்க விசயம் கிடைத்துவிட்டது. அந்த விசயத்தை அவர் எவ்வளவு தூரம் புரிந்து கொள்வார்களோ, அல்லது அதில் ஏதாவது அக்கறைகளொள்வார்களோ என்று அவர் கவலைப்படவில்லை. அவரிடமிருந்த புதினப் பத்திரிகையை எடுத்து விரித்து ஒரு வித ஏனைத்தோடு தெரிவித்தார்: “பாருங்கோ ஐயா, எமது நாட்டிலே மருக சாதிக்கு சினை ஊசி போடுவிக்கி நோம். அமெரிக்காவிலே நோபர்ட் கிரஷ்ம் என்ற ஒரு பிரமுசர் நோபல் பரிசு பெற்ற மேதைகளின் விற்துக்கணைச் சேகரித்து அதை புத்திசாலிகளான இளம் பெண்களுக்குச் செயற்கைமுறையிலே செலுத்திக் கருவறங்கு செய்து ஒரு மாமேதை ஜீன்யஸ் பரம்பரையைத் தோற்றுவிக்கப் போற்றாராம். அந்த அதி புத்திசாலிகளில் வந்து வங்கியிலிருந்து உருவான முதல் குழந்தை கவிபோனியாவில் பிறந்து விட்டது. இது பத்திரிகையிலை வந்திருக்கு”. பராசக்தியின் தகப்பனுக்கு, ஆசிரியர் ஊசித்தலாறு, இந்த உலகச் செய்தி ஒரு முக்கிய புதினமாகத் தோன்றவில்லைப் போலும். பத்திரிகையை மடித்துக் கொண்டிருந்த ஆசிரியரை அவர் கேட்டார்: “வாத்தியார், விலைவாசி எல்லாம் தலைக்கு மேலை

ஏற்டுது. பெற்றோல் விலையை இன்னும் அதிகரிப்பான் போலை. எங்கள் வெண்காயத்துக்கு அரசாங்கம் ஏதாவது கட்டுப்பாட்டு விலையைக் கொண்டு வருமோ?'' ஆசிரியர் அதற்கு தன்னால் இயன்ற விடைகளை விளக்கங்களோடு அளித்தார். இந்தப் பெற்றோல் — வெங்காய விலைவாசி விவகாரம் பராசக்தியின் தகப்பனுக்கு ஒரு வாழ்க்கைப் பிரச்சனை என்பதை ஆசிரியர் அறிந்தார். அத்துடன்தான் கூறியவற்றை அவர் புரிந்து கொண்ட விதமும், சில கணக்குகளை அவர் மனதிலேயே கணக்கிட்ட விதமும் ஆசிரியரை பிரமிக்கச் செய்தன. பராசக்தியின் புத்திசாலித் தன்மையும் இப்போது அவருக்கு விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய தாயிருந்தது. அவர் அவளைத் தேடினார். ஆனால் அவள் ஏற்கனவே உள்ளே சென்றுவிட்டாள்.

சிறிது நேர மௌனத்தின் பின் சொக்கநாதரை தகப்பன் கேட்டார்: “என்ன வாத்தியார் அமெரிக்கன் புதிய பரம்பரையை உண்டாக்கப் பார்க்கிறானோ?” — அவர் இப்போது இலேசாக, பொழுது போக்காய்ப்பேசும் மனநிலையில் இருந்தார். ஆசிரியருக்குத் தொடர்ந்து ஆச்சிரியமாய் இருந்தது. தான் தெரிவித்த புதினத்தில் அக்கறை இல்லாதவர் போல் ஒதுக்கிவிட்டு, தனது ஐயப் பாடுகளைக் கேட்டுத்தீர்த்ததும், அதற்கு இப்போது மீண்டும் திருப்பிய அவரைக் கூர்ந்து நோக்கினார்: “ஓ ஒரு கெட்டிக்காரப் பரம்பரையை உண்டு பண்ணப் போறார்களாம்” கருக்கமாகக் கூறி முடித்தார். மிகவும் ராவகாசத் தோரணையில் தகப்பன் சொன்னார்: “வாத்தியார் அந்தக்காலத்திலை சேர்மணியிலை கிட்லர் உடைத்தான் செய்ய எண்ணினவன். அவன், தான் நினைச்சு உயர்ந்த சாதியை உய்விக்க மற்றவர்களை கொலை செய்தான். இவன்கள் வேறுமாதிரி செய்யப்பார்க்கிறார்கள். இதெண்ண கொலை இல்லையோ?”

வீட்டின் நாற்சாரின் ஒரு திண்ணையிலே பராசக்தி அப்போது போய் இருந்துவிட்டாள். தனது மதிப்புக்குரிய

ஆசிரியர், மனீத குலத்தின் பரிஞாம வளர்ச்சியிலே, ஒரு குறுகிய காலகட்டத்தில் அதிசயகதியில் முன்னேறக்கூடிய ஒரு விசயத்தை பேச்சுக்கு எடுத்தபோது, அவளைப்பெற்ற தகப்பன வெங்காய விலையைப்பற்றிப் பேசியது நினைக்க அவனுக்கு வெட்கமாகவும் துக்கமாகவும் இருந்தது. அவள் அப்பா, அம்மா, பாட்டன், பாட்டி, இந்தக் கிராம சென் மங்கள்—அவர்கள் பரம்பரை அறிவு வளர்ச்சியில் பின் தங்கித் தேங்கியிருப்பதை என்னிக்குமைந்தாள். இந்தத் தராதரத்தில் அவள் வயிற்றிலும் ஒரு சாதாரண மனீதப் பிறவி உதித்து மட்டமான ஒரு வாழ்வு வாழ்ந்து மடிவது அவனுக்கு ஏற்றுக் கொள்ள முடியாததாக இருந்தது. அதற்கு வழி? பிறந்தவுடனேயே தாயை முட்டித்தல்ள்ய ஜேர்சி இனக் கன்றுக்குட்டி அவள் முன் வந்து நின்றது. அவள் மனக்கள்கள் முன்னே அந்த அமெரிக்க பிரமுகர். அவர் படைத்தல் தொழிலிலே ஒரு புதிய மாமேதைப் பரம்பரையைத் தோற்றுவிக்கப்போகிறாராம். ஆவரின் படைத்தல் கோட்பாட்டின்படி அவன் போன்ற புத்திசாலி இளம் பெண்களின் வயிற்றிலே நோபல் பரிசு பெற்ற வயோதிபர்கள் புகுந்து கணித விஞ்ஞான மாமேதைகளாகவும், இலக்கிய சங்கித வடிகட்டின் விற்பன்னர்களாகவும் உருவாகப் போகிறார்கள்—எல்லாம் ‘கப்பர்’ மனீத மேலவர்கள். அவனும் அதைத்தானே இவ்வளவு நானும் ஒருவித உள்ளுணர்வால் உணர்ந்து, சொல்ல முடியாமலும் வழி தெரியாமலும் தவித்தாள். கணக்கு ஆசிரியர், இப்போது தகப்பனாகத் தோன்றும் அதே வேளையின் கணவணகவும் உருவெடுக்கிறார்!

‘அவருடைய கரு அவளிலே உருவாக.....’

அவளைத் தாய் வந்து தட்டி எழுப்பினாள். சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டு தாயைப் பார்த்தாள் பராசக்தி. அவள் தாயின் வாழ்வும் சாதாரணமானது, அவள் என்னங்கள் சாதாரணமானவை, அவள் தனது மகளுக்கென திட்டம் போட்டிருக்கும் கணவன் சாதாரண

மானவன். அவன் சில வருடங்களுக்கு முன் பள்ளிப்படிப் பிற்கு எட்டாவது வகுப்பிலேயே முற்றுப்புள்ளி போட்டு விட்டுத் தோட்டத்திலே இறங்கியவன். பீற்றுாட், உருளைக்கிழங்கு, மிளகாய், வெங்காயம் இவற்றோடு சம்பந்தப்பட்டவையும் சம்பந்தப்பட்டவர்களும் தான் அவன் உலகம். சென்ற வருடம் ஒரு நீர் இறைக்கும் இயந் திரமும் சமீபத்தில் ஒரு சிறு டிறாக்டரும் வாங்கியிருந்தான். அவள் தாயைப் பொறுத்தவரை அவை அசாதாரண மானவை. ‘அவனுக்கென்ன குறை?’ என்ற தீர்க்கமான முடிவு அவனுடையது. ‘அவனைக் கட்டுகிற காலத்திலே அவன் ஒரு கல் வீடும் கட்டிப்போடுவான்’. இப்படியாக அவளின் தாய் அவனுக்காக சந்தர்ப்பம் ஏற்படாமலே வாதாடுவாள்.

பராசக்தி இப்போது ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டாள். ‘அமெரிக்க விஞ்ஞானிகளின் கூற்றும் செயற்பாடும் இந்த நாட்டிற்கு, பச்சைவெலிக் கிராமத்திற்குப் பரவி வேர் ஊன்றும் வரை அவள் கண்ணியாகவே இருப்பாள். அல்லது தனது தாயின் விருப்பத்தின்படி அவனைக் கட்டிய பின்பும்...’

அவனுக்கு அது நியாயமாகவும், தேவையாகவும், தவிர்க்க முடியாததாகவும் தோன்றியது. ஒரு காலத்தில் இந்தப் புதிய பரம்பரைத் தோற்ற முறை நியதியாக, சாதாரண நடைமுறையாக, ஏன், கட்டாயமாகக் கூட இருக்கும் என நம்பினாள்,

ஆசிரியர் சொக்கநாதர் பாடசாலைக்கு வரவில்லை. அவருடைய மகன் இறந்து போனான் என்ற அறிவிப்பு வந்தது. பாடசாலை ஆசிரியர்களும் சில மேல்வகுப்பு மாணவிகளும் சாலீட்டிற்கு போக ஆயத்தம்செய்தார்கள். பராசக்தி தனது வகுப்பறையின் ஒரு மூலைக்குச் சென்று அழுது தீர்த்தாள். ஆசிரியருக்குப் பின்னைகள் இருக்கிறார்

களா என்று கூட அவள் சிந்திக்காமல் இருந்தலேனோ. அவரின் ஒரு பிள்ளை இறந்து விட்டது என்ற செய்தியாரி அவளுடைய வயிற்றிலே உதித்த பிள்ளை ஒன்றே கழிந்து போனது போன்ற ஒரு சோகம். அவளால் பள்ளிக்கூடத்தினருடன் சாவீட்டிற்கு மலர்வளையம் சகிதம் வரிசையாகச் சம்பிரதாயமாகப் போக முடியவில்லை. தனது வீட்டிற்குப் போய் மீண்டும் அழுதாள். அவளுடைய தகப்பன் போய்வந்து சுருக்கமாகச் சொன்னார்: “கெட்டிக்காரனாம், குடிதான் சாவுக்குக் காரணம்.”

பராசக்தி ஒரு வாரமாக எங்குமே போகவில்லை. சாவீட்டுச் செய்திகள் அவள் சினேகிதிகள் மூலம் வந்து அவள் மூளையைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தன. கெட்டிக்காரத்தனம், புத்திசாலித்தனம், மேதாவித்தனம் இவற்றின் எல்லையும் அர்த்தமும் அவளுக்கு அப்பாற்பட்டவை போல் தோன்றின. ஆசிரியரின் இறந்து போன மகன் ஒரு விஞ்ஞான நிபுணராம்; இருபத்தெந்து வயதிலேயே ஸண்டனில் பட்டம் பெற்ற கலாநிதியாம். அவனைப் பற்றிய வேறு சில சங்கதிகளை அவள் முற்றாகக் கேட்க வோ நம்பவோ விரும்பவில்லை. ஆனால் அவனைக் கொன்றது, அவன் அடிமையாகிவிட்ட மதுப்பழக்கமும், போதைப்பொருள் பழக்கமும்தான். இதை அவள் நம்பா மல் இருக்க முடியவில்லை. அது விஞ்ஞான பிரேதப் பரிசோதனையின் தீர்ப்பு.

பராசக்தி தனது தாயுடன் ஆசிரியர் வீட்டிற்கு அந்தியேட்டிக்குப் போனாள். சொக்கநாதர் அவர்களை வரவேற்றார். சோகம் அவரை மிகவும் வாட்டிவதக்கி யிருந்தது. பராசக்தியை அவர் தன் மனனவிக்கு அறிமுகப் படுத்தியபோது ‘எனது மாணவி, மிகவும் கெட்டிக்காரி’ என்றார்.

அப்போது ஒரு ஆழ ஏழு வயதுப் பையன் முழு நிரவாணமாக, வாழைப்பழம் ஒன்றை உரிக்கும் வகை

அறியாது அதைப் பின்னந்து ஏதோ மழலை பிதற்றிக் கொண்டு, அவர்கள் முன் வந்து நின்றான். அவன் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரிந்தான்; ஆசிரியரைப் பார்த்தும் சிரித்தான். சொக்கநாதர் அறிமுகப்படுத்தினார்: ‘என்னுடைய இளைய மகன், எனக்கு இரண்டு பிள்ளைகள்தான்’.

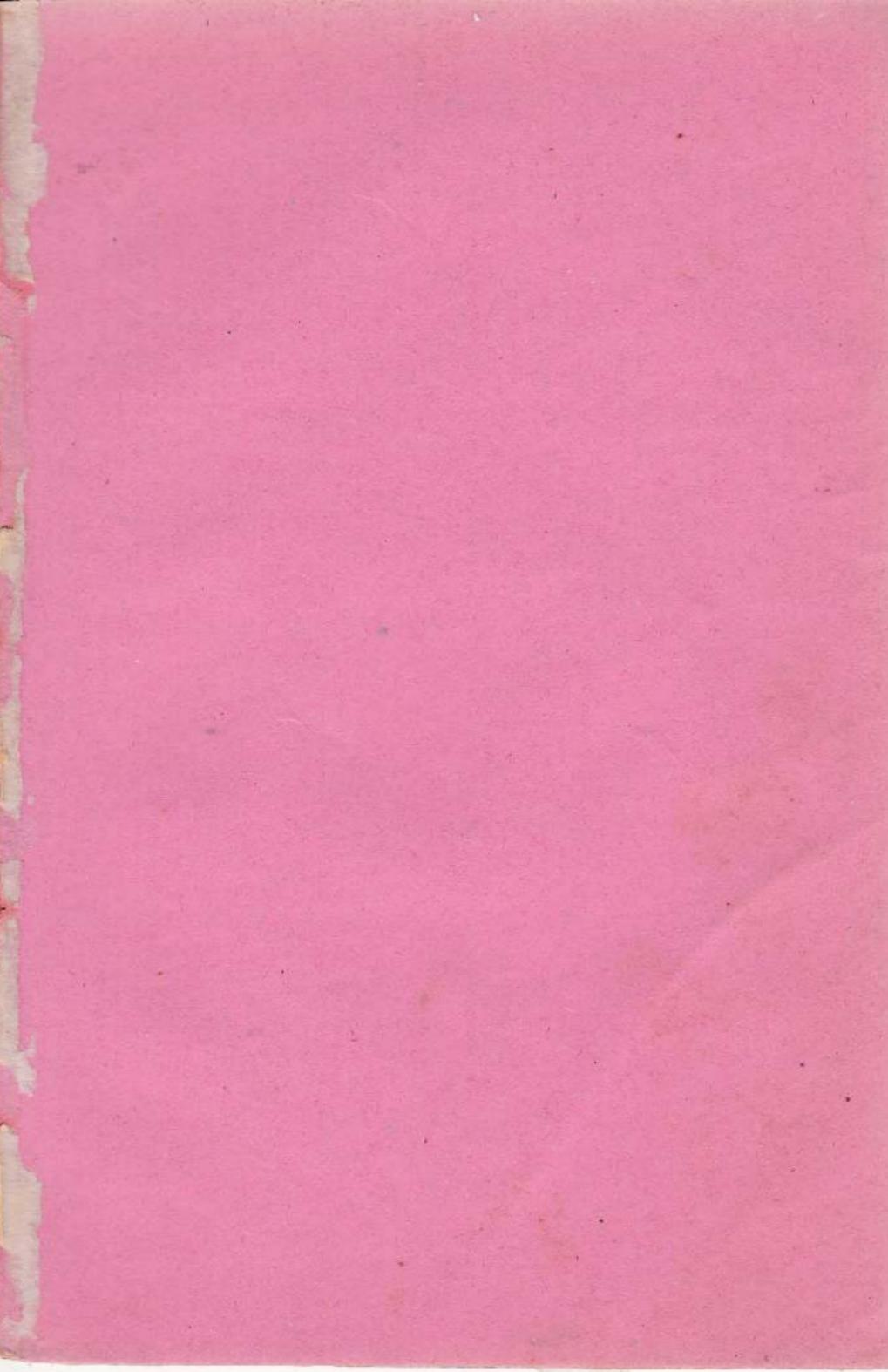
அவர் யாரை நினைத்து சால்வைக்குள் முகத்தைப் புதைத்து விம்மி அழுதாரி பராசக்தி அந்தப் பையனுடைய அசட்டுச் சிரிப்பிற்கும், ஆசிரியரின் பஞ்சான் அழுகைக்கும் இடையே தடுமாறினாள்.....

அவள் தாயுடன் வீடு திரும்பும் போது, அவள் சிந்தனை சீரடைந்திருந்தது. விஞ்ஞான அறிவில் மட்டுமல்ல, நடைமுறை வாழ்வில் கூட அவள் கண்டறிய வேண்டியன் எவ்வளவோ இருப்பது போல் அவளுக்குத் தோன்றியது.

(வீரகேசரி 20.6.1982)

நந்தியின் கதைகள்

கடங்க 30 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தொடர்ந்து எழுதி வந்த முதுபெரும் படைப்பாளி களில் ஒருவரான நந்தீ என்ற புனை பெயர் யூண்ட பேரசீரியர் வைத்திய கலரந்தி செ. சீவநூரன் சுந்தரம் அவர்களின் படைப்பு களில் ஒரு பகுதி இந்நூல். மலைக் கொழுந்து, தங்கச்சீயம்ர, நம்பிக்கைகள் என்ற நாவல் களும் 80க்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளும் இவரது இலக்கியத் திறனை உணர்த்தி விற்பனை.

நந்தியவர்கள் இலக்கியத்தின் சமுதாயப் பளியிலே நம்பிக்கை கொண்டவர். திட்டமிடப் பட்ட இலக்கிய முயற்சிகள் மூலம் சமுதாயத்தை ஓரளவு மாற்ற முடியும் என்ற கருத்துடையவர். மருத்துவ அறிவைக் கொள்கை நெறியாகவும் அதில் சமூக மருத்துவப் பிரிவை விருப்புத் துறையாகவும் கொண்ட வைத்திய கலாநிதி சமூகத் துறையின் புறநிலை நோய்களை மட்டு மின்றி அகநிலை நோய்களையும் நிக்க வேண்டு மென்ற ஆர்வம் அன்னாரிடம் இயல்பாக உருவாகி வளர்ந்து ஓன்று.

கதை மாந்தரியல்புகளையும் உணர்வுகளையும் சித்தரிப்பதில் நந்தியவர்களுக்கு உள்ள திறனும் மொழியைக் கையாளும் நுட்பத்திற்கும் பல சான்றுகளை இக்கதைகளிற் காண முடியும். சமூகத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் பெரு முக்கூகளை உள்வாங்கிக் கலைவடிவங்களாக இன்று நம் மத்தியில் தாவல்ல எழுத்தாளர்களில் முதல் வரிசைக் கணிப்புக்கு உரியவராக அவர் திகழ்வதை இத்தொகுப்பு உறுதி செய்து விற்கிறது.

-கலாநிதி நர. சுப்பிரமணியன்
முன்னுடையிலிருந்து.